

ဒိုင်ဒိုင်

ကမ်းခြေဆေးခန်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ကျောက်ဆောင်တွေကငိုကြတယ်
ကမ်းခြေလေးရေ
မင်းအတွက် ငါတို့ကာဆီးထားပေမယ့်
မှန်တိုင်းတွေက အဝင်ကြမ်း
မင်းကိုခပ်ရင်ရင်နှမ်းစုံသွားကြတာ
ကမ်းခြေလေးကပျက်စီးသွားတဲ့သူရင်ခွင်အတွက်
ဟောဒီဆောင်းရာသီနှင်းမိုးတွေနဲ့
ဆေး စက် စက် ဆေး ကြော ပစ် မှာ တဲ့

ဒါဟာ အရိုင်းသွေးနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့
အယဉ်ကျေးဆုံး ပြဇာတ်ပါ
အခိုင်မာဆုံး ကျောက်ဆောင်တွေရဲ့ မာနနဲ့
ငါတို့နေသားတကျဖြစ်လာတဲ့အခါ
နောက်ကွယ်က တစ်ယောက်ယောက်ကြည့်နေမလားပေါ့
ရုတ်တရက်အတွင်းမှာ
ပျက်စီးကျိုးကြေသွားတဲ့ ဘဝနဲ့
မြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်တော့
(သြော်---) ဘယ်သူများလဲလို့
ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သံသယ။

အသဲကြမ်းကြမ်း တစ်ခုလောက်တော့ ပေးသနားပါလို့
ဘုရားရှင်မှာ ငါမတောင်းဆိုဘူး
(အချစ်ရယ်) လောကကြီးမှာ အနေအထိုင်တတ်ဖို့
ပြင်ဆင်ခြင်း ဖိတ်စာတွေ ဝေငှလိုက်စမ်းပါ။

ရွှေသမင်္ဃာရုပ်

မုန်တိုင်းတွေကို လက်ခံရရှိတဲ့ ကမ်းခြေတစ်ခုရဲ့ ရင်ဘတ် ထဲမှာ ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြေတွေရှိမယ်လို့ မင်းထင်နေလို့လား နေ့ချို့။

အပူအအေး ပေါင်းစပ်လို့ အက်ကွဲကြောင်း ဖြစ်သွားတဲ့ ဖန်ခွက် တစ်လုံးလို ငါ ရင်ဘတ်က အနာတရဖြစ်မှုက အတိတ်ကို ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ကာလတစ်ခုရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုလို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်နေလားလို့ သူတို့ကို ငါ ရင့်ရင့်သီးသီး မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့---

(ဒါဟာ ဘာကယ်တော့ စစ်မှန်တဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက် တွေပါ။ နားထောင်လို့ကတော့ ကောင်းလိမ့်မယ်။ နှစ်ခါပြန် ရင်နာစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောရခက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါလို့

ရွှေဗမင်ဇာပေ

သူတို့ကို ပြောပြချင်လိုက်တာဟာ)

တေလေလမ်းပေါ်မှာ လမ်းခွဲအမှတ်အသားနဲ့ လမ်းခွဲတွေ မော့ကြည့် ဟောဒီ ငါ့ရင်ကလည်း ငရဲမီးရောထွေးတဲ့ သွေးဆိုးတွေနဲ့ နေနိုင်ခဲ့ရပြီ နေ့ချို့---

ရင်ကို ရှင်းလင်းဖို့ သံသယကိုခါထုတ်ဖို့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရတဲ့အခါ “အချစ်” ဆိုတာကိုလည်း အားနာတယ်။

သံသယဆိုတာ ချစ်သူနှစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့ရင် နှလုံးသားဆိုတာ မုန်တိုင်းဝင်ပြီးခါစ ကမ်းခြေတစ်ခုလို့ အရွှပ်အပွ အကြွင်းအကျန်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ငါသိနေခဲ့တယ်။

ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးများ မိန်းကလေးရေ အံ့ဩသင့်ကာ လန့်ဖြန့်နေတဲ့ ကမ်းခြေကို ဆေးကြောဖို့ မျက်ရည်တွေကို မင်းစုထားစမ်းပါနော်။

x + + + + +

ရွှေဗမင်ဇာပေ

“ရင်ထဲက ရတနာတွေဆို”

“ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေပါဗျာ”

ကျွန်တော်၏အဖြေကြောင့် ရယ်ကြသည်။ ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးက နောက်သည်။

“ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ကောင်လေး ဒီလိုနောက်ထပ်ဇာတ်လမ်း လေး ကစ်ပုဒ်လောက် လုပ်ပြစမ်းပါဦးဟ”

ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးရဲ့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ နှုတ်ဆက်တဲ့ စကား---

ငါ ဟန်ဆောင်ရယ်ပြလိုက်တယ် နွေချို။ နာကျင်ရပါ များလို့ နှလုံးသားကလည်း ထုံနေရပါပြီ။ အသံကွဲတယ်၊ လွမ်းတယ်ဆိုတာ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ရဲ့ ပြက်လုံးတစ်ခုလို့ သူတို့ လက်ခံထား လို့လား။ ခက်တာပဲနော်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ဟိုကောင်လေး ...”

ဒီလိုခေါ်ပုံမျိုးက သူ့အသံမိတ်ဆွေထဲမှာ ဦးအေးဝင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်။ ခေါ်သံရှိရာ လမ်းဘေးက ငါ့ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ထဲကို ဝင်လာပါသည်။ ဦးအေးဝင်းဆိုတာက ကျွန်တော့်ရဲ့အရင်းနှီး ဆုံးမိတ်ဆွေဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့စီးပွားရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုလည်း မမှားပါ။ ဦးအေးဝင်းက ခုံပုလေးတစ်လုံး ကို ကျွန်တော်အသင့်ထိုင်ရန် ဆွဲယူပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်ထိုင်တာမြင်တော့ ဆိုင်က စားပွဲထိုးဆို သီး ဟုတ်၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်တဲ့ ရာထူးနှစ်ခုကို ပူးတွဲယူထားတဲ့ ကိုဇော်ကြီး က အဖျော်ဆရာနေရာ ဝင်ယူထားတဲ့ သူမိန်းမ မအေးစန်းကို အခု လို လှမ်းမှာပါတယ်။

“ကမ်းခြေဆေးမိုး တစ်ခွက်”

သူ့ရဲ့အော်ပုံအော်နည်းကြောင့် ဆိုင်ထဲမှာ နေရာယူလေပေးသူ တွေ၊ အလုပ်စကားပြောနေကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရုပ်ရှင်လော ကသားတွေက ရယ်ကြပါတယ်။

မထူးဆန်းပါဘူး။ အခုလက်ရှိ ရံ့တင်နေတဲ့ဇာတ်ကားက သူ့ဇာတ်လမ်း၊ သူ့ဇာတ်ညွှန်း။ (ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းကို စတင် ပေးခဲ့သူက ဆရာငြိမ်းဆိုရင် မမှားပါဘူး) အဲဒီဇာတ်ကားရဲ့ အမည်

ရွှေသမင်ဇာပေ

နာမကို ရည်ရွယ်၍ ကိုဇော်ကြီးကပြောတော့ မရယ်ဘဲနေနိုင်ရိုးလား။
ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းသိတဲ့ ရောင်းရင်းကြီးတွေက ဖောက်သည်
ချထားမှာပေါ့။ ဒီထက်ဆိုးဝါးတာက အခု သူ့ရှေ့က ဦးအေးဝင်းဆို
တာက ဒီဇာတ်ရဲ့ ထုတ်လုပ်သူပေါ့။

“အခြေအနေကတော့ ထင်ထားတာထက် အဆင်ပြေတယ်
ဟေ့၊ အဆင်မပြေတာက ...”

ဦးအေးဝင်းက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခေတ္တ စကားကို ရပ်
ဆိုင်းပါတယ်။ နောက်တော့မှ

“မင်းရဲ့ ပြင်ပက ဇာတ်စီးခံလိုက်ရတဲ့ နှလုံးသားဇာတ်လမ်းလေ”

ဘာကိုရည်ညွှန်းမှန်း သူ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒီအချိန်
မှာ သူ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရယ်မောနေရုံပေါ့။ ကျွန်တော့်ရယ်သံတွေက
စိုပြေမစိမ်းလန်းမှန်း ဦးအေးဝင်း ကောင်းကောင်းသိမည်ထင်ပါသည်။

“ဖိုးလပြည့်တောင် မင်းကို ခုနမေးနေသေးတယ်”

“အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ညိုကြီးနဲ့ စိစစ်ရေးလို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အထူးပွဲနေ့က မင်း
ဘာလို့မလာတာလဲ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းပဲ ချလိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိနေတဲ့ ဦးအေးဝင်းက သူ့ကို ငေးကြည့်နေပြီး ...

“ဆရာငြိမ်းက မင်းမလာလို့ တဗျစ်တောက်တောက်ပေါ့၊ လွမ်း
တာဆွေးတာတော့ နှလုံးသားရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားအရ အချိန်ရသမျှ
ဆွေးပါ လွမ်းပါ၊ အပြစ်ပြောလို့ မရပါဘူးတဲ့”

ဆရာငြိမ်းက သူ့ဆရာရင်းတစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပါ။

“ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းပျက်အောင် လွမ်းရအောင် ဒီ
ကောင်က ဇာတ်တော်ထဲက ကိန္နရီကိန္နရာများ မှတ်နေလား မသိ
ပါဘူးကွာတဲ့”

ဦးအေးဝင်းက ရယ်မောရင်း ပြောတော့ သူတောင်ပြီးမိသည်။
ဆရာငြိမ်းက အဲဒီလိုလူစားမျိုး ဦးအေးဝင်းက ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

“မနက်ဖြန်လဲ လွမ်းရဦးမှာ၊ သန်ဘက်ခါလဲ ဒီကောင်လွမ်းရ
ဦးမယ်၊ အတူတူပုံအော်ပြီး တစ်ထိုင်တည်းမလွမ်းလိုက်ဖို့ အသိ
တရားလေးထားပါတဲ့၊ ဟား ဟား ဟား”

ဦးအေးဝင်းက ဆရာငြိမ်းစကားကို သူ့ကိုပြန်ပြောရင်း သဘော
ကျနေပါသည်။ သူ့မှာ ပြန်ချေပစရာ စကားမရှိတော့၊ သူလည်း ဦး
အေးဝင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးထတော့

“ဘယ်လဲ ... က”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး လွမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... လွမ်းစမ်း၊ ရုံထဲမှာလဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခို

မနေနဲ့ဦး”

ကျွန်တော်က မအီမလည်ရယ်ရင်း ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြေလှမ်းတွေက ရုပ်ရှင်ရုံဘက်ကို ဦးတည်နေသည်။ ပိုစတာချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် အသည်းနှလုံးကို ညှစ်ထုတ်ပြီး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရင်းနှီးပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့အခါ (ငါ့ကို ကုန်ကြမ်းရှာသူလို့ ပြောတတ်သူတွေကို ငါ အပြုံးနဲ့ကြည့်ချင်တယ် နေ့ချို့)

(ကိုယ့် ဒဏ်ရာကို ကိုယ်စစ်ဆေးဖို့ ငါ့ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်)

+ + + + +

ရွှေသမင်္ဃာပေ

ရုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အေးစိမ့်စိမ့် အထိအတွေ့ကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ရုံဝန်ထမ်း လူငယ်လေးများ၏ ဖော်ရွေနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက်မှာ ကိုယ်က အလိုက်သင့် ကပ်ပါသွားရင်း ကိုယ်ထိုင်ရမယ့်နေရာ ခုံနံပါတ်ကို ကောင်လေးကပြသည်။ နွေးထွေးရင်းနှီးခြင်း အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ကောင်လေးကိုပြုံးပြရင်း ကိုယ်ထိုင်ရမယ့် နံပါတ်မှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။

ဘယ်ဘက်ဘေးရန်မှာ စုံတွဲတစ်တွဲကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကြည်စယ်ရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ညာဘက် လူလျှောက် အလယ်လမ်းနဲ့ကပ်လျက် ကိုယ့်ဘေးရန်စုံစုံကတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မထိုင်ပေ။

နံရံနောက်ကွယ်က စပီကာဘောက်စ်တွေဆီက ပွင့်ပျံ့လာတဲ့ ဧည့်ခံတေးသီချင်းတွေ နေကြာစေ့အခွံနှာသံရဲ့ စည်းဝါးမဲ့

ရွှေသမင်္ဃာပေ

ပေါင်းစပ်သံတွေကြားမှာ ခံတွင်းက ချဉ်လာပြန်တယ်။

စီးကရက်သောက်ချင်စိတ်ကြောင့် ဘူးကိုအထုတ်မှာ ရုံထဲမှာ ပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ စီးကရက်ဘူးကို မသောက်ဖြစ်တော့ပဲ ကိုင်ထားမိသည်။ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်နေရင်းက ဘာရယ်မဟုတ် စီးကရက်ဘူးခံပေါ်က ဖောင်းကြွတ်ဆိပ် အမှတ်အသားကို လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလေးနဲ့ အသာပွတ်သပ်မိရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို နာနာကျင်ကျင် သတိရမိပြန်တယ်။

(ဧကန်တာ ... အချစ်ဆိုတဲ့အရာ ... အတိတ်ကို လုံးလုံး သတိမရနိုင်တဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အတွက် ဆေးကောင်းတစ်လက် ငါ့ကို အမြန် ပေးသနားပါလို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက တောင်းဆိုမိလိုက်သေးသည်။

အင်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချမိတဲ့ သက်ပြင်းတွေကြားထဲမှာ ယိုင်နဲ့နဲ့ အသိစိတ်တဲအိမ်လေးသည် ပျက်ဆီးတော့မယ်)

ကျွန်တော့်ဝါသနာနဲ့ လုပ်ငန်းအရဆိုရင် ဒီနေရာတွေဟာ ရင်းနှီးကျင်လည်ခဲ့သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေရာတွေ (အထူးသဖြင့် သူမနဲ့ ပတ်သက် သက်ဆိုင်တဲ့ အခုလိုနေရာမျိုးတွေကို ကျွန်တော်ရှောင်လေ့ရှိတယ်) အတိတ်ဆိုတာကို အသေသတ်တဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သေဆုံးခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ အတိတ်ဆိုတာ မသေဆုံးနိုင်တဲ့

ဒေသတစ်ခုပဲလေ။ ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်ရုံတွေနဲ့ ဝေးခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားရင်း အရာရာကို မေ့ပျောက်ထားခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်အသိ၊ သို့ပေမယ့်---။

ကိုယ်တိုင်ရေးသားထားခဲ့သော ဇာတ်ညွှန်းတွေများစွာ ရှိခဲ့ပေမယ့် ဒါရိုက်တာတွေ ထုတ်လုပ်သူတွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချင်းချင်းတွေနဲ့ မကောင်းတတ်တဲ့ ပွဲလောက်သာ အထူးပွဲအချို့ကို တစ်ခါတစ်ရံ အတူသွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုဒီကားမှသာ အထူးပွဲပြသတော့လည်း သွားမကြည့်ဖြစ် ဒီနေ့စိတ်ရဲ့ ညွှန်ကြားစေခိုင်းရမှုအောက်မှာ ရုံထဲကို ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှန်း တွေးမရခဲ့ပါ။

ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ညွှန်းပွဲ့ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ဇာတ်ကား ကျွန်တော့်တာဝန် အမှတ်တရဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေ ကြောင့်မှ အထပ်ထပ်နဲ့ အိပ်မက်ရဲ့ စီးကြောင်းတွေ အလွမ်းရဲ့ မနိုင်မနင်းသမိုင်းကို သူ့နှလုံးသားနဲ့ ထမ်းပိုးဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ချို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအတွက် ရာဇဝင်ထဲက အမတ်ကြီး အနန္တသူရိယရဲ့ အမျက်ဖြေလင်္ကာလို ဇာတ်ကြောင်းတွေလည်း ဘယ်လိုချုံ့မလဲ။ ဒါတွေကို သူမ သိခွင့်ရော ရပါရဲ့လား--- သိခဲ့ရင်-

+++++

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုရန် မတ်တတ်ရပ်ပေးခဲ့သည်။
 ကြော်ငြာနမူနာကားတွေအပြုမှာ ကျွန်တော့်ဘေးရန်သို့ အရိပ်နှစ်ခု
 ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ပိတ်ကားပေါ်က အလင်းရောင်ကြောင့် အမျိုးသမီး
 နှစ်ဦးမှန်းတော့ သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်
 ပြီးတော့ ရနံ့ရင်းနှီးဖူးတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ချိန်က
 လုပ်တဲ့ ဓားသွားလေး၊ သုံးလေ့သုံးထရှိတဲ့ ရေမွှေးရနံ့သင်းသင်း
 ကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း
 စိတ်ရဲ့အညှာမခိုင်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားရဲ့ မျဉ်းဂရပ်မှာ ဘယ်လောက်
 တောင် ပြင်းထန်တဲ့ လှိုင်းကြမ်းကြမ်းတွေ ပုံရိပ်ထင်နိုင်မလဲ။
 သက်ပြင်းရင့် အကူအညီနဲ့ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း ပိတ်ကား
 ပေါ်က အရုပ်တွေဆီ အာရုံပိုမိပြန်သည်။

နမူနာကြော်ငြာကားတွေအဝင်မှာ ကံဆိုးမယ့် အချိန်ကာ

လအဖြစ် သူမလက်က တစ်ခုခုလွှတ်ကျသံ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ သူမ
 နှုတ်ဖျားက မပီမသရေလွှတ်သံနှင့်အတူ စမ်းတဝါးဝါးနှင့်အတူ
 စမ်းတဝါးဝါးငုံကာ ရှာဖွေနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ခြေဖျားကို သူမ
 လက်ဖျားနဲ့ ခဏခဏ လာထိတွေ့စမ်းသပ်နေတာကြောင့်
 ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့ပါ။ အိတ်ကပ်ထဲက မီးခြစ်ကိုထုတ်၍
 ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်းကာ မီးခြစ် ခြစ်ပေးပြီး သူမ ရှာဖွေနိုင်အောင်
 အလင်းရောင်ပြမိသည်။

သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေတဲ့ သော့တွဲလေးကို
 လှမ်းကောက်ကာ ခေါင်းကိုပြန်မတ်ရင်း---

“ကျေးဇူး--- ဟင်”

တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြတ်တောက်သွားတဲ့ အာမေဇွိုတ်သံ၊ အံ့ဩမှု
 တွေနဲ့ ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေတဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ
 နဲ့ ကောင်မလေး။

ငါ မအံ့ဩတာ မထူးဆန်းပါဘူး နွေချို။ ဒီရနံ့ ဒီအရိပ်တွေ
 ကြောင့် ငါစိတ်က မင်းပဲလို့ ကြိုသိနေလို့လေ။ ကြိုသိနေတာ
 မဟုတ်ဘူး ယုံကိုယုံကြည်နေတာ နွေချို။

သူမ မျက်ဝန်းက တိတ်ဆိတ်တဲ့ တောလဲသံတစ်ခုကို အသံမဲ့
 ကြားခွင့်ရတယ်။ လေအေးစက်စက်က ထွက်လာတဲ့ အအေးငွေ့ဟာ

ငါတို့ရင်ထဲကကာလ ကြာရှည်တည်မြဲနေတဲ့ မီးတောင် တွေကို အေးခဲသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ငါတော့ မယုံကြည်ဖူး နေချို့။

အရင်ကလို ချောက်လက်ရောင် နှုတ်ခမ်းစိုစို သူမ အခု အချိန် အထိ နှစ်သက်ဆဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်ဟန်ရှိတဲ့ သူမ နှုတ်ခမ်း ဖျားအဟမှာ ကံဆိုးစွာ အနေအထားနဲ့ သူမက ပြန်လည်ရုတ်သိမ်း သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကြာရှည်စွာ ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ မီးတောက်နေတဲ့ မီးခြစ်ကို သူမက တွေ့တွေ့ဝေဝေကြည့်ရင်း သူမ မျက်ဝန်းမှာ အရင် လို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်တဲ့ အပြုံးကို မြင်ခွင့်မရခဲ့။

ကျွန်တော်သိချင်နေကယ်။ အခုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူမ မျက် ဝန်းက ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေရဲ့ အဖြေတွေကို လေ---

ပြီးတော့ သူမက အလမ္မာယ်ဆရာရဲ့ ပခြုံပဲထဲက မြွေတစ် ကောင်လို အရာရာကို တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်စွာ နေနိုင်နေခြင်းက ကျွန်တော့်အတွက် အခက်တွေ့စေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို မလိုလားမနှစ်သက်တဲ့ အရိပ်အယောင် တွေ ဖြစ်ပေါ်မြင်တွေ့ရမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိပြန်တယ်။

ခုန သူမကောက်ယူလိုက်တဲ့ သော့တွဲလေးကို မီးတောက်ရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ မထင်မှတ်ပဲ တွေ့ခွင့်ရလိုက်တော့ သံ ယောဇဉ်ဆိုတာကိုထပ်ပြီး ဆင်ကန်းတောတိုး မယုံစားရဲခဲ့ပြန်။ သူမလက်ထဲက အရာဟာ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ ဘလိတ် ဓားလို သံယောဇဉ်တွေလည်း ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်။

ဒီအရာဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အလှပဆုံး ထောင်ချောက်တစ်ခုဆိုရင်လည်း မမှားဖူးနော် (မိန်ရာသီဖွား အမှတ်အသား သော့ချိတ်တစ်ခုနဲ့ တော်ပါပြီ)

မီးခြစ်အဖုံးကို ညင်ညင်သာသာ ပိတ်လိုက်တော့ မျက်လုံး တွေ ပြာဝေသွားအောင် မှောင်လွန်းခဲ့သည်။ ထွက်သက်တစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်မထွက်အောင် ဖြေချရင်း လက်ဖဝါးနဲ့ ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ ခုံလက်တန်းဟာ ပိုပြီးအေးစက်လာပါလားလို့ ထင်ခဲ့မိသည်။

ထိုင်ခုံကျောမှီပေါ်မှာ အသက်မရှိတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်လို မှီရင်း အမှောင်ကို အားကိုးကာ ကိုယ့်ရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုကို လူတွေမြင်မှာလည်း စိုးမိသည်။ (အထူးသဖြင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာရှိတဲ့ ဓားပါးပါး လေးကိုပေါ့)

လတ်တလောတွေ့လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုထက် ပိုသခင်

လပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုကို အာရုံမှာပိုပြီး

ရင်မှာ မီးတောင်နဲ့ ချော်ရည်တို့ရဲ့ အတွင်းပိုင်းတိုက်ပွဲလို လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။ ဒီအသံတွေက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲမှ အပြင်သို့ ရောက်ရှိခွင့်မရှိခဲ့။

ရင့်ကျက်မှုဆိုတာ အရွယ်နဲ့မဆိုင်ဖူးထင်ပါတယ်။ အခုလို အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေဆိုရင် ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။

ကြုံတဲ့နေရာမှာ ကြုံသလိုတိုက်ခိုက်ဖို့ အသက်အရွယ်ကို မေ့ထားပြီး အလွမ်းတွေအနိုင်ယူဖို့ အလွမ်းကို အချစ်က ညွှန်ကြားခဲ့တာလား။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ကမ္ဘာတစ်ခု တိမ်းစောင်းခြင်းကြောင့် လူတွေအားလုံး မူးယစ်ရုံဝေစွာ အထိနာမှုတွေနဲ့ ကြုံကြုံကြဲခဲ့တာလားလို့ ရူးကြောင့် မူးကြောင်အတွေးက ဝင်လာခဲ့သေးတယ်။ ငါသိချင်ပါတယ် နွေချို ဖြစ်ပြီးသမျှတွေဟာ စာမျက်နှာတစ်ရွက် ဖလင်ကော် ပြားတစ်ချပ် လို အတိတ်အစိမ်းအပိုင်းတွေကို ဖျက်ဆီးချေမှုခွင့် ဘာလို့မပေးတာလဲဆိုတာလေ။ တကယ်တော့ မမေ့နိုင်တဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ကိုယ့်ဦးနှောက်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ချင်တော့တယ်။

ကိုယ့်ဘေးက ခပ်ဖွဖွ သက်ပြင်းချသံကို သတိပြုမိပါတယ်။

သူမရော ဟိုးအစတုန်းက မှန်ဝါးနေတဲ့ ရေခိုးရေငွေ့တွေ ကပ်ညှိ တွယ်နေတဲ့ မှန်တစ်ချပ်လို သံသယတွေနဲ့ ကျင့်ကြံနေထိုင် တုန်းပဲလား။

ကဲ သတိရခြင်းကို ငါမေ့ပြီး ပိတ်ကားပေါ်က ပုံရိပ်တွေကို ဆက်ကြည့်ခွင့်ပေးလိုက်ကြရအောင် နွေချို။

+ + + + +

နေချို့။ မင်းအမုန်း မင်းအပြုံးတွေနဲ့ ကံကြမ္မာကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်း
ခွဲပေးတဲ့ သက်ရှိပြင်ပလောကသား မင်းနဲ့ငါ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ဖွယ်
ရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကို ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်ထားကြတဲ့
သရုပ်ဆောင်တွေအတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးကြရအောင်။

အဲဒါတွေဟာ သရုပ်ဆောင်ကောင်း ဟန်ဆောင်နေခဲ့ကြတာ
မင်းနဲ့ငါ့အတွက်ဆိုတာ သိထားသင့်တယ်လေ။

+++++

ပြကွက်နှင့်အတူ

ဇာတ်ကို စအဖွင့်မှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးနဲ့ ထတွေ့ကြပုံကို
ပြသည်။ ပိတ်ကားပေါ်က အရုပ်တွေကတော့ ခပ်ဝါးဝါး ဖြစ်ချင်လာ
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပိတ်ကားပေါ်က အရုပ်ထက် ကိုယ့်အသိစိတ်
က ပုံရိပ်က ကြုံစောချင်စောနေတတ်သည်။

ပိတ်ကားပေါ်က အရုပ်တွေ အသံတွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှုနှင့် ပစ္စုပ္ပန်
ကို မေ့လျော့ပြီး စိတ်က အတိတ်ဆိုးဆီ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးနေ
ပြန်သည်။

ဒီလိုပါပဲ၊ ရင်ထဲက ပြီးဆုံးမှုတွေဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေ
မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်အရေးတစ်ခုနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရတဲ့
အခါတိုင်း မျက်ဝါးထင်ထင်မှာ အတွေးက ပုံရိပ်စွဲနစ်ပြီး အခါ
အခွင့်ကို ချောင်းနေတဲ့သားကောင်လို့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား။

ရွှေသမင်ဇာပေ

ရွှေသမင်ဇာပေ

ပြကွက် (၀:၁)

“ငါ နေလို့မရတော့ဘူး မာလာ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”
“ဗုဒ္ဓေါ”

လမ်းလျှောက်နေရင်းက နွေချိုပြောလာတဲ့ စကားကြောင့်
မာလာ ဘုရားတရသည်။

“နင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်က ဒုက္ခပေးပြီ”

“ဟာ ဒီနားမှာ ဘာအိမ်သာမှ မရှိဘူးဟဲ့”

“ဟာ နင်ကလည်း ငါအိမ်သာတက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။
ဗိုက်အောင့်နေတာ”

ဒီနေ့ မာလာနဲ့နွေချိုလမ်းလျှောက်ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေသင်္ဃာဇာပေ

မာလာက အဆောင်သူတစ်ယောက် နယ်ကလာပြီး ကျောင်း
တက်နေရသူဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ဒီနားဝန်းကျင်က ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ တိုင်စီငှားပြီး အိမ်ပြန်မလား”

“အင်း အဲဒါကောင်းတယ် နင်ငှားလိုက်တာ”

မာလာက အငှားကားတစ်စီးကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်သည်။
ဒီလမ်းက ဒီနေ့လူရှင်းပါတယ်။ ဒီနေ့မှ ကားသမားတွေက ဒီလမ်း
ပေါ်ကို တိုင်စီမမောင်းပါဘူးလို့ သစ္စာများဆိုထားကြသလား မသိပါ။
တစ်စီးတစ်လေမှ မဖြတ်ကြပေ။ နွေချိုက ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပါ
တယ်။ မာလာက ခုနလို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း ...

“ဟော”

မာလာရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်မလည်း ခေါင်းထောင် ကြည့်
မိပါတယ်။ တိုင်စီတစ်စီးတစ်လေမှ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်မ ဗိုက်အောင့်
နေလို့များ အမြင်အာရုံတွေ မှားနေလို့လားပေါ့။ ဆိုင်တော့ မဆိုင်
ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဗိုက်အောင့်တာနဲ့ မျက်လုံး
အကြည့်အမြင်တွေနဲ့က တခြားစီပဲကို---

လူတစ်ယောက်သူမတို့ဆီ လျှောက်လာပါသည်။ ပါဝါ မျက်မှန်
ပါးပါးလေး တပ်ဆင်ထားပြီး အဖြူရောင်အင်္ကျီ လက်ရှည်နဲ့
ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ပုဆိုးကို တွဲဝတ်ထား၏။ လက်မှာ နားကြပ်နှင့်အတူ

ရွှေသင်္ဃာဇာပေ

အိတ်တအိတ်ကို ကိုင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဂျူတီကုတ်တစ်ထည်
ကိုလည်း လက်မောင်းပေါ်ခေါက်တင်လာပါသေးတယ်။

“ဒေါက်တာ”

မာလာရဲ့ စကားကြောင့် ထိုလူကို ကျွန်မ မော့ကြည့် မိသည်။
ထိုလူကလည်း မျက်ခုံးမြင့်တက်ရင်း---

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလား”

ကျွန်မ မျက်ခုံးတွန့်မိသည်။ မာလာကတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာကိုခေါ်တာပါ။ ဒီမှာ ကျွန်မ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်လို့ ဒေါက်တာ”

“ဟာ အဲဒါဆို အိမ်သာသွားပေါ့ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး အဲလိုအောင့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မွေးခါနီးလို့လား”

ကျွန်မ ဗိုက်အောင့်နေရာမှ ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရင်း
ကုန်းရုန်းထကာ ...

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

ထိုလူက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့---

“ရောဂါသည်က အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်။ စွာလည်း
နည်းနည်းစွာတယ်နော်”

ရွှေသမင်္ဂါလေ

ထိုသူ့စကားကြောင့် ကျွန်မရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ
သူကို မျက်စောင်းထိုးမိလိုက်သည်။

“တွေ့လား မျက်စောင်းထိုးနိုင်သေးတယ်”

မာလာက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာ ရယ်နိုင်သေးတယ်။

“အမြဲ ဗိုက်အောင့်တတ်လား”

မာလာကပဲဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူးဆရာ ဒီနေ့မှဖြစ်တာ”

“ဘယ်နေရာလောက်ကလဲ”

အဲဒီအခါကျမှ မာလာက သူမကို ပုခုံးချင်းတိုက်ပြီး

“ဟဲ့ နင်ပြောလိုက်လေ”

“ဒီနေရာ”

ကျွန်မက ဆရာအောင့်အောင့်နဲ့ ဗိုက်အောင့်တဲ့နေရာကို ညွှန်ပြသည်။

“အရမ်းအောင့်လား”

ကျွန်မတွေ့တွေ့ဆဆနဲ့

“ခုနလောက်တော့ သိပ်မအောင့်တော့ဘူး”

“မင်းဘာတွေ စားလာလဲ”

သူမက စားလာသမျှကို ဖြေသည်။

“ဒီနေရာက မင်းလဲ့အိပ်ပြီး တင်ပါးကို ဆေးထိုးလိုလည်း”

ရွှေသမင်္ဂါလေ

မကောင်းဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

ကျွန်မရဲ့ ဆောင့်ထွက်လာတဲ့ အရှိန်ကြောင့် ထိုသူမျက်နှာမှာ အပြုံးဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မာလာက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူနဲ့ကျွန်မကို တစ်လှည့်စီကြည့်တယ်။

“လာ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အအေးဆိုင်လေးရှိတယ်။ အဲဒီကျရင် ကျွန်တော်ဆေးတိုက်မယ် လိုက်ခဲ့”

ထိုသူက လေတချွန်ချွန်နဲ့ ရှေ့ကထွက်သွားပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေ လေမချွန်ရဘူးလို့ ဥပဒေမထုတ်ထားပေမယ့် လေချွန်တဲ့ ဆရာဝန် ကျွန်မမြင်ဖူးလေ့မရှိပါ။

နည်းနည်းလျှောက်လာပြီးတော့ ထိုသူပြောတဲ့ အအေးဆိုင်လေးကိုတွေ့သည်။ ဆိုင်ဆိုပေမယ့် ကြီးကြီးမားမား မဟုတ် အိမ်ဆိုင်လေးပါ။ တိုက်ရဲ့မျက်နှာစာ စတိုးဆိုင်လေးရှေ့မှာ စားပွဲပုသုံးလေးခုံသာရှိတဲ့ အအေးဆိုင်လေး ထိုသူက စားပွဲတစ်ခုမှာ ဦးဆောင်ဝင်ထိုင်သည်။

“ထိုင်ကြလေဗျာ”

ကျွန်မနဲ့ မာလာက ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

ကမ်းခြေဆေးမျိုး

“ကိုယ် ခပါကလင်ပေးကွာ”

ကောင်လေးက ရယ်သည်။

“ဒါပဲလား ကိုညီ”

“အေး ဒါပါပဲ ပြီးတော့ ဆားနည်းနည်းယူခဲ့”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူက သူ့အိတ်အနက်ထဲက ပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ရေကရားထဲက ရေခွက်ထဲနဲ့ထည့်ပြီး

“ရှေ့ ဒီဆေးကိုရေနဲ့ မျှောသောက်လိုက်”

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူပေးတဲ့ဆေးကို သောက်သည်။ ကောင်လေးကပေးတဲ့ အအေးပုလင်းထဲ ဇွန်းသေးသေးနဲ့ ယူလာတဲ့ ဆားကိုထည့်ကာ သူမရှေ့တိုးပေးပြီး---

“အဲဒါ ကုန်အောင်သောက်”

ကျွန်မ သူခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း သောက်ခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မကို အဲဒီလိုကြည့်တော့ ဗိုက်အောင့်တာကိုမေ့ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကိုးဖြစ်လာ ပါတယ်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဆေးရုံက”

“ဘယ်ဆေးရုံလဲ ဒေါက်တာ”

ရွှေသမင်ဇာပေ

“-----ဆေးရုံ”

“ဪ”

မာလာနဲ့ သူနဲ့က စကားကောင်းနေကြပါတယ်။

“မင်း သက်သာလား”

“အင်း”

“လတ်တလောကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ နောက်
မသက်သာရင် ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် သွားလိုက်ပါ။ ကဲ
ကျွန်တော်လည်း သွားဦးမယ်”

“မောင်လေးရေ အအေးဖိုး”

မာလာက အအေးဖိုးရှင်းရန်ပြုတော့ သူက---

“မပေးနဲ့ ရတယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

ကျွန်မက အားနာဟန်ပြုတော့ သူက---

“ကျွန်တော်အစအဆုံး ကုသိုလ်ယူတယ် သဘောထားလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်မတို့လည်း မပြောသာတော့ အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ ဗိုက်အောင့်တာက လုံးလုံးပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ဆေးဖွေးက တော်တော်ကောင်းတာကျွန်မသတိထားမိသည်။

+++++

ရွှေသမင်စာပေ

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့သူမ ထပ်မတွေ့ခဲ့တော့ပါ။ ဒီကောင်
မလေးဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မြတ်နိုးစရာ
ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်လေးဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော် မတွေးခဲ့
မိပါဘူး။ သတိရလိုပြန်တော့မိတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရယ်ချင်မိတာ
အမှန်ပါ။ ဖြစ်ပုံကကျွန်တော်ညှိကြီးရဲ့ ကားတစ်ကားကို ဇာတ်
ညွှန်းခွဲပေးရပါတယ်။ တစ်နေ့ဒီကောင်အဲဒီဇာတ်ကားအတွက်အကူ
အညီတောင်းတယ်။

“မင်း အန်ကယ်လိုင်ဆီက ဂျူတီကုတ် ဆေးအိတ်နဲ့ နားကြပ်
ရှာပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့” တဲ့ပြီးတော့ ဖုန်းကိုချသွားတယ်။
ဒီကောင်ရိုက်နေတဲ့ နာကိုလည်း သိနေတာလည်း တစ်ကြောင်း
ကြောင့် ကျွန်တော် အန်ကယ်လိုင်ဆီ ဝင်ခဲ့တယ်။ အန်ကယ်လိုင်
ဆိုတာ သူဦးလေးပါ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော်နဲ့လည်း တူလိုသားလို ရင်းနှီးပါတယ်။

အန်ကယ်လိုင်ဆီ ဝင်ယူပြီး ဆေးရုံရောက်တော့ ဒီကောင်က အပူထပ်ကပ်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တစ်ဆင်းနှစ်ဆင်းပဲရှိတာမင်းကူညီကွာ။ ရော့ မျတ်မှန်”

ဒီကောင်မေးတဲ့ ပါဝါမပါတဲ့ မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး ဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။

သရုပ်ဆောင်ပေးပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါတည်း ပြန်အပ်ရန် လျှောက်လာရင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့တာပါ

ဒီကောင်မလေး ပြောပုံအရ သူမစားခဲ့တဲ့ အစားအစာတွေ ကြောင့် အခန့်မသင့်လို့ လေအောင့်ခြင်းဖြစ်တာ သေချာပါ တယ်။ သူမ မခံချင်ဖြစ်အောင် စနောက်ခဲ့တော့ ရောဂါကိုမေ့ ပြီး ရန်ထောင်သေးတော့ သူမမှာ ရယ်ချင်လိုက်တာ။

နောက်တော့ သူ ဦးလှိုင်တို့အိမ်နားက ကိုငယ်ဆိုင်မှာ ရိုက်ကွင်းကပါလာတဲ့ ဂျုံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆေးအတုအရည်ကို တိုက်ပြီး တော့ တစ်ကယ်ထင်နေသေးသည်။ အင်းပေါ်လေ ဆေးဆိုတဲ့ အသံနဲ့ သူမသောက်ခဲ့တော့ အဲဒီစိတ်ကပဲ ထက်ဝက်လောက် ရောဂါပျောက်နိုင်တာ သေချာသည်။ ဆေးတိုက်ပြီး စပါကလင်

နဲ့ဆားကို ရောတိုက်တော့ သေချာပါသည်။ ဒီကောင်မလေး သက်သာသွားမယ်ဆိုတာကိုလေ။

အမှန်က ကျွန်တော်နဲ့ ခင်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် သူလေအောင့်ရင် အခုလိုသောက်တာမြင်ဖူးထားလို့ ကျွန်တော် သိနေခဲ့တာပါ။

တွေးရင်လည်း ရယ်ချင်စရာကောင်းတယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ ဒီလိုဗရမ်းဗတာအဖြစ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးရမယ် လို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မတွေးမိဖူးဘူး။

အမှန်ဆုံး ဝန်ခံရရင် လွမ်းချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

+++++

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းတစ်ရက်ပေါ့။ နှင်းဆို တာ
ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အရာတွေကို အသစ်ပြောင်းလဲပေးဖို့ ကောင်း
ကင်က ခုန်ဆင်းလာတဲ့ သဘာဝတရားရဲ့ တမန်တော်လို့ ကျွန်တော်
လက်ခံထားတယ်။

ကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူကာ
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နှင်းတွေကို ကျွန်တော် ငေးမော
ကြည့်ပါတယ်။ နှင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အေးအေးချမ်းချမ်း
လေးငုံ့ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

ဆောင်းလက်ကျန်နှင်းတွေက သူနိုင်သလောက် မပီပိုးတဝါး
လွှင့်ထုတ်ရင်း သူ့ရဲ့အလိုကို ပြဟန်တူ၏။ ဂျာကင်ဇစ်ကို လည်ပင်း
အထိတင်ရင်း လက်ကို ဆုတ်ချည်နယ်ချည်ပြု၏။ အောက်ဘက်ခပ်
နိမ့်နိမ့်ဆီမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေရဲ့ မီးအလင်းရောင်တွေဟာ

ရွှေသမင်ဇာပေ

ထူးခြားဆန်းပြားနေတာကို ငေးမောမိပြန်သည်။

အသက်ကို ရှူသွင်းရင်း ပါးစပ်ကနေ ခေါင်းမောမှုတ်ထုတ်ရင်း
ပါးစပ်က အငွေ့ကို လက်နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခံရင်း နွေးထွေးတဲ့အသံ
ကိုရ၏။ လူသူရှင်းတဲ့ ကန်ဘောင်လမ်းကလေးမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်
လာ အနည်းကျဦးကလွဲ၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့ပါ
သည်။

နေပွင့်ခါနီးလေ နှင်းတွေက ပိုကျလေလေနှင့် ရှေ့ခပ်လှမ်း
လှမ်းကို မမြင်ရ။ ကန်ဘောင်လမ်းကလေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း
နှင်းတွေကြားမှာ နှင်းတွေထက်ပိုဖြူတဲ့ အဖြူရောင်တစ်ခု ပိုးတိုး
ဝါးတား ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဲဒီ အဖြူရောင်
အရိပ်ကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိသည်။

အရိပ်တစ်ခုရဲ့ ဦးတည်ရာလွင့်မျောရာ လမ်းကြောင်းဟာ
ကိုယ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ
တဲ့ ပုံရိပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်သာတဲ့အထိ ငေးကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်သိပ်ကိုပျော်သွားတယ်။ နှင်းတွေဟာ ကျွန်တော်
ကို ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပေးအပ်တယ်လို့ ယုံကြည်လာ
တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နှင်းသန်လျက်နှင့် သူမက ကျွန်တော့်

ရွှေသမင်ဇာပေ

နလုံးသားကို ထိုးစိုက်ဖို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်နတ်ဖုရားမလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ အလိမ် အညာခံရတဲ့အကြောင်း သူမသိရင် ဘာပြောမလဲ လှတပတလေး။ စိတ်ဆိုးတတ်သလား။ ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်များ ကောက် တတ်သလား ကျွန်တော်သိချင်နေခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့မှ ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေး နှစ်ငယ်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးလေးမှန်း ကျွန်တော်သိခဲ့တယ်။ ခေါင်းစွပ်အနွေးထည်ကအစ နောက်ဆုံးဖိနပ်ဖြူဖြူ ဘောင်းဘီ ဖြူဖြူနဲ့ အဖြူရောင်နှစ်သက်တဲ့ နှင်းစက်ဖြူဖြူလေးဟာ ကျွန် တော့်ကို သတိမထားမိပါ။ ကိုးလိုးကန့်လန့်နိုင်စွာ သူမနှုတ် ခမ်းတ လေချွန်သံတိုးတိုးလေး လွင့်တင်လို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား တဲ့ (နောင်မှသိခဲ့ရတဲ့) ကားသော့ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကွင်းကလေးကို လက်ညှိုးထဲထည့်ကာ လှည့်ရင်း အေးအေးချမ်းချမ်းလေး လျှောက် လာပါသည်။

ပုံရိပ်တွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလို ကဗျာ ဆန်ဆန်စီးမျောလာ ပေမယ့် ကဗျာမဆန်တဲ့အဖြစ်က သူမရဲ့ အရှိန်မြှင့်လည်ပတ်မှု ကြောင့် လက်မှချော်ထွက်ကာ လမ်းကလေးရဲ့အောက်ဘက် မြက် ခင်းအနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ စင်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်မိသည်။ ကျသွား

တဲ့နေရာကို ကိုယ်ကသိပေမယ့် သူမက မြင်ဟန်မတူ ကဗျာကယာ နဲ့ သူမဘေးပတ်လည်ကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားပုံနဲ့ ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်ကာ ခါးကလေးကုန်း၍ မြေကြီး ပေါ်သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေနေသည်။

ကျွန်တော်က ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ လက်ဖဝါးပေါ် မေး ထောက်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံးမိရင်း ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေတာကို သူမတွေ့သွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးက စူးစမ်းဟန်နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ကျွန်တော့် ကို မှတ်မိသွားပါတယ်။ နောက်တော့ ဒေါသတောက်တောက် ကို မိတ်ကပ်လို ဆေးဖြယ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ကျွန် တော့်ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့ကိုလည်းရောက်ရော ခါးပေါ်ကိုလက်ထောက် လိုက်သေးသည်။ အင်း ဒီကောင်မလေးကတော့ စိတ်ရှိလက် ရှိ မွေ့ရမ်းပြစ်ချင်လောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းနေခဲ့တာအရေး ထဲသတိထားမိပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူမက မိုးကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က သူမကို မော့ကြည့်ရတယ်။ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား ခုနက ဘာပြုံးတာလဲ”

ကျွန်တော်က အသံထွက်အောင် ရယ်မောရင်း...

“ဟ အသားလွတ်ကြီးပါလား”

ကျွန်တော့်ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားအောက်မှာ အဲဒီကောင်မလေး က နှုတ်ခမ်းကိုလေးကိုင်းညွတ် ပိုကျွေးသွားအောင် မှု့စုသည်။ (ဘယ်လို လုပ်လုပ် လှနေတာတော့ သေချာသည် အေးပေါ့လေ ချစ်တဲ့မျက်စိ နဲ့ ကြည့်မိတာကိုး)

“ခင်ဗျားက ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီဖို့ မစဉ်းစားဘူး လှောင် သလို ပြောင်သလိုနဲ့”

“လှောင်ရအောင် ငါက စပါးကုန်သည်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောင်ရအောင် ငါက ကတုံးမတုံးထားဘူး”

“ခင်ဗျားကြီးနော်”

“ခင်ဗျားလေးနော်”

ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုမခိုင်းတော့ သူမက ခုနနေရာကို ဆက် တောက်ဆက်တောက်နဲ့ ပြန်လျှောက်ပြီး ဘောင်းဘီကို ဒူးနေရာ က ခပ်ဖွဖွမကာ ထပ်ရှာဖွေနေပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ကို လှည့်မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပြန် သနားလိုက်တယ်။ (ကိုယ့်နှလုံးသားကိုပေါ့နော်) ကျွန်တော် ထိုင်ရာ မှ ထကာ အောက်ဘက်ကျသွားတဲ့ နေရာကို ကုန်းအလယ်

ရွှေသမင်ဇာပေ

လောက်က ထိန်းပြီးဆင်းသွားခဲ့သည်။ သူမကျသွားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မြက်ခင်းကြားမှာ သော့တွဲလေးကိုတွေ့သည်။ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကုန်းပေါ်ပြန် တက်သည်။ ပြီးတော့ သူမရှိရာသွားသည်။

“ရော့”

သူမက ကျွန်တော်လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ကျွန်တော်နှစ်သက် တဲ့ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်း မသိဘူး။ (ကတုန်ကရီဖြစ်ချင်စရာကောင်းအောင် လှတပတ ကောင်မလေး)

ချောကလပ်ရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက လှစ်ခနဲ တစ်ချက် ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြုံးနဲ့အတူ ပါးမို့မို့မှာ ရှက်သွေးလို့ခေါ်မလား နိသလို ပန်းရောင်လိုလို ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ သေချာပါတယ်။ သူမရှက်နေတာပါ။

“ထပ်ဆင့်ကျေးဇူး”

လှစ်ခနဲပြောပြီး လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားတယ်။ လုပ်ချလိုက် ပြန်ပြီးဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော်နှလုံးသားထဲကို ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးတွေပေးပြီး ဒီကောင်မလေး ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီ။

မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူတွေကို ကောင်းကင်က လက်ခံဖမ်းချုပ် သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ကျွန်တော်လမ်းကလေးရဲ့ ဆုံးကိုး

ရွှေသမင်ဇာပေ

တွေတွေဝေဝေ ငေးမောကြည့်နေမိတယ်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့နေက ခပ်ဝါးဝါးအလင်း
အုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ခုလို အဲဒီလိုပါပဲ ရင်ထဲမှာလည်း အံ့မှိုင်းမှိုင်း
နှင်းတွေနဲ့—

+ + + + + + +

(ပစ္စုပ္ပန် ဝေး)

ပိတ်ကားပေါ်က အလင်းရောင်ဖြင့် သူမ မျက်နှာပေါ်ကို
မသိမသာစွဲကြည့်မိသည်။ သူမကလည်း လှစ်ခနဲပြန်အကြည့် နှစ်
ယောက်သားပိတ်ကားပေါ်ကို မျက်လုံးလွဲဖယ်မိကြသည်။ လွန်းတို့
ပြေးလွှားနေသော စိတ်တို့သည် ပိတ်ကားပေါ်မှ အတိတ်ဆီသို့
ယခုလက်ရှိ ဝန်းကျင်မှာ အန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်ချင်တဲ့ သား
ကောင်လို ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေမိသည်။ အလင်းရောင်ကြောင့်
လင်းလက်နေတဲ့ နှာသီးဖျားထိပ်ကလေးတွေ့တ်ခမ်း အစွန်အဖျား
တွေ မျက်တောင်ကော့ပေါ်က အလင်းစက်တွေ ပြီးတော့ မျက်ဝန်း။

ဟိုတုန်းကလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းကို ပုံဖော်တတ်တဲ့
မျက်ဝန်းညိုညို—

+ + + + + + +

ပြကွက် (၀:၂)

အိပ်မက်တစ်ခုကို နှင်းတွေထဲမှာ ထိတ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတော့ နှလုံးသားဟာ နေသားမကျသေးမှန်း သိလိုက်ရပြန်သည်။

မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူလေးရော ဒီအရပ်ဆီသို့ တစ်ခေါက်လွင့်လာပါဦးမလားလို့ မျှော်လင့်ငေးမောရင်း လက်ထဲက ကြိုးစကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတွေကတော့ စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြည့်သွားကြတယ်။ တစ်ချို့ဆိုလည်း မယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုင်းတံမပါ အစာပုံးမပါပဲနဲ့ ကြိုးစလေးတစ်ချောင်းကို ရေထဲနှစ်ရုံနှစ်ထားတော့ သူ့ကိုမယုံသင်္ကာခွင့် ရှိပါတယ်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

တစ်ချို့ကြတော့ စပ်စုခြင်းထက်ပိုပြီး အားထုတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်အင်္ဂလန်ရောက်တုန်းက၊ အီတလီရောက်တုန်းက မစ္စူစပီမြစ်ကြီးထဲမှာ ဆူးအတ်တူးမြောင်းထဲမှာ ပင်လယ်ငါးစုတွေ ငါးမန်းတွေ ရှုပ်ရှက်ခက်နေအောင် ပြောကြပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။

သူတို့အားလုံး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြပါတယ်။ လူရှင်းတော့မှ သက်ပြင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းချရတယ်။ ကျွန်တော် ခပ်ကြာကြာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေတုန်း အနီကံမှာ ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်က ရနံ့လေးတစ်ခု လွင့်ဝဲလာတယ်။ မနေ့က ရနံ့လေးမှန်းလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အဲဒီရနံ့အတွက် ခွဲခြားပိုင်းဖြတ်နိုင်တဲ့ နှာခေါင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အတန်ကြာတဲ့အထိ ရနံ့ပိုင်ရှင် မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူလေးဆီက ဘာသံမှ မကြားရပါ။ နောက်မှသာ

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ပြောတော့ ကျွန်တော်ကလည်း---

“ငါးမြှားနေတာလေ”

သူမက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ဘေးမှာ ခူးလေးနှစ်ဖက်ကို ကွေးကာခူးပေါ် မေးထောက်ရင်း---

“ဒီလိုမြှားလို့ရလို့လား”

ရွှေသမင်ဇာပေ

ကျွန်တော်က ခပ်ရွှင်ရွှင်နဲ့---

“တစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး နှစ်ကောင်ဖမ်းပြမယ်”

“အဟုတ်”

“တစ်ကယ်ပေါ့ မယုံရင်ကြည့်နေ”

ကျွန်တော်က စကားဆုံးတော့ လက်ထဲက ကြိုးစကို ဆွဲတင်လိုက်ပါတယ်။ ကြိုးစက ရေထဲကနေ တဖြည်းဖြည်းတက်လာပါတယ်။ ကြိုးရဲ့အဆုံးမှာတော့ လက်သန်းအရွယ် ပလပ်စတစ်အကြည်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ငါးလေးနှစ်ကောင်ပါတဲ့ ကီးချိန်းလေး။

သူမက သေချာကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ဟန်ကို မထိန်းချုပ်ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်မောပါတယ်။ သူမ ရယ်သံက ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကို သိသွားတဲ့အခါ သူ ရှက်သွားဟန်နဲ့ တူပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြိုးအဆုံးက ငါးရုပ်လေးပါတဲ့ ကီးချိန်းကိုဖြုတ်ကာ သူမဆီ လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ကြော်စားဖို့ မဟုတ်ဘူးနော် မင်းရဲ့သော့မှာချိတ်ဖို့”

သူမက မျက်စောင်းလာလှလေးထိုးတယ်။ ပြီးတော့ မငြင်းဘဲ ယူပါတယ်။

“အတော်ပဲ ကျွန်တော်က မိန်ရာသီဖွားဗျ”

အဲဒီလိုနဲ့ ငါးရုပ်ကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ တူတဲ့ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော်နဲ့အတူ လှေဘောင်လမ်းလေးအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း ကီးချိန်းဝယ်မယ် ဝယ်မယ်နဲ့ မဝယ်ဖြစ်ဘူး။ အခုဆို ခင်ဗျားပေးတဲ့ ဂျေးဇူးတွေက အရမ်းများနေပြီ”

“ဘယ်လောက်များလဲ အဲလောက်ရှိလား”

ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကားကားကြီးလုပ်ပြတော့ သူမကလည်း မချီမချည်နဲ့ လက်မနဲ့လက်ညှိုးကိုကွေးကာ ဝိုင်းပြရင်း...

“ဒီလောက်ရှိတယ်”

“သတိရနေတာတော့ရော ငါပြောသလောက်ရှိလား”

“ခင်ဗျားနော် ကျွန်တော်က အကောင်းပြောနေတာ”

“ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ဘူးသီးကြော်လောက်ကောင်းလား”

“သူချည်းပဲတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မှကောင်းမှာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် စကားဝှက်တွေနဲ့ ပြောရင်း မဆီမဆိုင် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ကြပါတယ်။

ဘူးသီးကြော်မှာပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်မှာပါတယ်။

“ဒါနဲ့ မင်းက မန္တလေးသုလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ကျွန်တော်တွေ ခင်ဗျားတွေပြောနေလို့”

သူမက ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ရန်ကုန်သူပါပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှ ကျွန်တော် က ဒီလိုပြောမိတာ”

“အံ့ဩလောက်ပါတယ်”

သူမက ရယ်သည်။

နောက်တော့ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းတွေ ပြောမိကြတယ်။ အတွဲချောင်းတဲ့အကြောင်းတော့ မပြောသင့်လို့ အဲဒီကောင်မလေးကို မပြောဖြစ်ဘူး။

သူမ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ နေက ပွင့်ခဲ့ပါ။ နှင်းတွေက ထွက်ပြေးကြစည်နေကြပြီလေ။ နေပြင်လောတဲ့အခါ ရှုလို့မကျေနပ်ပေမယ့် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်နေတဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ အံ့ဩရပြန်တယ်။

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးခုန်မှုများသွားရင်လည်း ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

+++++

“ဒါဆို မင်းလိမ်ညာထားတဲ့ ကိစ္စတွေ မသိသေးဘူးပေါ့”

၃၅ လမ်း လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လောကသားတွေရဲ့ စတင်ခြေဆန့်ရာ တစ်ထောက်နားခိုရာ နယ်မြေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး”

ကျွန်တော်နဲ့ကိုကင်း စကားပြောနေကြတော့ ညိုကြီးက ဝင်လာပါတယ်။

“ကျဆိမ့်တစ်ခွက်ဟေ့ ညဆိုအေး နေခင်းဆိုပူနဲ့ နေရထိုင်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ”

“အနေအသ် ရအောင် မင်းကမပေါ့မပါးဖြစ်နေလို့ လား”

ကိုကင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“သုံးလရှိပြီပြောတာပဲ”

“ဘာလဲကွ”

“အိမ်လခကို ပြောတာပါကွာ”

အားလုံးရယ်မိကြသည်။

“ညိုကြီး မင်းကတော့ပူတာ အေးတာပြောနေတာ မင်းကောင်က တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆောင်းတွင်းပဲ ဖြစ်ချင်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်ကိုကင်း ဒီကောင်ကို ဆောင်းတစ္ဆေအကိုက်ခံလိုက်ရပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ရသေးရင် ဟုတ်ရဦးမှာပေါ့”

ညိုကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီနေ့ကိုကင်း ရိုက်ကွင်းမရှိဘူးလား”

“မနက်က ကိုသီရိကားတစ်ကား လက်ကျန်ခန်းတွေ ရိုက်ပေးလိုက်တယ်။ စောစောစီးစီး ငါ့ဆင်းတွေ ပြတ်လာပြန်လာတာ”

ညိုကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း---

“လုပ်ပါဦးကွ မင်းဇာတ်လမ်းလေး”

“ဟ ဒါရိုက်တာ ပေါက်စကလည်းကွာ ဇာတ်လမ်းရှာနေပြန်ပြီ”

ညိုကြီးကရယ်ရင်း---

“မည်းမည်းမြင်ရာ ငါကတော့ အကုန်ရိုက်မှာပဲ”

“ဒီကောင်က မည်းမည်းမဟုတ်ဘူးကွ ဖြူဖြူ ဆောင်းဖြူဖြူနင်းဖြူဖြူ ဝတ်စုံဖြူဖြူ”

“ကျန်သေးတယ်ကိုကင်း”

“ဘာလဲ ငါးဖြူဖြူလား”

သူ့အကြောင်းတွေသိနေတော့ ညိုကြီးစကားကြောင့် ရယ်ကြပြန်သည်။ စကားပြောကြရင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ နှုတ်ဆက်ကြတာကိုလည်း ဒည့်ခံနှုတ်ဆက်ရသေးတယ်။

“ဇာတ်လမ်းက မစရသေးဘူး ပြီးဖို့ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ငါ့မနက်စောစော သွားသွားကြည့်မိတယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူးကွ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုကင်းက ပြောပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဆောင်းကုန်တော့မယ်နော် တွေ့အောင်ကြိုးစားထား”

“စောင်းကုန်တော့လည်း ပြန်တည့်ပေးရတာပေါ့ ကိုကင်းရာ”

ညိုကြီးရဲ့ စကားကြောင့်

“ခွေးမသား စကားအကောင်းပြောနေတာပဲကို”

“ဝုတ်ကဲ့ ဝုတ်ကဲ့”

သူတို့ပြောနေကြတာကို ကျွန်တော် ရယ်ပဲရယ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရယ်ချင်ပါ။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ရယ်ရတာထက် လွမ်းနေရတာက ပိုကောင်းသည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့မတွေ့တာဆိုလို့ သုံးလတောင် ရှိတော့ မယ်”

“ဪ တော်တော်ရင့်နေပြီပဲ”

“ဘာလဲဗျ”

“မတွေ့တာကိုလေ”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“တံမြတ်စည်းလှည်းပေးရမှာလား”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ”

ကိုကင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်ပြောမည်အလုပ်မှာ ကိုကင်းက လက်ကာ၍ ကျွန်ုပ်နောက်ကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာမင်းကိုကြည့် ကြည့်နေတာ မင်းအသိလား”

ကျွန်တော် လည်ပြန်ကြည့်မိပါတယ်။

“ဟာ”

ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ အံ့ဩမှုကြောင့် ကိုကင်းက—

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ငါလဲ မင်းအမြီးကိုမနင်းပါဘူး”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မီးခိုးဖြူဖြူလေး”

ရွှေသမင်စာပေ

“ဟေ”

“ဟ ဒါဆိုသွားခေါ်လေ ငါတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေး”

ကျွန်တော်က သူမတို့ဆီသွားပါတယ်။ သူမနဲ့အတူ ပထမဦးစွာ တစ်ခေါက်ဆုံတဲ့ ကောင်မလေးလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့—

“ဟယ် ဟိုဒေါက်တာတော့”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကျောတွန့်သွားရပါတယ်။

သူမက ကျွန်တော့်ကိုမြင်မြင်ချင်း ခိုင်းခနဲနေအောင် မျက်စာင်းထိုးပါတယ်။ ရင်စက်ဝိုင်းမှာ မြှားအရိုင်းတွေ စွဲဝင်ကပ်မတတ်။

“ခင်ဗျားလူလိမ့်ပဲ”

“ဟ ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

ဟိုကောင်မလေးက ရယ်ကျဲကျဲ—

“မနေက ခွေတစ်ခွေငှားကြည့်တယ်လေ အဲဒီမှာ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာဝတ်စုံနဲ့ သရုပ်ဆောင်တဲ့ အခန်းပါလာတယ် ဒေါက်တာ”
တစ်ဒေါက်တည်း ဒေါက်တာ တစ်တာတည်းတာနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးက တစ်မှောင့်။

“ဘာလို့ အဲလိုလိမ်ရတာလဲ ခင်ဗျားတော်တော်မကောင်း”

ရွှေသမင်စာပေ

တဲ့လုပ် ကျွန်တော် ခွေကြည့်နေရင်းကို ပေါက်ကွဲနေတာဗျ

“ပေါက်ကွဲရင် မျောက်ပွဲသွားပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားနော်”

ကျွန်တော် သူမဒေါသထွက်ပုံလေးကို ချစ်စနိုးကြည့်ကာ ရယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါပြောတဲ့စကားလည်းနားထောင်ပေးပါဦး အဲဒီနေ့က ဒေါက်တာလို့ခေါ်တာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ အိုတို့အမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး ဟိုကောင်မလေးကို လှည့်မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မင်းသိပ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“အစပိုင်းက တော်တော်ဖြစ်တာပါဆို”

အရေးထဲ သူမလေးက ကြော်ငြာဝင်နေပါသေးတယ်။

“ငါ သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရောက်တော့ သက်သာနေပြီဟာ မင်းစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တော့ မင်းရောဂါကို မေ့သွားတယ် ခဏ”

သူမ ဆက်ပြောမှာသိလို့ လက်ကာရသေးသည်။

“နောက်တစ်ခုက မင်းစားထားတဲ့အစာတွေကြောင့် လေ အောင့်တာသက်သက်ပါ။ ကိုယ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ခဏခဏ ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အသင့်ပါလာတဲ့

ရွှေသမင်စာပေ

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာသုံးတဲ့ ဆေးအတုကို တိုက်လိုက်တာ မင်းက ယုံယုံ ကြည်ကြည်သောက်လိုက်တယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဆေးသောက်ပြီးပြီ အသိနဲ့တင် ရောဂါက သက်သာနေပါပြီ။ စိတ်ဓာတ်ပေါ့ကွာ နောက် တစ်ခုက မင်းရင်ချောင်သွားအောင် စပါကလင်နဲ့ ဆားနဲ့ ရောတိုက် လိုက်တာ မင်းသက်သာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဖြေလေ”

သူမက မဖြေချင်ဖြေချင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဓိကက မင်းရောဂါပျောက်သွားဖို့ပဲလေ အဲဒါပဲ လိမ် ညာမှုဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိရင် လက်ခံရမယ် ဟုတ်လား”

သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေ ပါတယ်။ တစ်ကယ် ရင်တုန်ရင်ခုန်ချင်စရာလေးပါ။

“ဘယ်လာကြတာလဲ”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်မလို့”

ဟိုကောင်မလေးက ပြန်ဖြေပါတယ်။

“လာ လက်ဖက်ရည်လိုက်သောက်ဦး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟိုဟာ ကိုကင်းကောင်ကြီးမဟုတ်လား”

လက်ညှိုးညွှန်ရင်းပြောတော့---

ရွှေသမင်စာပေ

“ကိုကင်းကောင်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး ကိုကင်းကောင်ပါ”
 သူမတို့ ကျွန်တော့်နောက်က ပါလာပါတယ်။
 “ထိုင်”

ကျွန်တော်ကပြောတော့ သူမတို့ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။
 “ဘာသောက်မလဲ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေပါတယ်။
 “လက်ဖက်ရည် ကျဆီမှ်”
 “ဒီကရော”

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ပဲလို့ ပြန်ဖြေ
 ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေးတွေ မိန်းခလေးဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို
 သောက်လည်းသောက်နိုင်ကြပါတယ်။

“ကဲ ကျွန်တော်မိတ်ဆက်ပေးမယ် သူနာမည်က အဲ”

ဆရာကြီးလုပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမည်လုပ်တော့မှ အခုထက်
 ထိ ကျွန်တော်သူနာမည် မသိသေးတာကို သတိရမိသည်။
 အဲဒါကိုသိတဲ့ သူမက မျက်စောင်းထိုးပြီး---

“ဆရာကြီးကလည်း လုပ်ချင်တယ် လုပ်လည်း မလုပ်တတ်
 ဖူး မသိရင်မှတ်ထား ကျွန်တော့်နာမည်က နွေချို သူနာမည်က
 မာလာ”

ညိုကြီးနဲ့ ကိုကင်းက ရယ်ကြပါသည်။ ကိုကင်းက ကျွန်တော်
 တို့သုံးယောက်လုံးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နောက်တော့ ကိုကင်းနဲ့
 ညိုကြီးက အလိုက်သိစွာ မာလာကို စကားလုံးများနဲ့ သူတို့ဆီအာရုံ
 ရောက်အောင် ဖမ်းစားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမကို ခပ်တိုး
 တိုးလေး မေးမိပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ မလာတော့တာလဲ”

သူမက ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဒီကီးချိန်း
 လေးကို အကြောင်းမဲ့ ပွတ်သပ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ မဖြေချင်
 ဖြေချင်ဖြေပါတယ်။

“မြစ်ကြီးနားသွားနေလို့”

“ကိုယ်နေ့တိုင်းရောက်တာ မင်းသိလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။
 ပြီးတော့ ပြုံးချင်တာကို ထိမ်းချုပ်ဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း
 အကြည့်လွှဲကာ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့”

ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်လွန်းတဲ့အဖြေ ကျွန်တော်ကလည်း
 စိတ်ထဲကနေ (လုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ)လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

“မနက်ဖြန် လာခဲ့နော်”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်စွာ ခေါင်းခါပြတယ်။

“လာခဲ့ပါကွာ”

“အလုပ်မအားဘူး”

ဘူးဆိုတဲ့စကားလေးမျှ အသံလေးနဲ့ ကာ ဆွဲဆန်လိုက်ပုံ က တစ်ကယ်ရင်ခုန်ချင်စရာ။ သူမလုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေနဲ့တော့ ဒီနေရာမှာ ပွဲချင်းပြီးနိုင်ပါတယ်။

“ဘာလို့ အလုပ်မအားတာလဲ”

“ဒီမှာလေ သူတို့ကို ရေချိုးပေးရဦးမယ်”

သူမက ကီးချိန်းလေးနဲ့တွဲထားတဲ့ ငါးရုပ်လေးနှစ်ကောင်ကို ရည်စူးပြောတော့ ကျွန်တော် သူမခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွထုပ်ပစ်လိုက် ချင်တာကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။

တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်တိုးပြီး ရင်ထဲမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတာ အချစ်ပုံဖြစ်မည်ထင်ပါတယ်။

“သူမတို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့ ကျွန်တော်ငေးကြည့် နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံကို ညှိကြီးတို့က ရယ်ကြပါတယ်။

ကိုယ့်လွမ်းနာ ကိုယ်သာသိပါတယ်။

+++++

ရွှေသင်္ဃာတေ

ကောင်းကင်က တိတ်တိတ်လေး ငိုကြွေးတဲ့နှင်းတွေ မြေပြင် ပေါ်ကို ခပ်ဖြေးဖြေး စီးဆင်းနေပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သူမ အဖြူ ရောင် ဝတ်မဲလာပါ။ ဒါပေမဲ့ မီးခိုးရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားပါ တယ်။ ကျွန်တော်နှလုံးသားကို မီးခိုးတွေနဲ့ အူထွက်အောင်များ ဖမ်းစားနိုင်မလားလို့ ကြောင်တောင်တောင် တွေးမိသေးသည်။

“ဒီမနက်နှင်းတွေ အရမ်းနည်းသွားသလိုပဲ”

သူမက ကျွန်တော်ထိုင်နေရာခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နှင်းတွေကို နှမြောနေဟန်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်က နှင်းတွေကို သိပ်ချစ်တာ”

ကျွန်တော်လည်း နှင်းတွေလိုပဲ နှင်းတွေနဲ့သိပ်တူတဲ့ ငြိမ်း ချမ်းအေးမြစရာကောင်းတဲ့ သူမမျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်နေမိ သည်။ သူမက နှင်းတွေကြောင့် မမြင်ရတဲ့ ကန်ရဲ့ တစ်ဖက် အနားသတ်အဆုံးကို ခန့်မှန်းငေးကြည့်နေပြီး စကားတွေ ပြောနေ

ရွှေသင်္ဃာတေ

ပါတယ်။ သူမ နှုတ်ခမ်းဝက စကားပြောလိုက်တိုင်း အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်ထွက်လာပါတယ်။

“ကျွန်တော်အခုလို ဆောင်းရာသီတော်တော်များများတိုင်း ထျန်းမာရေးကြောင့်မဟုတ်ပဲ ဒီကန်ဘောင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက် လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်မနက်အစောကြီး နှင်းတွေကိုငေးကြည့်တာ သဘောကျတာဗျ။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိပုံအရဆို နွေရာသီကို အတော်သဘောကျမယ့်ပုံပဲ”

သူမသာအဆိုတင်သွင်း သူမသာမှတ်ချက်ချနေပုံကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားခဲ့တယ်။

“ခင်ဗျားနဲ့လည်း နွေရာသီက လိုက်တယ်လေ”

စကားလည်းပြောရင်း ကျွန်တော်ငြိမ်သက်နေပုံကြောင့် ထင်တယ်။ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူအရာကြောင့်

“ဘာကိုပြုံးနေတာလဲဗျ”

မလုံလဲဟန်ရှိပုံရတဲ့ သူမရဲ့မေးခွန်း---

“နှင်းတွေကို မင်းနဲ့အတူ လိုက်ချစ်ကြည့်မလို့”

သူမ ပါးပြင်တွေရဲတွတ်သွားရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ--

“ဘာဆိုလဲဗျ”

“မင်းက နှင်းတွေကိုချစ်မှတော့ ငါလည်းလိုက်ချစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားနော် စကားကိုအဲဒီမှာရပ် ရှေ့ဆက်တိုးရင် နောက်ဆို ကျွန်တော်မလာတော့ဘူး”

သူမရဲ့ အကျပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားက ကျွန်တော့်အတွက် သွေးပျက်လောက်ပါတယ်။

“မင်းဆီမှာရော မင်းနဲ့အတူ နှင်းတွေကို လိုက်ချစ်ပေးတဲ့ ကောင်လေးတွေရှိလား”

သူမက ရှက်စနိုးနဲ့ ခေါင်းခါရင်း--

“ဟာ ဘယ်ကရှိရမှာလဲ ကျွန်တော်ဒါမျိုး စိတ်မဝင်စား ဘူး”

“ဒါမျိုးကျတော့ရော”

ကျွန်တော်က ကော်လံကိုထောင်ကာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြတော့ သူမက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးမကြည့်ဖူးလား”

“ဘယ်လိုမေးရမှာလဲ”

သူမကလည်း ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ မေးပါတယ်။

“လက်ပေါ်ခေါင်းတင်တင် ခေါင်းပေါ်လက်တင်ဘင် ဒါမှ

မဟုတ် ခြေထောက်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွေးကြည့်ဖို့”

“တွေးကြည့်တော့ မေးစိက လှုပ်တုပ်တုပ်ရယ်”

သူမက နောက်နေပြန်သေးသည်။

“နှလုံးသားကျတော့ရော”

“ခင်ဗျားနော်”

သူမရဲ့ အလိုကျမူ စကားသံကိုက ရင်ခုန်စရာ။ ဒီတစ်ခုတည်းတင်မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အရာရာတိုင်းမှာ လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ဟာ ရင်ခုန်သံပေါ့။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ စကားပြောနေတယ်လေ”

ဟောကြည့် သူမ အလိုမကျဖြစ်ပြန်ပြီ။

“ဘာအလုပ်လုပ်လဲလို့ မေးတာဆို”

“ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့”

“သရုပ်ဆောင်လား”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြသည်။ နောက်တော့ ထိုခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ မေ့လိုက်နိုင်ပါသည်။ လေပြေတွေရဲ့အကြောင်း နူးညံ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း အချစ်ဆိုတာ အာဒံ ဇဝနဲ့ ပဲ

သက်ဆိုင်သလား (ကမ္ဘာ့ပြား) အသင်းကို ဘာလို့ သူတည်ထောင်တာလဲ။ ဘယ်ကယ်လို့ ကမ္ဘာကြီးသာ ပြားခဲ့မယ်ဆိုရင် လည်ပတ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကြီးကို ကားဘီးကြီးလို နှိုင်းရိုင်းစက်စက် လည်နေမလား။ အပြားလိုက် အထက်အောက် လည်နေမလား ဆွေးနွေးကြည့်ရအောင် နောက်တော့ အားနာတာနဲ့ပဲ ကမ္ဘာကြီးကို အလုံးတိုင်းပဲ ပြန်ထားလိုက်ပါတယ်။

နေလည်းတော်တော်မြင့်လာလို့ သူမပြန်သွားတယ်။ သူမနဲ့ တွေ့ဆုံနိုင်မယ့်နေ့ရက်တွေကို သူမကပြောခဲ့တယ်။

ဆောင်းရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သူမအရိပ်အငွေ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ အစရှိတဲ့ နှင်းတွေအုပ်ဆိုင်း နေတုန်းပါပဲ။

+ + + + +

(မနေ့ကအောက်ထပ်ကို လာတဲ့ဆွမ်းခံကြတဲ့ ကိုရင်ကြီးက လှေကားဝမှာဆုံတုန်း---

“ဒကာကြီးအလှူပေးတဲ့လက်တွေက သန့်စင်တဲ့ စိတ်ထား ရှိရင် မွန်မြတ်ပါတယ်”တဲ့။

ကိုရင်ကြီးက ဣန္ဒြေနဲ့ပဲ ပြန်ဆင်းသွားတာပါ။ ကိုယ့်အခန်း ရှိရာကို လှေကားထစ်အတိုင်း ဆက်တက်လာပေမယ့် ကဏ္ဍာ မငြိမ်တဲ့ အထွေထွေက တစ်ခါတည်း ပါလာခဲ့တယ်။ နွေချို။

မနေ့က ကွမ်းယာဆိုင်က ဘာဘူလေးက ပြောသေးတယ်။ “လူ့ဘဝသက်တမ်းက တိုတိုလေးပါ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ချစ် ခင်ခင် နေကြတဲ့”

ဟုတ်တယ်နွေချို မင်းအတွက် ကိုချစ်ခြင်းတွေ လှူတန်း ချင်တယ်။ လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ မင်းနဲ့ချစ်ချစ်ခင်ခင်

ရွှေသမင်စာပေ

နေချင်တယ်။

မင်းဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါမရှိတော့ပါဘူး)

စာကိုမဆုံးခင် သူမက ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

တော့---

“ခင်ဗျားပြောတော့ မရှိတော့ဘူးဆို”

ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့---

“ရေးတဲ့နေရာမှာ မရှိတော့တာ မင်းနားရောက်နေပြီလေ”

သူမက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“ဆက်ဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟောကြည့် သူမ စကားကိုက ...။

(မင်းမချစ်ရင် သေနိုင်ပါတယ်)

သူမက မျက်မှောင်ကြွယ်ရင်း---

“ဘယ်မှာသေလို့လဲ”

“စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ဖုန်းနဲ့ ပေါက်မိ ဝယ်လေ ပုရွက်ဆိတ်တော်တော်များများ သေသွားကြတယ်”

“ရက်လည်မလဲ ဘူးလား”

သူမက အရွဲ့တုတ်ကမ်းလာမှတော့ ...

“ကိုယ့်ရည်းစားငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်ဆီက အဖြေပြော”

ရွှေသမင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားနော်”

ကျွန်တော့်ကို လှည့်မျက်စောင်းထိုးလာတာကြောင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေချိုရယ် ချစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့ဟာကို ကိုတစ်ကယ်အတည်ကြံတုပါ အပေါင်မဆုံးစေရပါဘူး”

ကျွန်တော်နောက်ရွတ်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် ကို ထူသည်။

“သိပ်မလုပ်နဲ့ နှလုံးသားကွာကျလို့ ပြန်တပ်လို့မရရင် ဒုက္ခ ရောက်နေဦးမယ်”

“ကြည့်လား”

“ကြည့်နေတယ်လေ”

သူမက ကျွန်တော်ပေးတဲ့ စာခေါက်လေးကို သူမအိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“နွေချို”

“ရှင်”

သူမက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးပြန်ထူးရင်း ကန်ရေပြင်ကို သေးကြည့်နေသည်။ ကန်စောင်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ခင်မင်နေပြီဖြစ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသန်းနိုင်က ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဖက် ရည်ဖျော်နေရာမှ လှမ်းရယ်ပြသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

“နွေချိုကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

“ချစ်ပေါ့”

“မနောက်နဲ့ကွာ”

“မနောက်ပေါ့”

သူမက ကန်ရေပြင်ကိုသာ ကြည့်နေရင် ကျွန်တော့်စကားကို အလေးအနက်မထားဟန်နဲ့ နောက်ပြောင်နေသည်။

“မင်းနော်”

“မင်းပေါ့”

“နမ်းရမလား”

“နမ်းပေါ့ အဲ ဟာ”

ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်မလေး ခံသွားရပါသည်။ ကျွန်တော်က တဟားဟားရယ်မောကာ သဘောကျနေတော့ သူမက စိတ်ဆိုး ဟန်ပြသည်။ ကျွန်တော်ပြန်ချော့ရတော့တာပေါ့။

“ချစ်လို့စတာပါကွာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကလေးစိတ်ဆိုးပြေ ဆော့ရအောင် သူရဲတစ်ကောင်ဝယ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကြီးပဲ နာရတော့တာပေါ့။

“နွေချို”

ရွှေသမင်စာပေ

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

“ကိုယ့်ကို အဖြေပြန်ပေးလေ”

“ဟာ အဲလောက်ကြီးမလောနဲ့လေ”

“မလောချင်ပါဘူး နေ့ချိုကိုအားနာလို့”

“အဲမယ်”

သူမကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်စချင်နောက်ချင်နေတာ အမှန်ပင်။

“ကဲ မနောက်ဘူးကွာ အတည်ပြောတာ”

သူမက ပြုံးစစနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုသန်းနိုင်ဆီ ထသွားပါတယ်။ တစ်အောင်ကြာတော့ ပြန်လာတယ်။

စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုပေးတယ်။ နောက်ပြီး စီးကရက်ဘူး အသစ်တစ်ဘူး ဝယ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မထိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့် ကို ပြောသွားပါတယ်။

“အဲဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးထားတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဖြေကို ရှာနိုင်ရင် ခင်ဗျားအဖြေရပြီ သွားပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်”

ကျောပိုးအိတ်လေးကောက်လွယ်ကာ သူမ ပြေးထွက်သွား ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘေးကို ကိုသန်းနိုင် လာထိုင်တော့---

“ဘာတွေလဲဟာ”

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော်က ခေါင်းကုပ်ရင်း---

“မသိပါဘူး အစ်ကိုရာ ကျွန်တော်က အဖြေတောင်းတာ ဒါတွေ ပေးသွားတယ် အဖြေက အဲဒီမှာတဲ့”

ကိုသန်းနိုင် အင်္ဂလိပ်စာတန်းတွေဖတ်သည်။

ove prate ature eclaration Prate ecessity.

“ဘာတွေလဲဟာ တစ်မျိုးပဲ”

ကျွန်တော့်နဲ့ ကိုသန်းနိုင်အဖြေရှာကြတယ်။ ညနေစောင်း ဘဲအထိ အချိန်ကုန်သွားတာပဲ အဖက်တင်တယ်။

+ + + + +

ရွှေသမင်စာပေ

စာရွက်ပေါ်က အကွာရာတွေကိုကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်တော့
ခလုတ်တိုက်မိတယ်။ အချစ်ရဲ့ရိုက်ခတ်မှုက ကားကိုလည်း မမြင်
မြောင်းကိုလည်း မမြင်နိုင်။ နောက်ဆုံး ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုးမိ
တာကြောင့် ဓာတ်တိုင်ကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်လုံး
လာတာ မမြင်ရမလားဆိုပြီး တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်
မိလိုက်တယ်။

“အနဲ့စပြီး စလုံးနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတဲ့ အချစ်’ ရဲ့
သမိုင်းကြောင်းအစမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ နဖူးနာ ချောလဲခြင်းနဲ့
မှတ်တမ်းသစ်ကို ရေးထိုးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ပိုက်ဆံနံပါတ်ပွတ်နေတဲ့ လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားသမား
ကိုလှံငွေတို့အုပ်စု၊ ဘာမှမပိုင်ဘူးလို့ မူးမူးပြီး ပုလင်းကိုင်လမ်း
လျှောက်တတ်တဲ့ ကိုစိုးနိုင်၊ အူလည်လည် ကြောင်တောင်တောင်

ရွှေသမင်စာပေ

ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဆွဲဆောင်မှု
ကောင်းခြင်းနဲ့လည်း သက်ဆိုင်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင် ကျွန်တော့်အတွက် ၁၅၀၀ ချည်တိုင်းအဖြစ်
ကျော်ကြားလာမယ့် ဒီမိန်းကလေးဟာ အခုအခါမှာတော့ ပဟေဠိ
အကွာရာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမြူးထဲက ငါးတစ်ကောင်အဖြစ်
စာရင်းသွင်းခဲ့ပါပြီ။

ညိုကြီးက စာရွက်ကိုဖြန့်ရင်း ခေါင်းကုတ်စဉ်းကားရင်း ...
“မင်းကောင်မလေးမေးခွန်းက ငါ့ခေါင်းကို ရေချုတ်ရမယ်နဲ့
တုပါရဲ့ကွာ”

လို့ ညည်းညည်းညူညူ ပြောလာပါသည်။

အဲဒီညအိပ်မက်မှာ သူမက ကံရာတေးဝတ်စုံကြီးဝက်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို သူမလက်ထဲက (အူဖီ) သေနတ်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက်
ပစ်ပါတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေအစား
(ကွက်ရှင်မတ်) သင်္ကေတတွေ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီသင်္ကေတဟာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှာ ဖားပျံတစ်ကောင်
လို ကပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ပြန်နဲ့
ကြည့်တော့ မေးခွန်းသင်္ကေတပုံစံကနေ အသည်းနှလုံးပုံစံ ပြောင်း
လဲသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်သွားပါတယ်။

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော် အိပ်ရာကထတော့ တစ်ယောက်တည်း အဲဒီအိပ်
မက်ကို သတိရပြီး ပြုံးနေမိပါတယ်။ ဒါကို ညိကြီးကမြင်တော့ ...

“ဟေ့ကောင်၊ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြုံးမနေနဲ့၊ ဝေစား
မျှစားလေး ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်က မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောပြတော့ သကောင့်
သားက ဈာန်နာရီ မှုရင်း ...

“မင်း မာတုဂါမလေးက အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ကိုးလိုကန့်လန့်
နှိပ်စက်လွန်းပါလား ညီခိုင်”

ဒီကောင်အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

“အေး ... ပြုံးထား။ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုဆိုရင် မင်းကို စိတ်
ရောဂါကုဆေးရုံကို ပို့ရလိမ့်မယ်”

ဒီကောင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က အရယ်အပြုံးမပျက်ဘဲ
အိပ်ရာပေါ်က ခေါင်းအုံးနဲ့ ဒီကောင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ ... တွေးတွေးပြီး ဖီလင်တက်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ပြင်ဆင်ပြီးရင် လမ်းထဲပြေးဦး။ ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“မင်းက ငါနဲ့ တစ်ခါတည်း မလိုက်ဘူးလား ညိကြီး”

“ငါ ပရိဂျူဆာနဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့ ပြီးရင် ရွာတင်ရှိတဲ့နေရာကို
လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိပ်ရာပေါ်က
လူးလဲထရပါတယ်။ ရေမိုးချိုးပြီး ညိကြီး ပြင်ပေးတဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်
ကို ကမန်းကတန်း စားသောက်ပြီး အိတ်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းထဲရောက်တော့ လူကစုံနေပါပြီ။ လူစုံတော့ ရိုက်ကွင်းကို
ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ရိုက်ကွင်းကိုရောက်တော့ ညိကြီးကို ကျွန်တော်ဝိုင်းကူပေး
ပါတယ်။ ဒီကောင်နဲ့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဇာတ်ညွှန်းသမား
တစ်ယောက်ဆိုပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့သည်း နေလို့မရ။ ဒီကောင်
ကလည်း အပေါင်းအသင်းအရင်းကြီးဆိုပြီး တွေ့သမျှကိုခိုင်း
တတ်သည်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်ကို မီးထိုးမှန်ထိုး အဆင့်ကောင်
လုပ်ခိုင်းတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မညီးညူခဲ့ပါ။

ရိုက်ကွင်းကိုရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်ခင်မင်လေးစားရတဲ့
ဇာတ်ညွှန်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာငြိမ်းက ညိကြီးကို
ပြောတယ်။

“ဒီကောင်ကို ငါသဘောကျတာ ဒီစိတ်ဓာတ်ပဲ”တဲ့။

ဒီကြားထဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မနေ့က ကျွန်တော်ရဲ့
ဆောင်းမင်းသမီးလေးပေးသွားတဲ့ ပဟေဠိကြောင့် စိတ်နှုပ်ရ
တဲ့ကြားထဲ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်မိသည်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ရိုက်ကွင်းတည်ထားတာက သုဝဏ္ဏဘက်မှာပါ။ ဇာတ်လမ်းအရ မင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက တိုင်စီမောင်းသမားဖြစ်သည်။ မင်းသားမှာ ချစ်သူ ရှိပါသည်။(အဓိကမင်းသမီးပေါ့) ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းအရ အဓိက စေ့စပ်ထားသူ ဗီလိန်အဖြစ် ဒုတိယမင်းသမီး သက်စန္ဒာက ဝင် သရုပ်ဆောင်သည်။ သက်စန္ဒာက ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတလှည့် ကိုယ်တလှည့် အကူအညီတောင်းတတ်ကြတာ ရှိသည်။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲလိုလို ငွေပြတ်နေရင် သူ့ဆီက သနားစရာ မျက်နှာလေးနဲ့ တောင်းတတ်သည်။ အဲဒီအခါကျရင် သူတောင်းစား တို့ ငါ့ထက်သရုပ်ဆောင် ကောင်းတဲ့ကောင်လို့ ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မထင်ရင် သူပုသွင်းပြီးသား ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပြီး ထွက်ပြေးတတ်သည်။

အဲဒါတွေထားပါ ခုနဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရအောင် သက်စန္ဒာ က ဗီလိန်ပေါ့ မင်းသားကို တစ်ဖက်သက်ကြိုက်နေသူ ပြီးတော့ အပြင်မှာလည်း ရည်းစားထားရှုပ်ပွေသည်။ မင်းသားရဲ့ သူငယ် ချင်းဖြစ်သူ ဒင်းမိုးက နောက်က တိုင်စီတစ်စီးနဲ့ လိုက်ခံချောင်း ကြည့်ရာမှ သက်စန္ဒာသိကာ နောက်ကားကို မျက်ခြေဖျတ် မောင်း

ပြေး နောက်ကားက လိုက်လံကြည့်ရှုသည့်အခန်းကို ရိုက်နေကြ သည်။ ရိုက်နေကြတာက ကားလေးစီးနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး ရိုက်နေကြ တာပါ။ ကျွန်တော်က ရှူတင်တည်ရာ သုဝဏ္ဏခြံမှာပဲ စက်အဖွဲ့ တစ်ချို့နဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ချို့ နေခဲ့သည်။

ဆရာငြိမ်း ကျန်နေခဲ့တာကြောင့် ဆရာငြိမ်းနဲ့ စကားပြောရင်း ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သိလိုတဲ့ အချက်တွေ အယူအဆတွေ မေးမြန်းသည်။ ဆရာငြိမ်းနဲ့ဆွေးနွေးပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြုံး၍ ကြည့်ကာ---

“ရွှေသွား ငွေသွားစိုက်ပြီး လူအထင်ကြီးဖို့ သက်သက်တော့ မရယ်ပြချင်ဘူး၊ အရိုးကိုက် အစာကြေဖို့အတွက် ခိုင်ခံ့တဲ့ သွားအစစ် တွေပဲဖြစ်ဖို့လိုအပ်တာ မင်းမြဲမြမှတ်ထား ခိုင်စိုး”

ဆရာငြိမ်းက ကျွန်တော်နာမည်ရင်း ညီခိုင်စိုးမှ ခိုင်စိုးလို့ပဲ ခေါ်တတ်သည်။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ တစ်ချို့က ညီ တစ်လုံးပဲ ခေါ်တတ်သည်။

ဆရာငြိမ်း စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော်ရင်ထဲအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်စရာတစ်ခုပေါ့။

“ဆရာငြိမ်းကို ကျွန်တော်ကြိုတုန်း အကူအညီတစ်ခုတော့ တောင်းရမယ်”

“ဘာလဲကွ”

ဆရာငြိမ်းက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ နွေချိုရဲ့ အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးသူ အဖြေပေးတဲ့ အင်္ဂလိပ်အကွရာစာသားတွေ လန်ဒန်ဗူးအစရှိသည်ဖြင့် စုံစုံလင်လင် ပြောပြမိပါတယ်။

ဆရာငြိမ်းက ခုန သက်စန္ဒာ ရိုက်ကွင်းမထွက်ခင် ပြင်ဆင်ပေးသွားတဲ့ ကော်ဖီကို သောက်နေရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“မင်းကောင်မလေးက မင်းတို့ ငါတို့ကို စာတ်ညွှန်းပြန်ခဲ့နေတာထင်တယ်”

ဆရာငြိမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားရင်းပြောတော့ ကျွန်တော်သဘောကျကာ ရယ်မိသည်။

“မင်းကို သူက လန်ဒန်စီးကရက်တစ်ဗူး ပေးထားသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာငြိမ်း”

ဆရာငြိမ်းက တစ်ခုခုအလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ ပါးစပ်က တိုးတိုးလေးရွတ်ဆိုနေသေးတယ်။ ရွတ်ဆိုပြီးတဲ့အဆုံးမှာ——

“အိုကေ ရပြီ”

ဆရာငြိမ်းစကားကြောင့် အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်ရွှင်သွားတယ်။ ဆရာငြိမ်းက နွေချိုပေးခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်အကွရာ စာတမ်းကို ကျွန်တော့်ကိုပြသည်။

“ဒီမှာကြည့် ခိုင်စိုး ဒါသူရေးထားတာနော်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ့ရဲ့ စကားလုံးအတွဲတွေရှေ့မှာ LONDON တစ်လုံးစီ ဖြည့်ရေးပြမယ်”

ဆရာငြိမ်းကရေးပြသည်။

“ကဲ မင်းဘာသာမင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြည့်တော့ ခိုင်စိုး”

ဆရာငြိမ်းက ပြန်ဖို့ ထရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ကျွန်တော်ပြည့်စုံဖြီထင်ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ကြည့်စမ်း——

Love Oprate Nature Declration Oprate Necessity.

“သဘာဝတရားရဲ့ မောင်းနှင်ခြင်းက ချစ်ခြင်းဖြစ်တယ်”

ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းရဲ့ မောင်းနှင်မှုဟာ လိုအပ်မှုဖြစ်စေတယ်”

မီးခိုးဖြူဖြူလေးရဲ့ အဖြေဟာ ဆန်းကျယ်စွာ လှပနေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာငြိမ်းက သိပ်သဘောကျသွားပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့် ပြီး
တဟားဟား ရယ်ကာ ခြံထဲက ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ဒီကောင်မလေး လုပ်ပုံကို အတော်သဘောကျ
မိတယ်။ ချစ်လည်း ပိုချစ်မိလာတယ်။

ချစ်သူပေးတဲ့အဖြေကို ရေရှည်တည်တံ့အောင် အတွေးထဲမှာ
ထားခွင့်မရပါ။

ခြံထဲကံဇားတွေ ဝင်လာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထရပ်
ပြီး ညိုကြီးရှိတဲ့ ကားဆီသွားကာ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပေးရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ အိုကေပဲလား”

ကားပေါ်က ညိုကြီးက သက်ပြင်းမှုတ်ပြီး လေးတွဲစွာ
ဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ မျက်နှာရှုံ့ရှင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲဟ”

ညိုကြီးက လက်ကိုင်ပုဝါသေးသေးလေးနဲ့ မျက်နှာကိုသုတ်
ရင်း...

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း မပြောနဲ့တော့ကွာ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အပျော်အပျက် နောက်ပြောင်မှုကြောင့် ကျွန်
တော့်ကိုဒီကောင်က မျက်စောင်းထိုးသည်။

ရွှေသင်္ဃာဓာပေ

“ဒီလိုကွ မင်းသိပြီးသားကိစ္စပဲ။ ငါတို့ဒီကထွက်တယ်။ ယာဉ်မှ
စစ်တွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကိုမန်းအေးတို့အဖွဲ့ကို လမ်းမှာ
ငါထားခဲ့တယ်။ ငါတို့ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့က မင်းမိုး မောင်းတဲ့ တိုင်စီနဲ့
သက်စန္ဒာရဲ့ကား အပြိုင်အဆိုင်မောင်းတဲ့အခန်းကို ရိုက်ကြတာပေါ့။
အဲဒါလည်း အဆင်ပြေသေးတယ်။ နောက်တော့ ငါတို့ကားက
ကိုမန်းအေးတို့ မင်းမိုး တိုင်စီကို ယာဉ်ကြောမှာမောင်းလာလို့
လှမ်းတားတဲ့အခန်းရိုက်ဖို့ ရှေ့က ကြိုသွားပြီး အသေအချာပြင်ဆင်
ထားတာ ကိုမန်းအေးတို့ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပေါ့ကွာ”

“ပြောပါဦး”

ဒီကောင်နဲ့ကျွန်တော် ခုန ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့နေရာမှာ
အတူဝင်ထိုင်သည်။

“အဲဒီမှာ စတော့တာပဲဟေ့။ သက်စန္ဒာ ကားက ရောက်
လာတယ်။ မင်းမိုး ကားက ပါမလာဘူး။ သက်စန္ဒာ ပြောတော့
ဘယ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့မှန်းမသိလိုက်ဖူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စောင့်ရင်း
စောင့်ရင်းနဲ့ အချိန်တွေကြာသွားတယ်။ ဒီကောင်ပေါ်မလာ
ပေါ်မလာနဲ့ နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်မှ ဒီကောင်ပြဿနာတက်နေ
တာ တွေတော့တယ်”

“ဘယ်လို ပြဿနာလဲ”

ရွှေသင်္ဃာဓာပေ

ညိုကြီးက မချိုပြုံး ပြုံးနေရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ဒီကောင်လမ်းမှာ တကယ့်ယာဉ်ထိန်းရဲ အစစ်တွေနဲ့ တိုးနေတာဟာ။ ဒီကောင်လည်း ပထမတော့ ကိုမန်း အေးတို့အဖွဲ့ကပဲ ထင်တာတဲ့။ နောက်တော့ လိုင်စင်တောင်းတော့မှ တကယ့်ယာဉ်ထိန်းရဲအစစ်တွေမှန်း သိတာ။ အမှုကကွာ ဒီကောင် ယာဉ်ကြောမှားမောင်းလာလို့တဲ့ ဟာ။ ငါတို့ရောက်သွားတော့ အဖြစ်မှန်တွေကိုရှင်းပြပြီး သူတို့ကိုပါ အကူအညီတောင်းပြီး ပြန်ရိုက်ရတော့တာပေါ့။ စိတ်ကို တော်တော်ညစ်သွားတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့ ဒီကောင်ပါ ရယ်မောလေ ဝါတယ်။

မတင်မှတ်တဲ့ ဘဝရဲ့ရိုက်ကွင်းထဲမှာလည်း အခုလို အံ့ချော် လွဲမှားမှုတွေ ရှိတတ်ပါလားလို့ တွေးခဲ့မိသည်။

+++++

လူပြောများတဲ့ ဝါကျတွေနဲ့ သူနှုတ်ခမ်းက လွင့်ကျလာတဲ့ စကားလုံးအကွဲရာကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်က လက်ခံရရှိပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ဒီကောင်မလေးက နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်သူ တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

အချစ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံရတဲ့ ရင်ဘတ်တွေက အလိုတူ အလိုပါ ပါပဲလေ။ အဲဒီအချိန်ကာလက ပျော်ရွှင်စရာဝတ်စုံတွေနဲ့ ရင်အုံဖွင့် ရွက်လွှင့်လိုကောင်းတုန်းပေါ့။

ယုန်ဖြူဖြူလေးတစ်ကောင်လို အပြစ်ကင်းစင် လှပပြီး ဇင် ယော်ငှက်တစ်ကောင်လို ဖျတ်လတ်တက်ကြွတဲ့ သူမရဲ့ လှုပ်ရှား ဟန်တွေကို အသေးစိတ်ငိုကာချဲ့ပြတော့ သူမက တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်း ရမလားဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြခြင်း၊ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ခြင်းနဲ့ ချစ်သူရည်းစားတို့ကျင့်ဝတ်ကို စတင်အသုံးပြုပါတယ်။

ဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရရှိတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မီးခိုးဖြူဖြူလေးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလား တစ်ခုပါ။

သူမရဲ့ စိတ်ကောက်ခြေဆောင်သံဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဂီတပဲ။ နှုတ်ခမ်းဖျားက သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းခြေသံက မျက်လုံးနဲ့ ဦးနှောက် နှလုံးသားအပါအဝင် ခေါင်းညိတ်ချင်စရာကောင်းအောင် မူးရစ်စေခဲ့ပြီ။

အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခု ...။

ဘဝရဲ့ ဒုက္ခလှေကားထစ်တွေအပေါ် သူမနဲ့အတူ လက်ဆွဲ ယှဉ်လျှောက်ပြီး ခရီးအဆုံးထိသွားဖို့ကို ကျွန်တော် တွေဝေခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော့်ကို မီးခိုးဖြူဖြူလေးက ကိုကိုလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နွေချိုလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သူမနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်သူဖြစ်လာမှ နွေချိုဟာ တစ်ခါတစ်လေ ကလေးတစ်ယောက် လို့ စိတ်အလွန်ကောက်တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးရင့်မာ ကြီးတစ်ယောက်လို စိတ်ရှည်တတ်ပြန်ရော။

ဒါပေမဲ့ သူမက ကျွန်တော့်ကို သဝန်တိုတတ်သည်။ ကျွန်တော် နှင့် ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ရင်ဖြင့် သူမက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းထဲက

မင်းသမီး ဥပမာ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ပဲ ထားပါတော့။ သူမ သရုပ်ဆောင်ပုံကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိရင်ဖြင့် ဘေးကနေ---

“ကိုကို နေကြာစေခွာပေးစမ်းပါ”

“ကိုကို ကျွန်မကျောက ယားကျိကျိနဲ့ နည်းနည်းလေး ကုတ်ပေး မအားလို့” အဲဒီလို အမျိုးမျိုးခိုင်းတတ်ပါသည်။

သူမကြိုက်တဲ့ မင်းသားဆိုရင် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်တတ်ပြီး ဘေးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းပြီး ပြောပါတယ်။

“အဲဒီမင်းသားက ကိုကိုနဲ့ ဆင်တယ်နော်”

“အစောကြီးကတည်းကတော့ လာရှင်းမပြဘူး အခုမှ လာပြောတော့ သေတဲ့သူက သေနေပြီ အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး တောက်”

သူမက ဝင်ဝင်ပြီး ခံစားတာဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်လေ မျက် ရည်ကျတတ်ပြီး နှာရည်ပါ ပါလာရင် ကျွန်တော့်လုံချည်နဲ့ သုတ်တတ်သည်။

တကယ့်ညစ်တီးညစ်ပတ် ညစ်ကျယ်ကျယ်လေးပါ။

သူမက ဟစ်ဟော့ပုံကိုကြိုက်တယ်။ ဇော်ဝင်းထွဋ်၊ လေးဖြူ ကြိုက်တယ်။ မြဝတီက ဇာတ်လမ်းတွေတွေကြိုက်ပြီး ရှည်ရွယ်

ချက်တွေ အများကြီးကိုကြိုက်တယ်။ ဥပမာ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်၊
 မော်ဒယ်လ်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းရဲ့ ဓနီးသည်ကို
 အားကျပြီး ဘောလုံးပွဲတွေကို မုန်းပါတယ်။ သူ့အဆိုအရကတော့
 ယောကျ်ားတော်တော်များများရဲ့ စိတ်ကို ဘောလုံးပွဲတွေက
 ဖမ်းစားလို့တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူမက မင်းသမီးမဖြစ်ချင်ပါတဲ့။
 ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ သူမရဲ့ စိစာကြောင်ပုံက (ကိုကိုက လွဲရင်
 ဘယ်ယောကျ်ားရဲ့ အထိအတွေ့ကိုမှ မလိုချင်လို့ပါတဲ့) သူမ
 အပြောနော်။ နောက်ဆုံးသူမကြိုက်တဲ့ အကြိုက်တစ်ခုက
 ကျွန်တော်လည်း သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို
 ကြိုက်တယ်ဆိုတာလေ (သူမအဆိုကို ကျွန်တော်သဘောကျ
 မိပါသည်)

ကျွန်တော်နဲ့သူမတို့အတွက် ဒေင်ဥယျာဉ်မလိုပါဖူး။ ဒီကန်
 ဘောင်ပေါ်က ခုံတန်းတွေရယ် မိုးကောင်းကင်ကြီးရယ်၊ လေပြေ
 ရယ် ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ရယ်၊
 ဒါတွေဟာ ကမ္ဘာ့အဆင့်မှီ ဥယျာဉ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲနိုင်
 ပါတယ်။

ပြီးတော့ ကန်ဘေးက ကိုသန်းနိုင်တို့ဆိုင်လေးရယ်။

+++++

ရွှေသမင်ဇာပေ

ကိုလှမြင့်နဲ့ ကိုဝင်းဌေးက စည်ပင်ဝတ်စုံအသစ်တွေနဲ့ သား
 သားနားနား ဖြစ်နေသည်။

“မသိတဲ့လူကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို တကယ်ထင်နေမှာပဲ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ထိုနှစ်ယောက်ကရယ်ကြသည်။

“စက်အဖွဲ့တွေရောက်မလာသေးဖူးလား”

“Green Day က စက်တွေက နယ်ပါသွားလို့တဲ့ အဲဒါ ၃၅
 လမ်းက စက်ကို သွားယူနေတယ်လေ။ ခဏနေရင် သူတို့
 ရောက်လောက်ပါပြီ”

ဒါရိုက်တာ ဦးမိုးဇော်က ဈေးအဝင်က ဆိုင်ထဲမှာ ရှူတင်မန်
 နဲ့ကွာ ကိုစန်းနဲ့ စကားပြောနေတယ်။

ဆန်းက သိပ်များများမရှိပါ။ အများဆုံး ငါးကတ်ခြောက်
 ဖတ်ပေါ့။ ဈေးထဲမှာ စည်ပင်ဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ ကိုလှမြင့်နဲ့ ကိုဝင်း

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဌေးက ဈေးရောင်းသူတွေကို ဟိုပြောဒီပြောလောက်သာပါ။ ဒီဆန်း
တွေက မင်းသမီးမပါတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်။

ကျွန်တော်ရယ် အဲဒီနှစ်ယောက်ရယ် ဈေးပေါက်ဝမှာ ရပ်
စကားပြောနေတုန်း---

“ဆရာ--ဆရာ”

ဒေါ်ကြီးမောကြီးနဲ့ ပြေးလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကား
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်မှန်း မသိပဲ ဘေးဝဲယာကို
လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။

ဘေးမှာလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ အဲဒီမိန်းမကတော့
ကိုလှမြင့်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး သူ့ဈေးခြင်းကိုပြကာ ...

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါဆရာရယ်”

ကိုလှမြင့်က အလန့်တကြားနဲ့

“ဘယ်ကိုလဲ”

ကိုလှမြင့်စကားကြောင့် ထင်ပါရဲ့ သူ့ဈေးခြင်းထဲက အခုမှ
ဝယ်လာဟန်တူတဲ့ ကြက်သားရင်ပိုတစ်ခြမ်းကို ကိုလှမြင့် မျက်နှာ
နား ဖမ်းကပ်ပြတော့ ကိုလှမြင့် တွန့်သွားရင်း နောက်ကို တစ်လှမ်း
ဆုတ်သည်။

“အဲဒီဟာမတွေ ဘယ်လောက်လူပါးဝလဲ ကြက်ကိုရေထိုး

ရွှေဘင်ဇာပေ

ထားတာ ရန်ကုန်မြစ်တောင် သောင်ထွန်းနေပြီ။ ဒီကြားထဲ
ဈေးကိုလည်း တင်ထားတယ်။ အဲဒါတွေထားလိုက်ပါဦး။ အလေး
ကို ဘယ်လောက်စိုးထားသလဲဆိုရင် ခါးဆယ်သားအလေးက
ဘယ်ဘိုးတော်က ဖန်တီးပေးလိုက်လဲ မသိဘူး။ ငါးဆယ်သား
အလေးဆိုပေမယ့် အလေးချိန်က တစ်ဆယ်သားလောက်ပဲ
ရှိမယ်ထင်တယ်။ လာစမ်းပါဆရာရယ်”

အဲဒီမိန်းမကတော့ စကားအများကြီးလည်း ပြောနိုင်တယ်။
ပြီးတော့ ကိုလှမြင့်လက်ကို အတင်းဆွဲကာ ဈေးထဲကိုခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်”

စကားတောင်ဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ရရှာ ကန့်လန့်
ကန့်လန့်ပါသွားရပါသည်။

ပထမဦးဆုံးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဝင်းဌေးကြောင်သွားပါ
တယ်။ အသိဝင်လာမှ နောက်က ကမန်းကတမ်း လိုက်သွားရ
ပါတယ်။

သူတို့ကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ခုနအမျိုးသမီးရယ်၊ ကြက်သား
ရောင်းတဲ့ မိန်းမရယ်က နပမ်းဖက်လုံးနေပါပြီ။ ကိုလှမြင့်ခင်ဗျာမှာ
ကြားကဝင်ဆွဲရမလိုလို အိုးတို့အမ်းတန်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ စည်ပင်အစစ်တွေနဲ့ ဈေးတာဝန်ခံတွေ ရောက်

ရွှေဘင်ဇာပေ

လာကာ ဖျန်ဖြေရတော့တာပေါ့။ ကိုလှမြင့်ကို လာခေါ်တဲ့ မိန်းမက
ဒေါ်ကြီးမောကြီးနဲ့ စည်ပင်အစစ်တွေကို ပြောပါတယ်။

“ကျွန်မ ဒီစည်ပင်လူကြီးကို တိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမ
က အရေးမစိုက်ဘူး”

ဈေးဝယ်မိန်းမ စကားကြောင့် စည်ပင်အစစ်တွေများ ကိုလှ
မြင့်ကို ဝေဝေဝါနဲ့ ကြည့်ကြသည်။ ဟိုကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လိုလို
ဒီကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လိုလို ထင်ကြတာပေါ့။

အဲဒီအကြည့်ကို သိပုံရတဲ့ ကိုလှမြင့်က အထစ်ထစ်အထဲ
ငေါ့နဲ့---

“ဟို--ဟို ကျွန်တော်”

တံတွေးကို မြို့ချလိုက်ပါသေးတယ်။

“စည်ပင်အစစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

ကြက်သားဝယ်တဲ့မိန်းမက ကြိုးအော်လိုက်တာကြောင့်
ကိုလှမြင့်တွန့်သွားတယ်။

အဲဒီမှာမှ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဝင်းဌေးဝင်လာပြီး ရှင်းပြန်ရမိတယ်။

ဇာတ်စုံခင်းပြတော့ ဘေးက ဈေးဝယ်သူတွေ ဈေးရောင်းသူ
တွေ စည်ပင်အဖွဲ့တွေပါ ရယ်ကြတယ်။

ရွှေထင်စာပေ

တစ်ကယ်ရိုက်ကူးရေးစတော့ ကိုလှမြင့်ကိုမြင်တော့ ဈေး
ရောင်းသူတွေက ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဇာတ်လမ်းအရ ကိုလှမြင့် ဟိန်းဟောက်လည်း ဈေးရောင်း
သူတွေက အပြုံးမပျက်တော့ မနည်းချော့မော့ကာ သရုပ်ဆောင်
ခိုင်းရသည်။

+++++

ရွှေထင်စာပေ

အဲဒီအကြောင်းကို နွေချိုကိုပြောပြတော့ နွေချိုတော်တော် သဘောကျပျံ့ရပါတယ်။ အရယ်ကိုတော်တော်နဲ့ မသပ်နိုင်။

“အဲဒီမိန်းမလည်း နွေချိုလို ခံရတာပေါ့။ ကိုကိုတို့ကတော့ လေ။ ကဲ အဲဒါတွေထားပါ ဒီနေ့ဘာနေလဲ”

နွေချိုရဲ့ ပြုံးစရာ မေးလာတဲ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော် နေထူးနေမြတ်တွေများ ဖြစ်မလားလို့ ခေါင်းထဲမှာ အမြန်ဆုံး စဉ်းစားခဲ့မိသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း

“ဘာနေလဲ”

သူမက ခပ်ဖူးဖူးနှုတ်ခမ်းလေးကို စုပြသည်။

“အဲဒါ စိတ်ကောက်တာလား”

ကျွန်တော်ရဲ့ ဘုမသိဘမသိ အမေးကြောင့် ကျွန်တော် လက်မောင်းကိုထုသည်။ (မနာမကျင်ပေါ့လေ) ကျွန်တော်ကလည်း

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော်ပါပဲ။

“နွေချိုအဲဒီလိုလုပ်ပြတော့ ကြက်ဖင်ဆီက ကို သတိရလိုက်တာ”

“ကိုကိုနော်”

သူမက ရန်လုပ်တာတောင် လှလှပပကလေး လုပ်မြဲတတ်သည်။

“အဲဒါဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ နွေချိုရဲ့ ဘာလဲ ဗိုက်မှာပြန်ပြလား”

“ကိုကို”

ဟော ကြည့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကို ကိုက်ပြပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ရည်းစားမို့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဘုရားစူး နွေချိုက သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာအမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားဆိုတဲ့ (ဒီကောင်ကြီး) ကောက်၊ ကောက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းခြင်း ခံလိုက်ရတာပေါ့။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ ချစ်လို့စတာ နွေချိုရဲ့ ဪ ကလေးက စိတ်ကောက်နေတာလား ဟင် နွေချိုမျက်လုံးထဲမှာ မျက်ချေးတွေ”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်အမှတ်တမဲ့ တိုက်ကွက်က အောင်မြင်ပါတယ်။ မိန်းမတွေများ ချစ်သူရည်းစားနဲ့ စိတ်ကောက်နေတာတောင် လှချင်ပချင်ရှာပါတယ်။

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေချိုက လက်ညှိုးဖျားလေးနဲ့

ရွှေသမင်စာပေ

စမ်းကြည့်သည်။ တွေ့လည်းမတွေ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရယ် သံကြောင့် ထင်ပါတယ်။ စိတ်ကောက်တဲ့ မျက်နှာအနေအထားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း--

“ဟိုယိုကတော့လေး သူများစိတ်ကောက်နေတာတောင် ကောင်းကောင်းမကောက်ရဘူး”

“စိတ်ကောက်နေတာတောင် ရယ်ကောက်ချင်နေတာလား နွေချိုရဲ့ သူမက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်ရင်း ...

“အင်းဒေါ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို စိတ်ကောက်ရတဲ့ အခွင့်အရေးက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အတူးအခွင့်အရေးရသလိုပဲ ကိုကိုရဲ့ မသိရင်မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေချို ကရယ်သည်။

“ကိုကို ဒီနေ့ နွေချိုမွေးနေ့လေ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ရင်ခွင်ထဲကခွာရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကိုကို အမြင်ကပ်တာ။ ကိုယ့်ရည်းစား မွေးနေ့ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာတောင် မသိဘူး။ ဒီမှာဖြင့် မာလာရဲ့

အပေါင်းအသင်းတွေက တားတာတောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဆီလာရတာ၊ တော်ပြီ ကိုကိုရား၊ ကိုကိုကို မချစ်တော့ဘူး”

နွေချိုသူနဲ့ကပ်ကိုင်နေရာမှ ခုံတန်းအစွန်မှာ ခွာပြီးထိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဘူးတစ်ဘူးကို ဆွဲထုတ်သည်။

“မနေ့က စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရောက်တုန်း ကိုယ့်ရည်းစား မွေးနေ့ကို ဘာပေးရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း လျှောက်ရှာကြည့်ကော့”

ကျွန်တော်စကားဖြတ်ပြီး သူမကိုမသိမသာကြည့်မိသည်။ သူမကလည်း သိချင်နေဟန်တူတဲ့ ကျွန်တော့်လတ်ထဲက ဘူးလေးကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တမင်မပြပဲ ကွယ်ထားတော့ ကျွန်တော်ကို လှမ်းမျက်စောင်းထိုးပါတယ်။

“ဒီအရပ်လေးကို တွေ့တာနဲ့ ဩော် ကိုကိုချစ်သူနဲ့ တစ်ပုံစံ တည်းပါလားလို့ တွေးမိပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရအောင် ဝယ်လာတာ။ ရော့ တုရဲ့လား”

သူမရှေ့မှာကပ်ပြတော့ သူမကြည့်ပါတယ်။ နောက်တော့ အရပ်လေးကိုမြင်ပြီး သဘောကျသွားပုံရပါတယ်။ လှမ်းယူပြီး ...

“ချစ်စရာလေး၊ ကိုကို အစောကြီးကတည်းကတော့ မကြေ ဘူး သူများစိတ်ကောက်တာကို အရသာခံကြည့်သေးတယ်”

ကပ္ပလိမရုပ်လေးက နှုတ်ခမ်းထော်ထော်နဲ့ ရယ်ပြနေသည်။
အဲဒီအရုပ်လေးကို သူမအတော်သဘောကျပုံရပါတယ်။

“ကိုကိုဆံက အမှတ်တရ တစ်ခုခုတော့ လိုချင်တာပေါ့။
ကိုကိုက ကိုယ့်ရည်းစား မဟုတ်လား ဪ”

သူမက တစ်ခုခုသိတိရသွားပုံရစာယ်။ သူမက လျှယ်သိုင်း
အိတ်လေးတွေက ဘူးလေးတစ်ဘူးထုတ်ပေးသည်။

“ရော့ ကိုကိုအတွက် မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ လက်ဆောင် ကိုကို
မပျောက်စေရအောင် ပျောက်လို့ကတော့ အသိပဲ”

နေ့ရိုးမေးတဲ့ ဗူးလေးက စစ်ပိုမီးခြစ်ဗူးလေးပါ။

“ကိုကိုက ဆေးလိပ်သောက်ပြီး မီးခြစ်ဖို့ ဆောင်တာ သတိ
ထားမိလို့ ဒါပဲနော်။ ဒီမီးခြစ်မြင်တိုင်း ကိုကို ဆေးလိပ် နှိပ်သောက်
တာထက် လျော့သောက်ဖြစ်အောင် သတိပေးတဲ့ သဘောပေးတာ”

“ဪ မှတ်သားလောက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမရယ်သည်။

အမှတ်တရတွေ သိမ်းထားတဲ့နေ့ရက်တွေ

အမှတ်တရတွေကို အသိဆုံးဖြစ်တဲ့ ထိုင်နံ့တန်းလျား ကန်ရေ
ပြင်နဲ့ လေပြေတွေ အင်းလျားအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။

+++++

ရွှေသင်္ဃာတေ

“မစ္စတာ ညိုကြီးရေ လက်နှီးစုတ် ဟာကြာတယ်ကွာ”
ညိုကြီးကိုအော်ခေါ်ရင်းမှ စိတ်မရှည်စွာ ခါးမှာပတ်ထားတဲ့
အဝတ်နဲ့ပဲ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ်က အစိမ်းကြော်အိုးကို ဖုန်းမကာ
ချသည်။

ကျွန်တော် အဖြစ်အပျက်တွေကိုကြည့်ပြီး ညိုကြီးက သဘော
ကျသလို ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

“အဖေအမေ ဆိုရင်တောင် မင်းဒီလေးကို ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး အဲဒီလိုပြောထား စုဝေ လာမှ ငါချွန်ပြမယ်”
စုဝေဆိုတာက ဒီကောင်နဲ့ နယ်မှာစေ့စပ်ထားတဲ့ ညိုကြီးရဲ့
ရည်းစားပါ။

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ...

ရွှေသင်္ဃာတေ

“ဟေ့ကောင် ငါမင်းလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးနော် ညီခိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါတို့က ချစ်တတ်တာ မင်းက မချစ်တတ်ဘူးပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်က ရယ်သည်။ သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့ ဟင်းတကြော်ကြော်နဲ့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းက ဘဲလံမြည်သံကြောင့်—

“ဟေ့ကောင် လာကြပြီထင်တယ်”

ကျွန်တော် ဟင်းရွှေနေတဲ့ဇွန်းကို ကိုင်ရက်သားနဲ့ အိမ်ရှေ့ဘက်သွားကာ တံခါးသွားဖွင့်သည်။ တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဝင်လာတဲ့ နွေချိုနဲ့ မာလာက ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် ရယ်သည်။

“ဘာလဲဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရယ်”

“အချစ်အတွက်နဲ့ မီးဖိုခန်းဝင်ရတာပေါ့ အချစ်ရယ်။ ကိုကိုက တောင်တွေမဖြူနိုင် ပင်လယ်ကြီးကို လက်ပစ်မကျူးနိုင်ပေမယ့် မီးဖိုခန်းတော့ ဝင်နိုင်ပါသေးတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေချိုကပြုံးရယ်နေပြီး မာလာက ...

“အပြောကတော့ ကောင်းပါ ကိုကိုရယ်”

“အဲဒါ နင်ကများ ငါ့ရည်းစားကို”

နွေချိုက မာလာစကားကြောင့် အခုလိုပြောတော့ ...

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လဲ နင့်ရည်းစားက နင် ကိုကို ကိုကိုလို့ ခေါ်နေတာနဲ့ ငါတို့လဲ နှုတ်ကျိုးနေပြီ မတက်နိုင်ဘူး”

“အေးပါ ကိုမင်းအောင်ကြီး ကြားလို့ ပြဿနာတက်ရင် ငါ့ကို လာဆွဲမထည့်နဲ့”

မာလာက ဆက်တိခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း---

“ကိုမင်းအောင်တွေ ကိုအောင်သူတွေ မသိဘူးဟေ့ ငါတို့က ငါတို့ရည်းစားကို ပိုင်ပြီးသားမိနွေချို”

“အေးပါ ပြောထားပါ”

သူမတို့နှစ်ယောက်စကားက ရယ်ချင်စရာ ...။

“ကိုညိုကြီးရော”

“နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေတုန်း”

“ဟဲ့ ထမင်းစားချိန်တောင် မရောက်သေးဘူး စောလှည့်လား”

ညိုကြီးက နောက်ဖေးခန်းက ထွက်လာရင်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောသည်။

“အောင်မယ် ဒီ ခိုင်းကုလုပ်ပေးဖို့ စောစောစီးစီးလည်း လာရသေးတယ်။ ကိုယ့်အစားအသောက်နဲ့ ကိုယ်လာတာနော် တော်ပြီ မေမြို့က မာလာတို့အမျိုးတွေပို့လိုက်တဲ့ မက်မန်းဝိုင်တွေ

ယုလာတာ ပြန်ယူသွားတော့မယ်”

“စုစုအောင်အောင်နဲ့ နွေချိုက ပြောလာတော့ ဟိုကောင်က သွားအပြဲသားနဲ့---

“ဟဲ ဟဲ ငါ့ညီမကလည်း ချစ်လို့တော့ စိတ်ဆိုးလား ငါ့ညီမလေးတွေအတွက် ကိုကိုကြီးတို့မှာ မနက်ထဲက မျက်ပြွတ်နေရတာ” ညိုကြီးစကားကြောင့် နွေချိုက မျက်စောင်းထိုးရင်း လက်ဆွဲစက္ကူအိတ်ထဲက ဝိုင်ပုလင်းနှစ်လုံးထုတ်ပေးသည်။

“ရော့ လာ မာလာ ငါတို့ဘာသာ သွားချက်မယ်”

“နွေချို ဂိုတောင် အထဲမဝင်သေးဘူး ညိုကြီးက ပုလင်းတစ်လုံးကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။ ဒါကိုသိတဲ့ နွေချိုက ...

“ကိုညိုကြီး တစ်လုံးပဲသောက်နော်”

“ဟဲ့ အရက်မှမဟုတ်တာ”

“အရက်မဟုတ်ပေမယ့် အယ်လ်ကိုဟောတော့ ပါတာပဲ”

“အေးပါဟာ”

ညိုကြီးက ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို သွားယူပြီး ငဲ့ထည့်ရင်း ...

“မင်းဟာမလေးကတော့လေ”

“ကိုညိုကြီး သူများအကြောင်း ဘာပြောတာလဲ”

အတင်းပြောမယ်ကြံမှ နောက်ကွယ်က နွေချိုအသံကြောင့်

ရွှေသမင်ဇာပေ

“မဟုတ်ပါဘူး သဘောအရမ်းကောင်းတယ်လို့”

“ဟွန်း”

နွေချိုက နောက်ဖက်ပြန်ဝင်သွားသည်။

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ထမင်းစားပွဲလေးတစ်ခုမှာ ရယ်သံတွေ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ တည်ခင်းစည်ခံပါတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စနောက်ကြတယ်။ ချစ်သူတို့ရဲ့ ပီတိကို ကျွန်တော်နဲ့ နွေချိုခံစားခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နွေချိုရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို မာလာတို့ ညိုကြီးတို့က မြင်တွေ့ ကြတယ်။

အဲဒီနေ့ရက်တွေ ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါဘူး။

+++++

ရွှေသမင်ဇာပေ

မိနာလီစာ ဘယ်လိုပဲပြုံးပြုံး ငါ့စိတ်ဝင်စားတာ မင်းရဲ့ အပြုံးတွေပဲနွေချို။ မိနာလီစာရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အပြုံးကို မသိ နိုင်ပေမယ့် မင်းရဲ့ အပြုံးဟာ ချစ်ခြင်းနဲ့တော့ ပတ်သက်ပါ မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။

ကမ္ဘာမြေကြီးက ဥတုသုံးပါးဆိုတဲ့ ရင်သွေးစတွကို လွယ် ထားတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက “နွေဥတု”ဆိုတဲ့ သားဆိုးကို တော် တော်ချစ်ပုံရတယ်။ နွေမှာလည်းပူတယ်။ ဆောင်းမှာလည်း ပူတယ်။ မိုးမှာလည်းပူတယ် (မင်းချစ်တဲ့ဆောင်းရာသီမှာ နွေရဲ့အပူလောင် တဲ့ အရိပ်တွေ မဝင်စေချင်တာ ငါ့ဆန္ဒပါ နွေချို)

ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆုလဒ်လား ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အမိန့် တော်ရလား၊ ပညက်ချက်တွေဘယ်လိုထားထား မိန်းမတစ် ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီကို အချိန်ကိုက်ဝင်လာတဲ့

ရွှေသင်္ဃာတေ

“အချစ်”ဆိုတာ အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ အချစ်က ရည်မှန်း ချက်တွေ ဖြည့်ဆည်းတယ်။ ထို့အတူ အနာဂတ်တွေကို ဖျက် ဆီးတယ်။ အချစ်က မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ထို့အတူ ဆန္ဒတွေကို ဖျက်ဆီးစေတယ်။ အချစ်ကြောင့်ပဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ သောကတွေကို ဖြစ်စေတယ်။

ငါနဲ့မင်းအတွက် အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်ဖဲတစ်ချပ်ပေါ်က ကံကောင်း ခြင်းလား ကံဆိုးခြင်းလား သိရမယ့် အကွေ့ရာ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပေါ် လာတော့မှာ အသေချာဆုံးပါ။ ငါ့ကို တိတ်တိတ်လေး စောင့်ကြည့်ရ အောင်နော်။

+ + + + +

ရွှေသင်္ဃာတေ

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“နေခဲ့ပါဆို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“ကိုကို...”

သူမက နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင်ပြသည်။ ဒီလုပ်ရိုးလုပ်ကွက်တွေ အောက်မှာ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ကျေနပ်ကျရုံးနေတာလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ဈေးဝယ် တတ်ကျွမ်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို အဆစ်လေးသဘောနဲ့ ...

“အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှူသိုးသိုးမျက်နှာနဲ့ အလိုမကျဟန်စကားကြောင့် သူမက ခစ်ခနဲ ရယ်ရင်း ...

“အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နဲ့ အရွဲတိုက်ကာ ...

“အရမ်းပျော်လို့”

သူမက လူရှုပ်နေတဲ့လမ်းကြီးမှာတောင် သူမရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်နှာခေါင်းဖျားကို ဆွဲညစ်ပြီး ...

“ကိုကိုက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ပြီးရင် သကြားလုံးဝယ်ကျွေးမယ်နော်”

သူမက အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ အီလည် လည်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အနီးနားက အထည်ဆိုင်က အမျိုး သမီးတစ်သိုက်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ပေါ့။

ငါ့ကိုက အနေအထိုင်မတတ်တာပါလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှစ်သိမ့် ရမလား၊ ဒီလေး ဆိုတဲ့သီချင်းကိုဖျက်ပြီး ကိုယ်ငါပေါ်ကြီးဖြစ်နေပြီ လို့ ညီးရမလား မသိပါ။

မနေ့က သူမပဲ ဈေးထဲလိုက်ပို့ ဆိုပြီး ချိန်းပါရော၊ ကျွန်တော့် မှာ ညိုကြီးတို့ကို ချော့မော့တောင်းပန်းပြီး အမှီပြန်ခဲ့မယ်လို့မှာကာ မရွှေ့ချောစိတ်တိုင်းကျ ဈေးလိုက်ပို့ပေးရသည်။ ဈေးထဲရောက်တော့ သူမ ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ဆွဲပေးရသေးသည်။ ဟော ... သိပ်မကြာပါဘူး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုင်ငံတဲကို ဝင်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ညွှန် ပြပြီး ဒီမှာနာကျနေခဲ့၊ အသိတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ် ဆိုပြီး အခုလိုထွက်သွားတော့ ဒီကော ငါကြီးက ကျေကျေနပ်နပ် နေ

ရမှာလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလည်း ထားလိုက်တော့ ယောက်ျားမှ ယောက်ျားအစစ်ကြီး၊ မျက်နှာတော့ မမြင်လိုက်ရပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့လည်း ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ နေခဲ့' တဲ့၊ အမှန်ဆို သူမ ကျွန်တော်နဲ့ဟိုလူကို မိတ်ဆက်ပေးသင့် တာပေါ့။ အမျိုးလားဆိုကော့လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ အမျိုး မဟုတ်ရင် အဲဒီကောင်က ဘာကောင်ကြီးလဲ၊ မိန်းမတွေများ ဘယ် လောက်စိတ်စွပ်ဖို့ကောင်းလဲ၊ အဲဒီ ချစ်တယ် ဆိုတာကြီး ရင်ထဲ ရောက်လာမှ အနေအထိုင် အစားအသောက် ခံစားမှုတွေ ကမောက် ကမဖြစ်တာ။

စိတ်ထဲကနေ တစ်သီတစ်တန်းကြီး ဒေါသထွက်ကာ သူမ အလာကို မောင့်မျှော်နေမိပါသည်။ အဲဒီမရွှေချောက်လည်း တော် တော်နဲ့ ပေါ်မလာ၊ သူ့မှာ အခဲရပိုခက်လေပေါ့။ တောက် ... လာလို့ ကတော့ ပိုးစိုးပက်စက် ပြောဦးမယ်၊ စိတ်ထဲကနေ ကြိုးဝါးရေရွတ် လိုက်ချိန် သူမက ခုနစ်သွားတဲ့ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာပါသည်။

(ညီခိုင်စိုး၊ မင်း စိတ်တင်းထားစမ်း၊ မျက်နှာကို မှန်ကုပ်ကုပ် ထားနေစမ်း၊ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ)

သူမက ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာရင်း ကျွန်တော့်လက်မောင်း

ရွှေသမင်ဇာပေ

ကိုတွဲကာ ...

“နည်းနည်းကြာသွားတယ် ကိုကိုရ၊ အသိနဲ့ စကားပြောနေ ရင်း ဆိုင်ထဲမှာ ဘောပင်တွေလှတာနဲ့ ကိုကိုအတွက် သတိရပြီး ဆယ်ချောင်းဝယ်ထားတယ်၊ မလှဘူးလားဟင်”

ကျွန်တော့်ကို ဘောပင်လှမ်းပေးတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်မယူတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မျက် နှာပေါ်က အမူအရာတွေကို သတိထားမိသွားပါသည်။

“ကိုကို ... အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်မပြောဘဲ စိတ်ကိုတင်းထားရပါသည်။ အဲဒါ ကိုသိတဲ့ သူမက မချီမချင်အပြုံးနဲ့ စပ်ဖြူလုပ်ရင်း တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ခစ် ... လှလဲမလှဘဲနဲ့ စိတ်ကောက်နေရသေးတယ်၊ စိတ် ကောက်ရင်လဲ လှလှပပလေး ကောက်ကွာ၊ အခု ကိုကိုစိတ်ကောက် တာက တောထဲက မျောက်ဝံကြီး ဝမ်းချုပ်နေသလိုပဲ”

သူမအပြောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မအိမလည်ဖြစ်သွားပါ သည်။ ယောက်ျားတို့ ဓာတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသ ဆယ်ရှစ်ရပ်ထဲမှာ စိတ်ကောက်ခြင်းမညာ မထည့်ပေးတဲ့ ဒီသာပါမောက္ခတို့ကို အပြစ် တင်ရမလား မသိပါ။

“ကိုကို ... စိတ်ကောက်ပြောတာကွာ၊ ဒီမှာချော့ချော့တာတောင်

ရွှေသမင်ဇာပေ

ညောင်းလာပြီ”

အောင်မယ်၊ သူမက အချောခံရဖို့ကို လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဖျာလေးခင်းပြီး အဆင်သင့် မော်ဒယ်လုပ်ပေးရမလိုလို။

“ကိုကို ...”

သူမအသံက ခပ်နဲ့နဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း မထူးရေးချမထူး။

“ကို .. ကို”

အသံက ပိုနဲ့သွားသည်။ သူမက အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ဒီဟာမလေး ဘာအကြံအစည်များ တွေးနေလည်းမသိပါ။ ညီခိုင်စိုး၊ မင်း သတိထားနေစမ်း။

လျှောက်လာရင်း သူမက အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ရောင်းတဲ့ ကောင်တာရှေ့က အမျိုးသမီးတစ်အုပ်ရှေ့အရောက် အချိန်ကိုက်ဆိုသလိုပင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲတားကာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကိုကိုက အရေးမဟုတ်တာ၊ စိတ်ကောက်တာ မိန်းမတွေ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို၊ အခု ကိုကိုစိတ်ကောက်တာ အခြောက်ကြီးနဲ့ တူနေတယ်၊ ဘာလဲ၊ ကိုကိုသုံးဖို့ ဒီပစ္စည်းကြီး ဝယ်ပေးရမယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ပြောလည်းပြော၊ ဘာသာစီရာတစ်ထည်ကို ချိတ်ကနေ လှမ်းဆွဲ

ယူလိုက်ကာ ထောင်ပြလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ဆံပင်တွေ ထောင်သွားသလို ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်အံ့အားသင့်နေပုံရတဲ့ မိန်းမတစ်အုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ...

“မကောက်ဘူး ... အဲ ... မဟုတ်ဘူး ... ဒုက္ခပဲ၊ နေချို့”

သူမက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ဟန်ကို ထိန်းထားပါသည်။ တကယ့်ဗရတ်သုတ်ခ ဟာမလေးပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတဲ့ သူမလက်ထဲက ဘရာစီယာကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လှမ်းယူတော့ ရယ်သံတွေ ကြားရပါသည်။ အရှက်တော်ကွဲချက်ကတော့ ဟက်တက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီပစ္စည်းကြီးကို ချိတ်ပေါ် လှမ်းတင်ပြီး သူမလက်ကို ဆွဲကာ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အောက်ထပ်ရောက်တဲ့အထိ သူမက သဘောကျလို့မဆုံး။ ကျွန်တော့်မှာ သူမကိုကြည့်ပြီး အောင့်သက်သက်နဲ့ ပြုံးနေရတာပေါ့။ သူမက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပါသေးသည်။ (မှတ်ပလား တဲ့)

နောက်တော့ သူမကိုလိုက်ပို့ပြီး ကျွန်တော် ရှူတင်ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ညိုကြီး အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်တဲ့။ ရှူတင်မန်နေဂျာ ကိုစန်းအေးက ‘စန္ဒာတောင် ခုနက လာသေးတယ်၊ ညိုကြီးနဲ့ ပြန်လိုက်သွားတယ်’ လို့ ပြောပါလေသည်။

+++++

BURMESE
CLASSIC
.com

“မိုက်ကိုအင့်သွားတာပဲ”

ညိုကြီးက ကျွန်တော်ရပ်နေရာ ဝရန်တာဆီသို့လာရင်း ပြောသည်။

ညနေ ရောင်ခြည် ထိတွေ့ခံရတဲ့ ရှုခင်းက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ မြင်နေရတယ်။

လမ်းလျှောက်ထွက်သူတွေ ရုံးသွားရုံးပြန်တွေနဲ့ တိုက်ခန်း အောင်ခြေက လမ်းမဟာ စည်ကားနေတယ်။

“နေ့လည်က ရိုက်ကွင်းမှာ စန္ဒာနဲ့ ငါတွေ့တယ်။ မင်းအကြောင်းတောင် ပြောဖြစ်သေးတယ်”

“ငါ့အကြောင်းတွေ”

“မင်းနဲ့သူ နယ်အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက ငယ်သူ

ရွှေသမင်စာပေ

ငယ်ချင်းတွေ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း တွဲဖြစ်တာပဲ။ တစ်ချို့ဆို မင်းနဲ့သူကို တစ်မျိုးထင်ကြတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်ဖြိုးနေရင်း ခေါင်းငြိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် စန္ဒာနဲ့ စရိုက်က ပွင့်လင်းတယ်။ ပြီးတော့ စန္ဒာနဲ့ စိတ်က ငါ့အမြင်ပြောရရင် မင်းအပေါ်လုံးဝ ဖြူဖြူစင်စင်ပဲလို့ မြင်တယ်။ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ ညီခိုင်”

“ဟုတ်တယ် မိသက်နဲ့ငါ့နဲ့ ဆက်ဆံရေးက လူတွေ ဘယ်လိုပဲ တွေးထားပြောနေကြပါစေကာမူ သူနဲ့ငါ ဆက်ဆံရေးက မောင်နှမ သူငယ်ချင်း နောက်ဆုံးကွာ မိတ်ဆွေစစ်စစ် တစ်ယောက်ထက် မပိုဘူး။ ငါ့အခက်အခဲဆို သူကူညီလိုက်တာပဲ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ ဥပမာကွာ မိန်းမချင်း ပြောသင့်တဲ့ အရေးကိစ္စတွေ တောင် ငါတိုင်ပင်တယ်။ မိသက်ကလဲ နယ်ကလာရတဲ့သူ ငါကလဲ နယ်ကလာရတဲ့သူ အဲဒါကြောင့်လည်း ငါတို့ အခုလို ပိုစည်းလုံးမိတာ ထင်တယ်”

ညိုကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရတယ်။

“မင်းနဲ့ စန္ဒာသတင်းတွေ နွေချိုသိနေပြီလား”

“မသိလောက်ဘူးထင်တယ်”

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော်ပြောအပြီး ညိုကြီးကိုကြည့်တော့ ဒီကောင်က
တစ်ခုခု စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“နွေချိုမှာ မောင်နှမဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“မသိဘူးကွ”

“ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းသိတာ ဘာလဲ”

“သူ့ကိုငါချစ်တယ်လေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ညိုကြီးရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေး
ခြင်းကို ခံရသည်။

“ငါထင်တယ် ညီခိုင်”

“ဘာများလဲ”

ညိုကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

“မင်းနဲ့သန့်နဲ့ သတင်းတွေကိုသာ နွေချိုဘယ်လိုပြောလဲ
မလဲ”

ကျွန်တော်ဒီစကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ငါတို့က”

ကျွန်တော့်ဒေါသနဲ့စကားကို ညိုကြီးလက်တစ်ဖက်နဲ့တား
သည်။

“မင်းတို့က အနုပညာသမားဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ညိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို မသိနားမလည်တဲ့ ကလေး
တစ်ယောက်ကြည့်သလိုကြည့်သည်။

“အနုပညာသမားဟာ သတင်းအပျံ့အနှံ့ အလွယ်ဆုံးလူ
သားပဲဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား ညီခိုင်”

ကျွန်တော် ဒီကောင်စကားကို လက်မခံချင်လို့လည်း မရခဲ့
နဲ့တံခမ်းကိုက် သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး ဘာများတက်နိုင်မှာလဲ။

ခက်ပြီ ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးရယ်။

မယူခင်ကတည်းက မပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို သဘာဝကတားတာ
လား။ ကံကြမ္မာက တားတာလား ငါသိချင်တယ်။

သိခွင့်တော့ပေးပါ။

+++++

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဖိအားများလို့ ပေါက်ကွဲရတာပါ
ငါ့သိက္ခာ ငါ့သိတယ်.....။

BURMESE
CLASSIC
.com

“ဟော”

“ဟော”

လူနစ်ယောက် ပလပ်ဖောင်းတစ်ခုမှာ ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။
နစ်ယောက်စလုံးက ပလက်ဖောင်းမှာ ရင်ဆိုင်မိမိခြင်း လက်ညှိုး
လေး တစ်ထိုးထိုးနဲ့ အခုလို အံ့အားသင့်စကားဆိုမိခြင်းဖြစ်သည်။

“တယ်ကလာတာလဲ ကိုညီ”

ကျွန်တော်က ဥဏ္ဍမီးရှိရာဘက်ကိုလက်မနဲ့နောက်ပြန်ပြရင်း
“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောပြီး ထွက်လာ
တာ တယ်လာတာလဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မာလာကရယ်သည်။ သူမရယ်ခြင်း
ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ကျွန်တော်တကယ်နားမလည်။ အဲဒါကို သိပုံရတဲ့
မာလာက---

“အခုလေးတင် ကျွန်မနဲ့နေချို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ပြန်လာတာ”
ကျွန်တော်နေချို့ကို မမြင်တာကြောင့်—

“ဒါဆို နေချို့က”

“ဈေးကအပြန်မှာ သူ့အသိလား သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ
မသိဘူး။ လူတစ်ယောက် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
စကားပြောဗာယ်။ စကားပြောပြီး ခဏအကြာမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ရပ်စောင့်နေတဲ့ ကျွန်မကို မာလာ နှင်ပြန်တော့တဲ့”

မာလာစကားကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ နေချို့အစ်ကိုလား”

မာလာက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်မ သိသလောက်တော့ နေချို့က တစ်ဦးတည်းသော
သမီးမို့ အစ်ကိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နေချို့အိမ်ရောက်ဖူးလား မာလာ”

“မရောက်ဖူးဘူး နေချို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အိမ်ကို ကျွန်မ
လို သူငယ်ချင်းအရင်းတောင် အလည်မဖိတ်ခေါ်ဘူး ကိုညီ”

စကားပြောပြီး ခဏကြာတော့ မာလာနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်
သွားပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိခဲ့ရင်တော့ အကောင်းသားပါ။

အခုတော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဝင်လာသလို---

++++++
ရွှေသမင်ဇာပေ

ကားဆက်ခန်းထဲဝင်တော့ ကိုမိုးက ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ နောက် တီဗီရီမိုကို နှိပ်လိုက်နဲ့ရစ်ရင်း ...

“ခွေးသား အောင်ကို၊ ဆဲန်းတွေကို ကဘောက်တိကဘောက်
ရှာ ရေးသွားတာ မနည်းပြန်ရှာနေရတယ် ဖိုးညီရေ”

ကျွန်တော်က ကိုမိုးဘေးက ကော်ဖီမစ်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ
တစ်ကျိုက်မော့ပြီး ပြန်ချထားပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုမိုးဘေး
ထဲ ရိုက်ညွှန်းစာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပါးစပ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပေး
လိုက်သေးတယ်။

“ဟော ... ညီခိုင်၊ အတော်ပဲ၊ လာ ... လာ”

တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာပြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ အိုက်တာက လှမ်းခေါ်သည်။

“ဒီကောင့်ကို အလုပ်အပ်ဖို့လား ဦးစိုးကြီး”

ဦးစိုးက ရယ်ရင်းနဲ့ အခုလိုပြောပါသည်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

“မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဒီကောင့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ခိုင်းမလို့

“ခင်ဗျားလဲ လိုက်ခဲ့လေ ကိုမိုး”

ကိုမိုးက ဖန်သားပြင်ကို အာရုံစိုက်ရင်း သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ဒီပြဿနာလေးပြီးရင် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ သွားနှင့်၊ ဘယ်ဆိုင်လဲ

ကျွန်တောက် ဦးစိုးကို မေးဆတ်ပြတော့ ...

“လက်ရာညှဲတဲ့ဘက်မှာ လက်မှန်တဲ့ အပြောကြီးတဲ့ ဇော်ကြီးတို့ဆိုင်လိုက်ခဲ့”

ဦးစိုးကြီးစကားကြောင့် ကိုမိုးက သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ဦးစိုး စကားပြောဆိုလာရင်း တိုက်အောင်ကို လှေကားကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကိုဇော်ကြီးတို့ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်တော့ ညိုကြီးနဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကြီးက သူ လက်လှမ်းမှီတဲ့ ထိုင်ခုံပုပုလေးကို လှမ်းယူကာ ရယ်သည်။ အဖျော်ခန်းကနေ ကိုဇော်ကြီးက ...

“ညီနိုင်ရေ၊ လက်ဖက်ရည်ပဲလား၊ ဦးစိုးရော”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“ခပ်ညံ့ညံ့လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်လောက် ပန်းကန်လုံးအထိ ထည့်ခဲ့ဗျာ”

အကြောင်းသိနေပြီမို့ ဆိုင်ထဲမှာ သောက်နေကြသူတွေက

ရယ်သည်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုဇော်ကြီးမိန်းမ မအေးစန်းက ...

“အောင်မယ်၊ ငါတို့ဆိုင်ကိုဗျား နင်က မှီချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့”

ကျွန်တော်က ထပ်ဖောက်လိုက်ပါသေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဝေဖန်ရေးဆရာ ဦးမင်းဝေကို အတို့အထောင် လုပ်လိုက်ရင် အစ်မဆိုင် ပေါက်ပြီနော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းခြားမှာ ‘လက်ဖက်ရည် သောက်နေတဲ့ ဦးမင်းဝေက ...

“ခွေးသား၊ ငါ့လာလုတ်တိုက်ရသေးတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် အေးစန်းရယ်၊ နင့်လက်ဖက်ရည်က နွားမဒိန်း(ကျင်ရည်) ကျနေတာပဲ”

ဦးမင်းဝေ ပြောမှ ပိုဆိုးပါတော့သည်။ ဟိုလင်မယားက ဒီ အပြောလောက်နဲ့တော့ မဖြူရေးချမဖြူ။

ကျွန်တော်က မျက်စောင်းနဲ့အတူ လာချပေးတဲ့ ကိုဇော်ကြီးရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်ပြီး လူကြမ်းသရုပ်ဆောင် ကိုအေးအေး ...

“ခင်ဗျား၊ တောင်ကြီးမပါသွားဘူးလား”

ကိုအေးက သူ့ဘယ်ခြေထောက်ကို မေးငေါ့ပြရင်း ...

“ဟိုတလောက သန်လျင်မှာရိုက်တော့ ဘယ်ခြေထောက် ခေါက်သွားတာ အရှင်းမပျောက်သေးတော့ လိုက်လို့မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ခင်ဗျား ရိုက်ကွင်းထဲမှာ သောက်ထားသေးလို့လား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ...

“ဒီကောင် မသောက်ဘဲနေမလားကွ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“အလုပ်ပြီးမှ သောက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ ..”

“အေးပါကွာ”

ဒီလူကြီးက ဒီစကားပဲလိုတော့ ကြိုတင်တွေးမိသား စကားတွေ စုံလင်လှသလို သူတို့ဝိုင်းကလည်း တစ်ယောက်က ဟိုဘက် ဝိုင်းခုန်ကူးလိုက်၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းကလူက ဒီဘက်ဝိုင်းလာထိုင်လိုက်၊ အပြင်ကလူက ဝင်လာလိုက်၊ အတွင်းကလူက ထွက်သွားလိုက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။

အင်း ... ဒီဆိုင်လေးဟာ သူတို့ရဲ့ရုံးခန်းဆိုလည်း မမှားပါ။

+ + + + +

အသားခပ်ပျော့ပျော့ ဘောင်းဘီတီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ အနီရောင် ဦးထုပ်လေးကို ဆောင်းထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ စွန်လွှတ်နေသည်။ အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်နှလုံးသားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းပါ။

“ကိုကို ဓဏကိုင်းထားပေးပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရေဆာလို့”

ကျွန်တော်က သူမလက်ထဲက ရစ်ဘီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူမက ကိုသန်းနိုင် ဆိုင်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စွန်လွှတ်နေပါတယ်။ တော်တော်နဲ့ နွေချိုက ပေါ်မလာပုံထောက်ရင် ကိုသန်းနိုင်နဲ့ လေပေးဖြောင့်နေပြီထင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အစားအစာတစ်ခုခု ဝင်ဝါးနေလောက်ပြီ ထင်တယ်။ စားလည်းစားနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော် သူမ အကြောင်း စဉ်းစားမိစဉ်

“အဲမယ် ကိုယ်တော်က ဒီမှာလာငြိမ့်နေတာပေါ့”

ကျွန်တော့်နောက်ကျောက အသံကြောင့် ကျွန်တော်လှည့် ကြည့်မိသည်။

“ဟာ မိသက်”

ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်ရာဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဘေးချင်းယှဉ်
ရပ်ကာ ကောင်းကင်ပေါ်က ကျွန်တော့်စွန့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ မိသက်”

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ကြည့်ပြီး

“ရည်းစားလောင်းလေးနဲ့”

သူမအပြောကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားပါတယ်။ သူမ
ရည်ရွယ်တဲ့သူကိုလည်း ကျွန်တော်သိနေပါတယ်။

“ဇော်ဇော်ကိုနဲ့လား”

“အင်း”

“နင် အဖြေပေးတော့မယ်လို့”

“အေးပါဆို”

သူမရဲ့ အောင့်သက်သက်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်သည်။

“ငါတို့ကို အကျွေးအမွေးလေးတော့ ဧည့်ခံသင့်တယ်”

“နင် ကိုညိုနဲ့ချိန်းလိုက်လေ။ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ငါ့မှာ ဒီ
သူငယ်ချင်းနဲ့ ဒီဆရာပေါက်စလေးပဲရှိတာ”

ပြောပြီးနှစ်ယောက်ရယ်ကြပါသည်။ သက်စန္ဒာကို သိနေသူ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စက ဖြတ်သွားရင်း သတိ
ထားမိကာ——

“ဟာ မမ အတော်ပဲ အော်တိုလေးရေးပေးပါ”

“မမ သက်စန္ဒာက အခုနောက်ပိုင်း တော်တော်ရှိက်ရတယ်နော်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့
ကားကို သက်စန္ဒာက ဧည့်ခံရင်း သူမတို့ စာအုပ်ပေါ်မှာ လက်ကိုင်
ဖုန်းတွေပေါ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးသည်။ အဲဒီ ချာတိတ်နှစ်
ယောက်ထွက်သွားမှ ...

“ကဲ ငါလည်းလစ်မယ် ညီ ဟိုမှာ စောင့်နေရလို့ စိတ်
တက်ကောက်နေဦးမယ်”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို စနောက်နေကြ
တိုင်း ...

“အဲဒါဆိုလည်း ပြောလိုက်ပေါ့ဟာ ကျွန်မ ပထမရည်းစားနဲ့
စားပြောနေလို့ လို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက “ကောင်စုတ်” လို့ ပြောပြီး
ရွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်က ရစ်ဘီးနဲ့ စွန့်ကိုပဲ ပြန်အာရုံစိုက်မိပါတယ်။
နောက်မှ အသိဝင်လာကာ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်း
ကမ်းခြေတန်းလျားမှာ ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ထဲက စွန့်တွေကို
ကြည့်နေတဲ့ နွေချိုကို တွေ့ရသည်။

“နွေချို ဒီမှာ လာလွှတ်လေ”

“မလွှတ်ချင်တော့ဘူး”

နွေချိုတစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်သိသည်။ ကြည့်ရတာ
ကေအုရန် ကျွန်တော်နဲ့ သက်စန္ဒာ စကားပြောရယ်မောနေတာ
မြင်တွေ့သွားရုံပဲရသည်။ ကျွန်တော် စွန်ကို ပြန်ရစ်ကာ သိမ်းဆည်း
ပြီးတော့---

“ကိုသန်းနိုင်ဆိုင် သွားရအောင်”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“အဲဒါ စိတ်ကောက်နေတာလား”

သူမက ဝိုင်းခနဲမျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။

“ကိုကို မျက်နှာကြီးက မသက်စန္ဒာနဲ့ စကားပြောတာ ပြီး
တာပဲ တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူမအပြောကြောင့် သဘောကျမိသည်။

သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီးခေါ်မှ အင်တင်တင်နဲ့ ပါလာပါတယ်။
ကိုသန်းနိုင်ဆီလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်နဲ့ သက်စန္ဒာ နယ်မှာ ခင်မ
တုံကျောင်းနေဖက်ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်ကြောင်း သူမကလည်း
ဒီမှာယုံကြည်ချက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေရသူ။ အဲ
အတွက် ဘဝတူချင်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်းကျ

တာဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုမယုံလျှင် ညိုကြီးကို မေးနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြ
ရပါသည်။ ဒါတောင် နွေချိုက သိပ်မယုံကြည်ချင်သေး။

သူမ ထုံးစံအတိုင်း ကတိတွေ ကျိန်စာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
ခြိမ်းခြောက်ပါသေးသည်။

+++++

“လာစမ်းဦး မင်းကိုစောင့်နေတာ”

ပရိက္ခန္ဓာဆာက လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်း အခြားဝိုင်း က အပေါင်းအသင်းတွေကို လက်ပြန်တံဆိပ်မိသည်။

ကျွန်တော့်ထက် အရင်ရောက်နေသူတွေက ကိုကင်းနဲ့ ညှိကြီး။

ညှိကြီးက—

“ညနေ သက်စနွာက (YKKO) မှာ စောင့်နေတဲ့”

“အင်း”

“ငါ့ရော မပါဘူးလား”

ကိုကင်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောတာကြောင့် ညှိကြီးက—

“လိုက်ခဲ့လေဗျာ စနွာနဲ့လည်း ခင်ဗျားက ရင်းနှီးနေတာပဲ”

ရွှေဘမင်ဇာပေ

“အလကားစတာပါကွာ ငါညနေ သွားစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ထုတ်လုပ်သူ ဦးအေးဝင်းက သောက်လက်စ ရေနွေးပန်း စာနံလုံးကို စားပွဲပေါ်ချရင်း—

“ငါ ဒီတစ်ခေါက် ထူးထူးခြားခြားလေး လုပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ ဦးလေးက ဘောင်းဘီမပါဘဲ လမ်းလျှောက်ဦး လို့လား အော် အော်”

“ဟာ ဒီဈေးကောင်”

ကိုကင်းအပြောကြောင့် ထုတ်လုပ်သူဦးအေးဝင်းက ရှက် နားသည်။ ဟုတ်ပါတယ် မနှစ်ကပေါ့ ဦးအေးဝင်းက အရမ်း စုတ်တတ်သည်။ သူက လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ညီမ မိသားစုနဲ့လည်း ဟုမနေ။ သီးသန့်နေသည်။ တစ်နေ့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အေးဝင်း ဒီဆိုင်ကို သူကားလေးနဲ့ ရောက်လာပါသည်။ ကားကို ဝမ်းဘေးမှာ ပါကင်ထိုးရပ်ရင်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆင်းလာတဲ့အခါ အာက်မှာ ဘောင်းဘီတိုလေးပဲ ပါလာပါတယ်။ အဲဒါတောင် ခပ်တည်တည်နဲ့ သူတို့နဲ့ဝင်ထိုင် စကားတွေ ပြောနေပါသေးတယ်။ ဒါ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး ကိုကင်း ပြောတော့ ဦးအေးဝင်းကလည်း ဟုမအာမာရွတ်ကို ချက်ခြင်းမှတ်မိသည်။

“ကဲ ထားပါ ငါ ကားကြီးတစ်ကားရိုက်မယ့် ငါ့တူ တစ်

ရွှေဘမင်ဇာပေ

ယောက်ရှိတယ်ကွာ။ သူ့မှာစည်က ဖိုးလပြည့်လို့ခေါ်တယ်။
မင်းတို့အရွယ်ပဲ။ ငါလည်းအသက်ကြီးပြီ ဒီကောင်ကို ငါနေရာ
ဝင်ခိုင်းရမယ်။ မင်းတို့ကဘေးက ဝိုင်းပြီး ကူညီပေးလိုက်ကြမယ်
ကွာ။ သူ့အတွက် စဝင်ဝင်ချင်း ပထမခြေလှမ်းလည်း ဖြစ်အောင်
ငါကားကြီးတစ်ကားရှိကိမယ်”

“ဦးဝင်းတူက ဘယ်မှာလဲ”

“ရှေ့လ ကျော်ကျော်လောက်ဆို သူ့ကိစ္စတွေ ပြီးစီးပါပြီ
သူပြန်လာမှာပါ”

အဝေးမှာဆိုတဲ့ သဘောကို ဦးအေးဝင်းက ဆိုသည်။

“ငါ စိတ်ကြိုက်ဇာတ်လမ်းလည်း ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး ဖြစ်မယ်
တဲ့ အချိန်၊ အဲဒါနဲ့ လျှောက်စဉ်းစားနေရင်းက မနေ့က မြို့ထဲမှာ
ဆရာငြိမ်းနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ ဆရာငြိမ်းက “ပြဿနာ
တစ်ခုပေးတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာကို အဖြေရှာပြီး ခိုင်စိုးကို ရေးခိုင်း
မင်းဆရာမှာလိုက်တယ်”

“ဟာ ဆရာငြိမ်းက လုပ်ပြီ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အလိုမကျသံကြောင့် ညိုကြီးနဲ့ ကိုကင်းတို့
ရယ်ကြသည်။

ကိုကင်းက---

“ပြောပါဦး ဦးဝင်း”

ဦးအေးဝင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်တော့ ကိုကင်းက-

“တီဘီပိုးတွေ လွင့်လာဦးမယ်”

ဦးအေးဝင်းက ကိုကင်းကို ဆဲဖို့ပြင်မယ်လုပ်ပြီးမှ မဆဲ
ဖြစ်တော့ ..။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်ကြ
တယ်ကွာ။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က အပြင်က အရောင်
ဆိုးမှုတွေ ပြင်ပတစ်ဆင့်တပ်မှုတွေက ဘယ်လောက်အရေးပါသလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ဦးဝင်းရာ”

ညိုကြီးက ပြောလာတော့---

“ကဲ ပြောရရင် လူနှစ်ယောက်ချစ်ကြပြီဆိုရင် ဘွဲ့ထူး
ရက်ထူးတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောရရင် အဲဒီ
စကားက အရေးကြီးတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ ပွိုင့်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့
လက်ထပ်ခဲ့သူက လူပျိုမဟုတ်ခဲ့ရင် အဲဒီ (မိန်းကလေး)ပဲ ထားပါ
တော့။ သူက လက်ခံပါမလား ပျိုခြင်းအိုခြင်းက အချစ်ကို ဖျက်ဆီး
နိုင်လား”

“အင်း ဆရာငြိမ်းက ဘွဲ့ထူးတဲ့ ပြဿနာက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

ကိုကင်းက စပြောလာသည်။ ညိုကြီးကလည်း---

“ဟုတ်တယ်ဗျ ပါးပါးလေးနဲ့ အတော်လှတဲ့ ဇာတ်ကွက်လေးပဲ”

ဦးအေးဝင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ဒီပြဿနာဟာ တစ်ယောက် မဟုတ်တစ်ယောက်တော့ ကြုံလာရမှာပဲ။ ဓလေ့ထုံးစံတွေ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက တစ်ဖက် အချစ်ဆိုတာကြီးက တစ်ဖက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ့်တိုက်ပွဲပဲ”

အဆိုတွေ တင်သွင်းချက်တွေနဲ့ ငြင်းခုံကြရင်း သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ကထွက်တော့ ဦးအေးဝင်းက ...

“ကောင်လေး၊ အဲဒီကိစ္စကို အားနည်းနည်းစိုက်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

+++++

ရင်တစ်ခုလုံး အလေးခံပြီး မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေထမ်းပိုးထားသူပါ။ လကြတ်လို့ နေမင်းက တိမ်ရိုင်းတွေ ဘယ်လိုကွယ်ကွယ် မင်းကိုချစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေက လင်းမြနေဆဲပါ။

မင်းကို ငါချစ်ပါတယ်။ ငါ့အချစ်တွေ လူယူဖို့ နပိုလီယံက စစ်အင်အား သိန်းသန်းနဲ့ စစ်ဘက်ပြိုင်လည်း ငါ့အနိုင်မတိုက်နိုင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ငါ့ရင်ခွင်ကို ငါ့ကာကွယ်နိုင်တဲ့ အင်အား “အချစ်” ဆိုတဲ့ အရာက ပေးသနားခဲ့တယ်။

မျက်မမြင်တစ်ယောက်က သူတုတ်ကောက်ကို ချစ်သလို မင်းကို ငါချစ်တယ်။

သဘောပျက်လို့ ပင်လယ်ထဲမှာ တံခါးပျက်တစ်ချပ်နဲ့ မျောသူက တံခါးပျက်ကိုချစ်ခင်အားကိုးသလို ငါ့ မင်းကိုချစ်တယ်။ ယုံလိုက်စမ်းပါ နွေရီ။

+++++

ကျွန်တော့်ကို သူမ မမြင်ပါ။ သူမက ထိုလူရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက သူမတို့တိုက်ရှိရာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ လူရွယ်က သူနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူ့ကို ကျောပေးထားပါတယ်။ ခဏအကြာမှာတော့ နွေချိုက ထိုလူရွယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံတံခါးပိတ်ကာ အထဲဝင်သွားသည်။ လူရွယ်ကလည်း ထွက်ခွာသွားသည်။

အမှန်က ကျွန်တော်နဲ့ နွေချိုမတွေ့တာ အတော်ကြာပါပြီ။ အင်း ဆယ့်လေးငါးရက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကိုသန်းနိုင်ဆိုင်မှာ အလွမ်းပြေထိုင်နေတုန်း ကိုသန်းနိုင် ဟိုဟို ဒီဒီ စကားပြောကြရင်း တစ်နေ့က သူတို့ဦးလေးရှိရာသွားရင်း သူတို့ဦးလေးနေတဲ့ လမ်းထဲက ခြံတစ်ခြံရှေ့မှာ နွေချိုကိုတွေ့သည် တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကိုသန်းနိုင်ထံက တိတိကျကျ ရလာတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း

ရွှေသင်္ဃာတေ

သွားရင်း မလှမ်းမကမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲထိုင်ပြီး လေ့လာနေခဲ့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အခုလို နွေချို ခြံထဲက ထွက်လာပြီး လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောဆိုနေခြင်း တွေ့ရသည်။

နွေချိုပုံစံက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပုံစံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အတွေးတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်ရိုက်နေရင်း မလှမ်းမကမ်းက လူရွယ်နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောတဲ့ စကားသံတွေ နားထဲဝင်လာသည်။

“အဘိုးကြီးက တစ်ယူသန်ကြီးကွ”

“အေးကွာ နွေချိုတော့ သနားပါတယ်”

ကျွန်တော် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်တော့ နွေချိုဝင်သွားရာ ခြံကို လှမ်းကြည့်ရင်း---

“မိုးပြေးပြီးတာပဲ တစ်နှစ်ကြာနေပြီ ဒီအဖိုးကြီး မရမက လိုက်ခွဲနေတာ”

“သူရည်းစားက”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတာတဲ့ အဘိုးကြီးက အဆင့်အတန်း မတူဘူး ဘာညာပေါ့”

“ရုပ်ရှင်တွေထဲက အတိုင်းဆို ဒီအဘိုးကြီးနေရာက ဒေါ်ခင်အေးဟန်တို့ မမိုမိုအေးတို့ဆို အပိုင်ပဲ”

ရွှေသင်္ဃာတေ

“ဟေ့ကောင် ဒီအဘိုးကြီးက အဲဒီသရုပ်ဆောင် အန်တီ
တွေထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ တစ်ကယ့်ပစ်ပစ် နားလည်
ရခက်တဲ့ အမျိုးသားကြီးပါကွာ”

“ဟိုကောင်ခမျာ အခုလိုပဲ ခဏခဏ လာနေရတာ ခြံထဲလဲ
မဝင်ရဲဘူး”

“ဟုတ်ပေါ့ အပျိုပြန်ဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ”

ရင်မှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ခဲ့ရပါတယ်။ အညာခံရပြီ ဆိုတဲ့
အသိကလည်း လှံသွားတစ်ချောင်းလို ထုတ်ခြင်းပေါက် ဝင်လာ
သလို ခံစားရပါသည်။

“အဲဒါကြောင့် နွေချိုဆိုကြည့် ကားတစ်စီးနဲ့လျှောက်ပြီး
ထွက်နေတာ”

“ပြန်ခိုးပြေးပေါ့ကွာ”

“ဟ သူ့အဖေ အဘိုးကြီးက ဟိုရောဂါတွေ ဒီရောဂါတွေနဲ့
အကြောင်းပြ အကျပ်ကိုင်ထားတာကို မင်းကလည်း ဒီအဘိုးကြီး
ရုပ်ရှင်ရိုက်နေပါတယ်ဆို”

“ဒါဆို”

“ဟုတ်ဘယ် ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

ရယ်သံတွေကြားရသည်။ သူ့ကိုလှောင်ရယ်လိုက်တာလား။

ရွှေသမင်စာပေ

ဟန်ဆောင်နေတာလား။ မာယာလား ဆုံးဖြတ်ရခက်တဲ့ မျက်နှာ
လှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မီးခိုးရောင် ရွှေမင်းသမီး။

နှင်းတွေကို ချစ်တတ်တဲ့ သူမ နှင်းလို မဖြူစင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ ည တော်တော်နက်ခဲ့ပြီ။

+ + + + +

ရွှေသမင်စာပေ

“ဘယ်လိုလဲ ရေးနေပြီလား”

ဦးအေးဝင်းက ထိုင်ထိုင်ချင်း မေးပါသည်။

“ရေးတော့ ရေးနေပါပြီ”

ဦးအေးဝင်းက မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားသည်။ ဒီနေ့ သူ့

ဦးအေးဝင်း နှစ်ယောက်ထဲသာ---

“ဟိုကောင် ညိုကြီးရော ညီခိုင်”

“ဒီကောင် ပုဂံဘက် ဘာနေပါသွားတယ်။ ဘာနေ တွဲဖက် ရိုက်ပေးရမယ်တဲ့”

“အဘဏ္ဍတော့ ဒီကောင်ကြောက်တတ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်”

ဘာဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်တို့ရဲ့ ဆရာရင်း နာမည်

ကြီး ဒါရိုက်တာ ဆရာဖေဖြစ်သည်။ ဆရာကို အားလုံးက ဘာဘလို့ ခေါ်သည်။ ဘာက နှစ်နှစ်တစ်ကားတောင် မရိုက်။ ကားရိုက်ကြ

သည်။ အဲ တစ်ကားဆိုလည်းတစ်ကား သိသာအောင် ရိုက်သည်။

“ဟိုဇာတ်လမ်းအတွက် ဘာတွေထူးသေးလဲ”

ကျွန်တော်တို့ကလေးသည်။ ဦးအေးဝင်းက ကျွန်တော့် နှစ်ကြောင့်

“မင်း ဘာလဲ နေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဦးဝင်းရာ။ ဒီလိုပါပဲ ထူးတော့ ထူးခြား

လာပါတယ်။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်က ကောင်မလေး တစ်

ယောက်ကိုချစ်တယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက အမျိုးမဟုတ်ဘူး

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ဖွင့်မပြောဘူး။ ကောင်

လေးက သိသွားတဲ့အခါ စဉ်းစားရပြီ။ ကောင်မလေး စောစော

စီးစီးပြောခဲ့ရင် “အချစ်” ဆိုတာကို ဘယ်လိုလက်ခံ ဖြေရှင်းမိမလဲ။

အခုမပြောခဲ့တော့ “အချစ်” ဆိုတာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ

နားလည်ရခက်လာပြီ”

“အင်း ပုစ္ဆာတွေက များလာပြီ။ အဲဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမှ

ဇာတ်လမ်းက ပိုအသက်ဝင်မှာ”

ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ဝင်ရုံတင်မက အသက်ပါ မဲ့ချင်

နေပြီ ဦးဝင်းရေလို့ စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းသတင်းရော မင်းကြားပြီးလား ညီခိုင်”

“ဘာသတင်းလဲ”

ကျွန်တော် မသိတာကြောင့် ကျွန်တော်မေးမိတော့ ဦးဝင်းက ပြုံးပြီး သူ့ကားရှိရာသွားကာ ဒီနေ့ထွက် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ယူလာပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ယူပြီး ထူးထူး ခြားခြား ဘာများရှိလဲလို့ တွေးပြီး လှန်လှောရှာကြည့်ရာမှ—

“ဟာ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားပါတယ်။

“တောက်”

ကျွန်တော်ရဲ့ ဒေါသနဲ့ တောက်ခေါက်သံကြောင့် ဘေးဝိုင်း တွေက လှည့်ကြည့်သည်။ ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက သူ့လက်ထဲက ဂျာနယ်ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ဝိုင်းကို လာမလို လုပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်သွားကြသည်။

“မင်း ဒီပြဿနာကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဖြေရှင်း ငါကတော့ မင်းကိုယုံတယ်။ မိသက်ကိုလည်း ယုံတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုလည်း သိတယ်”

ကျွန်တော် ဦးဝင်းလက်ထဲက ဟမ်းဖုန်းကိုမြင်တော့——

“ဖုန်းခဏဆက်မယ် ဦးဝင်း”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီဂျာနယ်တိုက်ကို”

“ဟေ့ကောင် ဒီဂျာနယ်ကို မဆက်နဲ့ ဦးမိုးဆီဆက်လိုက်”

ဟုတ်တယ် သူမေ့နေခဲ့တယ်။ ဦးမိုးဆိုတာ စာပေအသိုင်း အဝိုင်းမှာ ဩဇာအရှိန်အဝါရှိသည်။ အားလုံးကလည်း လေး လေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။ ပြီးတော့ ဒီဂျာနယ်ကလည်း ဦးမိုးရဲ့ လက်ပွားဂျာနယ်တစ် ခု အလွတ်ရနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ကောက်နှိပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟလို ဦးမိုးရှိလား ညီခိုင်လို့ပြောပေးပါ”

“ရှိလား”

“ရှိတယ်တဲ့”

ဦးဝင်းကို လှမ်းရှင်းပြနေစဉ် ဦးမိုး ဖုန်းလာကိုင်ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး ဘာအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“ဦးမိုး (---) ဂျာနယ်ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟေ့အေး”

“ဖတ်ကြည့်ပါဦး ဦးမိုးရာ ကျွန်တော်နဲ့ မိသက် သုံးလေး ရက်လောက်က ပလာဇာတစ်ခုမှာ ဗီစီဒီတစ်ပုဒ် သွားရိုက်ရင်း သူ မိတ်ကပ်ဆရာမ မပါလာတော့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခိုင်း တယ်လေ။ မိသက်အကြောင်းလဲ ဦးမိုးသိပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မိသက် ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာ ရင်းနှီးခဲ့သလဲ ဦးမိုးသိပါတယ်။

အဲဒါကိုများ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်---”

“ဟာ ခွေးမသား ညွန့်တင်လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီထင်တယ်။ အဲဒီကောင်က အညှီအဟောက်မှ သဘောကျတဲ့ကောင် ကဲ မင်းစိတ်အေးအေးနေ ငါ ဒီကိစ္စကိုဝင်ရှင်းမယ် ညီနိုင်”

“ကျေးဇူး ဦးမိုး”

ကျွန်တော် ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဦးဝင်းကို ဖုန်းပြန်ပေးကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြရသည်။ ကိုကင်းကလည်း ဝင်လာရင်း ကျွန်တော်နဲ့ သက်စန္ဒာ သတင်းတွေကို ပြောပြပါတယ်။

“နေ့လည်က သူ့ပုဂ္ဂိုလ် ဇော်ဇော်ကို ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးနဲ့ ကီလီခြောက်ကခြံမှာ ကွိုင်တွေတက်ကြတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေ တော်တော်မျက်စီးခဲ့ရသည်။

“မင်းနွေချိုသိရင် တော်တော်ရှင်းရမှာ”

ကျွန်တော်နဲ့နွေချိုရဲ့ ပြဿနာက အစောကြီးကတည်းက ဖြစ်နေခဲ့တာပါလို့ ကိုကင်းကို ရှင်းမပြချင်တော့။

“ငါသွားမယ်ကွာ”

“ဘယ်လဲ”

“ကန်သောင်ပေါ်”

နွေချို ဘာဆိုတာ ကိုကင်းက သိသည်။ ဦးဝင်းနဲ့ ကိုကင်းကို

နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်ကားဂိတ်ဆီ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြေလှမ်းတွေဟာ နှေးကွေးလေးလံနေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းစိတ်က ပုံစံမကျနမှုဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို လည်း လေးလံသွားစေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပြဿနာတွေ ဘယ်သူ ခေါ်ဆောင်လာသလဲ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ပဲလား။

ကျွန်တော် မီးခိုးဖြူဖြူလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ခုံတန်းလျား တစ်ခုပေါ်မှာ စောင့်ကြိုနေပါတယ်။ ကျွန်တော်လာတာ မြင်တော့ ပြုံးပြတယ်။ အရင်တွေ့နေကျ ရင်းနှီးမှုတွေဟာ ဒီနေ့ သိသိ သာသာသေဆုံးနေခဲ့ပါတယ်။

အချိန်အတော်ကြာအထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကား မဆိုကြ။ အရင်ဦးဆုံး သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းဟန်နဲ့ ကြည့်တယ်။

“လမ်းလျှောက်ရအောင် နွေချို”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကန်ဘောင်အဆုံး ကို အတူလျှောက်သည်။ နောက်တော့---

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကိုတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

သူမမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့လဲ။ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မိသက်ရဲ့ အကြောင်းလား

ဒါမှမဟုတ် အစတုန်းကလို ပူပန်စိုးရိမ်တတ်တဲ့ စိတ်နဲ့လား။

သက်စန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးသင့်သည်။ အခုတော့ ထားပါ—

ဒါမှမဟုတ် အစတုန်းကလို သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင် သူမဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရက်ရက်စက်စက်ကို ညာထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလေ။

ကျွန်တော် သူမ ပေးတဲ့ မီးခြစ်ကို ဖြောင်းခနဲနေအောင် ခြစ်တော့ သူမ အမူအရာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်ထင်သည်။

တငွေငွေ တောက်ပပြနေတဲ့ မီးတောက်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နွေချိုလည်း ရပ်တန့်သွားတယ်။

“နွေချို ကိုကိုကို ဘာကြောင့်ချစ်တာလဲ”

ချက်ခြင်း သူမ မဖြေပါ။ ကျွန်တော်မီးခြစ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ သူမက အနီးဆုံး ခုံတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ညနေကောင်းကင်မှာ နောက်ဆုံးလက်ကျန် စက္ကူစွန့်နှစ်ကောင်ရဲ့ တိုက်ပွဲက သဲကြီးမဲကြီး။

“ဘာကြောင့် ချစ်တယ်ဆိုတာ တိတိကျကျပြောဖို့ နွေချို အပါအဝင် ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို

အချစ်ဆိုတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလိုမှ မရတာ ဒါပေမဲ့”

သူမ စကားကိုရပ်သည်။

“နွေချို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဖြေကြည့်မယ်”

သူမ သက်ပြင်းချသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ကာလရှည်ကြာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဆုံမှတ်တစ်ခုပဲလို့ နွေချိုထင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဆုံမှတ်က ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာ ဘယ်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးနဲ့ရှိသလဲလို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ အံ့သြဖို့တော့ အကောင်းသား၊ ရင်းနှီးနေလို့ အချစ်စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်မှလည်းဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်လို့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရင်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲမသိစိတ်တွေ ဖုံးကွယ်လို့ထားထား လက်လွှတ်စပယ်အမှတ်တမဲ့ရှိနေချိန်မှာ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကို ရောက်လာပြီးပြီ အချစ်ဆိုတာ အလင်းထက်ရော အသံထက်ပါ ပိုမြန်တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ် ကိုကို”

သူမကို အံ့သြမိတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ လူငယ်ဆန်ဆန် ဖြတ်သန်းတတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီစကား ဒီအတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ နွေချိုဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သူသိနေတော့ အဲကိုကြိတ်

မျိုသိပ်မိသည်။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမိသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ရဲ့ တံဆိပ်တပ်မှုအောက်မှာ သက်ဝင်နေတတ်သလား နွေချို”

သူမက ဟန်ပါပါ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်ပြရင်း ချောကလက်ရောင် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေ တင်းသွားအောင် ပြုံးတယ် (ဒါဟာ လှောင်ရယ်မှုတစ်ခုလား) နွေချိုက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ နွေချို မျက်ဝန်းထဲက သူ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက တစ်မျိုးပါပဲ။ ပြိုင်ဘက်ကို စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုး။

“ကိုကို ကျွန်မကိုလာပြီး အင်တာဗျူးနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကုန်ကြမ်းရှာနေတာလား အင်း ကျွန်မပြောတတ်သလို ပြောကြည့်မယ်နော်”

သူမက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“အခု မြင်ရတဲ့ စက္ကူစွန်လေးနှစ်ကောင်ရဲ့ ပြိုင်ပွဲကိုမော့ကြည့်စမ်း ကိုကို”

ကျွန်တော် သူမနဲ့အတူ စွန်ဖြတ်ပွဲကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီစက္ကူစွန်တွေရဲ့ ထိန်းချုပ်ထားရာ ပင်မဖြစ်တဲ့ လူနဲ့ရစ်ဘီးကို ကြည့်ကြဖို့။ တစ်ဘက်ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်ယူဖို့အတွက် ဦးနှောက်က အဓိကကျသလား လက်ညှိုးတွေက အဓိက ကျ

သလား စွန်၊ ကြိုး၊ ရစ်ဘီးတွေက အရေးပါသလား ပြေကြည့်စမ်း ကိုကို”

သူမရဲ့ တုံ့ပြန်မေးလာတဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော် ပြန်ဖြေမိသည်။

“ဒါဟာ လက်ညှိုးနဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ ချိန်သားကိုက်မှု သက်သက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ဘဝခံစားချက်နဲ့မဆိုင်ဘူး နည်းပညာနဲ့ အတက်ပညာတစ်ခုပဲလေ ကိုယ်ပြောနေတာ ခံစားမှုအပိုင်း သက်သက်ပဲ။ ခံစားမှုဆိုတာ အတတ်ပညာတစ်ခုလို ဖန်တီးခွင့် မရမှာတော့ သေချာပါတယ် နွေချို။ ဘဝရဲ့ အရသာဆိုတာ ရွှေငွေစည်းစိမ်ရှိလို့ မပြည့်စုံဘူး လူ့လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံနိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ဘယ်သူရလို့လဲ။ ဘယ်သူမှလည်း ရနိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ထင်တယ်လေ လူသားယဉ်ကျေးမှု အမြင့်ဆုံး “အချစ်” ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ တစ်အုပ်ပဲလေ ကိုယ့်ဒိုင်ယာရီ ကိုယ်တော့ လူတိုင်း တန်ဖိုးထားတတ်ရမှာပေါ့”

တခဏတာ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်ကင်းခဲ့သွား၏။ သူမသည် အဝေးသို့ တွေးတွေးဆဆကြည့်၏။ တစ်ခုခုကို အလေး အနက်ထား စဉ်းစားဟန်နဲ့ အတွန့်ချို့ထားတဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖြေချရင်း ...

“တန်ဖိုးထားခြင်းဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ အကျိုးဝင်တယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ် ကိုကို”

သူမ လှည့်ပတ်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခတ်လာသော မေးခွန်းရဲ့ ဗျူဟာက ပင့်သက်ရှိက်ချင်စရာ။ ရင်မှာစုထားတဲ့ မီးတောင်ဖြစ်ဖို့ ချော်ရည်တို့သည် အခုမှ ပေါင်းစပ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့။ နွေချိုကို အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ မှာ ပုလင်းလွတ်ထဲက အနံ့ပိတ်ခံထားရတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင် ရှိနေသေးသည်။ လေညှင်းခပ်သော့သော့ တိုက်ခတ်လိုက်တဲ့အခါ နွေချိုဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သူမက ရွှပ်ထွေးနေတဲ့ ဆံပင်များကို သပ်မတင်ပဲ ကျွန်တော့် ကို မလွဲဖယ် စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူပြန်ကြည့်ပြီး

“တစ်ကယ်လို့ ကိုကိုဟာ လူပျိုတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ရင် နွေချို ကိုကိုကို ချစ်နိုင်သေးလား”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ အနက်ရောင် စက္ကူစွန်ဟာ ကျရွှံးသွားတယ် ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကို ပိုးလိုးပက်လက် ထွက် ခြေးသွားတယ်။ ကန်ရေပြင်အလယ်က ရွက်လှေတွေဟာ ကမ်းကို ကပ်ဖို့ ရွက်တွေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ စက္ကန့်သံတွေ ကြားနေရ တယ်ထင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပုံက ဆိုးရွားလွန်းလှ တယ်။ နာမည်ကျော်ကြားလွန်းလှတဲ့ သူမ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးဟာ

ရွှေသမင်ဓာပေ

ကွေးခနဲနေအောင် တွန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်ခါထုတ်ရင်း

“အချစ်ဆိုတာ မလိုချင်တော့တဲ့အချိန် မလိုချင်တော့ပါဘူး လို့ဆိုပြီး တွေ့တဲ့နေရာမှာ ကောက်စွန့်ပစ်လိုရတဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးကိုကို ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ စာလုံးအက္ခရာ တွေလိုလည်း ခလုတ်ကလေးတစ်ချက်နှိပ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူး ချစ်တာက ကာလဒေသပေါ်မူတည်ပြီး ပျောက်ရင်လဲ ပျောက်သွားမယ်။ မပျောက်ပျက်ပဲ သေတဲ့အထိ စွဲကျန်နေရင်လဲ နေနိုင်မယ် ဒါပေမဲ့”

သူမ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တံလျှပ်လို အခိုးငွေ့ ခပ်ပါးပါး တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ...။

“ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်းသာ အမှန်ဆိုရင် ကျွန်မ စဉ်းစားရတော့ မယ်။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကိုတည်ဆောက်ခွင့်မရတာ သိပ်သေချာတယ်။ လူပျိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လို လူပျိုမဟုတ် တာလဲ။ တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာလား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ညား ပြီး ခရီးဆက်နေတုန်းလား အဲဒါသိရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာကိုစွန့် အဲဒါတွေသိဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရမှာလဲ နွေချို”
မျက်တောင်ရင်းနှစ်ခု ဆက်သွားမလားထင်ရအောင် သူမ

ရွှေသမင်ဓာပေ

အတွန်ချီးထားတဲ့ မျက်ခုံးတွေ အရောင် ဖျတ်ခနဲ လက်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်ချက်ဟာ တစ်ကယ်စက္ကန့်ပိုင်းလေးပါ ထပ်ပြီးတော့ ပဲ ကျွန်တော်က---

“ပျိုခြင်းအိုခြင်းဆိုတာ အချစ်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းတွေက သူမအတွက် အံ့သြသင့်ပြီးရင်း အံ့သြသင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ရေးရမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေအတွက်ပဲလား။ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းက သိခဲ့ကြားခဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေအတွက်ပဲလားဆိုတာ မသိတော့ နှုတ်က ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပါပဲ။

“ဒါဆို မင်းကဘာကိုချစ်တာလဲ လူပျိုဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် လူကိုလား”

တစ်ဖက်မျက်နှာလွှဲမယ် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ သူမလှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ အထိနာသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်မြင်တယ်။ (နင် ငါ့လိုပဲ ဝင်ခံစားကြည့်စမ်းပါ နေ့ချို) ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား မေးလိုက်ချင်သည်။ နောက်ပြီး သူမ မျက်ဝန်းဟာ သွေးအေးပြီး အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲ တူတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်။

“အကောင်အသိုက်ဆိုတာကို မလိုချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ”

ဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း---

“ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းဆိုတာ ဘယ်လိုပိုင်းခြားမလဲ။ လူပျိုမှ ကောင်းတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးသားလူက မကောင်းဘူးဆိုတော့ မင်းအတွေးက တဏှာရက် ဈာန်ဖက်မနေဖူးလား”

ကျွန်တော့်စကားတစ်ခွန်းရဲ့ အဆုံးမှာ သူမက ရုတ်တရက် ထရပ်သည်။ သူမ အံ့သြသင့်ကာ ငေးကြောင်သွားသူလို ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း လေအံ့ဝေ့မှာ လွင့်ဝဲနေတဲ့ ဆံနွယ်စတွေကို မထိမ်းချုပ်နိုင်အောင်လို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ အသိဝင်လာပြီး---

“ဘယ်လို ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ်”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားရှိပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဝေးကြီးလို ခံစားနေရပါတယ်။

“ငါ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရင်ထဲက ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ငါဖတ်ပြလိုက်တာပဲ”

“ဒါ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်စော်ကားလိုက်တာပဲ။ ရှင် ဒီလောက်ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေရလောက်အောင် ရှင်ကရော လူပျိုမဟုတ်ဘူးလား”

ရင်ထဲကို မီးစတစ်ခု ပစ်ထည့်လိုက်သလိုပဲ ကျွန်တော် သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲက နဂိုရှိပြီးသား လောင်စာတွေ အပေါ် သူမ စတင်မီးညှို့လိုက်ပုံက မလွဲမိလောက်စရာပါ။

“မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ရော”

ခပ်မာမာဒေါသနဲ့ ကျွန်တော့် လေယူလေသိမ်းကြောင့် သူမ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါတယ်။

“ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျွန်မမိသားစုရဲ့အကြည့်နဲ့ လက်ညှိုးဒဏ် တွေ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်ပါတယ်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲ မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ငြင်းမှာပါလို့။ အေးလေ မင်းအချစ်က ဘယ်တော့မှာမှ သန့်ရှင်းမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ဝန်းကျင်နဲ့ မိသားစုအရေးတွေ ပါနေလို့ပဲ။ ငါ မင်းကို ချစ်တာ “မင်း” သက်သက်ကိုပဲ ချစ်တာ။ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေမှာရှိတဲ့ မင်းကိုပဲ အတိတ်တုန်းက “မင်း” မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်မရှင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် ရှင်ရဲ့ ကောင်းမွေ ဆိုးမွေအားလုံးကို တာဝန်ယူပေးရတော့မယ့် ရှင်ဇနီး ဖြစ်သွားပြီ။ ရှင်ရဲ့ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်အနာဂတ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဆိုင်လာပြီ ပတ်သက်

လာပြီလေ။ ဒါကြောင့် အားလုံးကို နေ့စဉ် ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်အတွက် မစဉ်းစားပေးတတ်တဲ့ လူဖျင်းလူညံတွေရဲ့ အတွေးနဲ့ စားခဲ့တယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“မင်း အပိုတွေ လာမပြောနဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကာလ ဒေသတွေ မပါဘူး။ သီးသန့်ဆန်တယ်”

“ရှင်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတဲ့ အတွေးတွေကို ထပ်လာမပြောနဲ့” ကျွန်တော်ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည်။ သူမက နှုတ်ခမ်းပါးပါးကို ထိုက်သည်။ လက်သီးကို ဆုပ်ထားသည်။

“အေး သဘာဝတရားရဲ့ မောင်းနှင်ခြင်းစာ ချစ်ခြင်း ဖြစ်တယ် ဆို မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ။ အခုတော့ကွာ ချစ်သူကို ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး အဆိပ်ရည်သုတ်ထားတဲ့ အချစ်မျိုးကြီးထဲကို တိုးမဝင်မိဖို့ ငါ့စိတ်ကို ငါ ထိန်းသိမ်းရဦးမယ်။ မင်းကတော့ စည်းမျဉ်းတွေ လူမှုရေးတွေကြားမှာ သံပတ်ပေးထား တဲ့ ဘဝတစ်ခုနဲ့ နေခဲ့လိုက်ဦး”

“ကောင်းပြီလေ အဲဒီအတွက်ရှင်ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်ဆီက အမှတ်တရအဖြစ်ယူထားတဲ့ ရှင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ တော့ ပြန်မပေးတော့ဖူးနော်။ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့ သတိရလို့

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှင်ရဲ့ မှားယွင်းနေတဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်ဦးနှောက်နဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ဓာတ်ပုံပြ ပြောပြောပြီး ရယ်ရအောင်လို့”

ကျွန်တော်ရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်သံကြောင့် သူမက မျက်ရည်ဝေနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ခပ်အက်အက်ရယ်သံနဲ့ ရယ်ပါ တယ်။

အနိုင်ရလိုမှုကြောင့် တိုက်ပွဲတွေဟာ ကြမ်းတမ်းခဲ့တယ်။ နွေရာသီ ညနေခင်းရဲ့ ပူလောင်မှုဟာ ဆောင်းနေ့ရက်တွေကို သတိရစရာပါ။

+++++

ရွှေသင်္ဃာဇာ

ပစ္စုပ္ပန် (၀:၂)

ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ၏ သရုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် တစ်ရံလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

သူမ မျက်ဝန်းမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ အရာဟာ မျက်ရည်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်နေခဲ့ပါတယ်။

သူမက ကျွန်တော်ဘက် မသိမသာ ငဲ့ကြည့်သည်။ အခုထိ သံသယတွေရှိနေတုန်းလား ချစ်ရတဲ့ နွေချို။

ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ အချစ်ဆိုတာရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုတွေ အောက်မှာ မင်းနဲ့ငါ ဝဋ်ကြွေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

အိပ်မက်တွေ သေခဲ့ရတယ်။ ပွေ့ဖက်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေဖြန့်ကြည့်တော့ သွေးစွန်းခဲ့ရတယ်။ နူးညံ့မှုနဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ငါတို့လို အကြမ်းထည်ဆန်သူတွေနဲ့ ဘယ်အပ်စပ်ပါမလဲ။

မင်းဆက်လက်ရွှစားနားဆင်တော်မူပါ ချစ်သူ။

+++++

ရွှေသင်္ဃာဇာ

ပြကွက် (၃)

+++++

“မင်းသိပ်ကိုမှားတယ် ညီခိုင်”

“ငါက ဘာမှားနေလို့လဲ”

ညိုကြီးက နယ်ကရောက်လာလာချင်း ဒီသတင်းတွေကို ကြားကာအိတ်ကိုချပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။

“ငါ မာလာနဲ့ အဝေးပြေးဂိတ်မှာ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ သူလည်း ဘာမှမသိရဖူးတဲ့။ သူ့ဆီ အဲဒီနေ့က နွေချိုရောက်လာတော့ အကြောင်းစုံမေးလို့ မရဘူး ငိုချည်းပဲ နေတာပဲတဲ့။ နောက်မှ မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြတာ သိရတာတဲ့ မင်းကွာ”

“ငါ့ရင်က နှလုံးသားက အသွေးနဲ့အသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အရာကွာ၊ သံထည်မဟုတ်ဘူး။ သူပေးလာတဲ့ ခံစားချက်တွေက သံထည်တောင် အရည်ပျော်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“ဘာတွေလဲကွာ”

ညိုကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ဆက်တီခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းပြောသည်။

“ငါ ရက်ရက်စက်စက်ကို အလှည့်စားခံလိုက်ရတာ ဒီကိစ္စတွေသာ ငါမသိခဲ့ရင် ငါဘယ်လောက်အထိတောင် သူညာထားဦးမလဲ မသိဘူး ညိုကြီး”

ကျွန်တော့်စကားကို ညိုကြီးက နားမလည် ကျွန်တော်က ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာကိုလှန်ပြီး ဒီကောင်ကို ပေးသည်။ ဒီကောင်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လိုက်ရှာနေရင်းက---

“ဟာ”

နွေချိုနဲ့ လူတစ်ယောက် လက်ထပ်သတင်းကို ဒီကောင်တွေ့သွားသည်။

“ငါ ကိုသန်းနိုင်ဆီက အမှတ်တမဲ့ သူ့လိပ်စာကို သိသွားခဲ့တယ် ညိုကြီး ငါရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ သူငါ့ကို မမြင်ဘူး။ အခု လက်ထပ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အကြည်ဆိုက်နေ တယ်လေ။ အဲဒီမှာ မထင်မှတ်ပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတစ်ယောက်က သူတို့ချင်း ပြောနေကြတဲ့ စကားကို ငါကြားခဲ့ရတယ်”

“ဘာစကားလဲ”

နေ့ချိုဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးပြေးခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ကြားခဲ့ရတဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပြောပြမိသည်။

နှစ်ခါပြန်ပြောရင် နှစ်ခါပြန်နာတယ် နေ့ချို။ စိတ်နာတာနဲ့ အချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ သီးခြားစီပါ။ စိတ်နာမှုက ဦးနှောက်က ခိုင်းစေနေပေမယ့် နှလုံးသားက သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတယ်။ ငါ လွမ်းနေရပါတယ်။ လူတစ်ယောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မြစ် နှစ်စင်းနဲ့။

တစ်စင်းက စိတ်နာခြင်း မြစ်တစ်စင်းဆိုရင်
နောက်တစ်စင်းက အလွမ်းမြစ်တစ်စင်း---

+++++

“နင် မညာနဲ့မိသက် နင်နဲ့ ဇော်ဇော်ကို ပြဿနာတက်ကြတာ နင်နဲ့ငါရဲ့ ဂျာနယ်မှာပါတဲ့ ကိစ္စကြောင့်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

သူမက ဘယ်လိုပဲငြင်းဆန်ငြင်းဆန် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲက မျက်ရည်တွေက သက်သေပြနေသည်။

အန်တီထွေးက ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ခွက် ချပေးပြီး ဒီကိစ္စတွေ ကြားမဝင်ချင်လို့နဲ့ တူပါတယ် ရှောင်တွက်သွားပါတယ်။

“နင့်လူ ဇော်ဇော်ကို ငါသွားရှင်းပြပေးမယ် မိသက်”

“နင်မသွားနဲ့ညီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ မျက်နှာညှပ်မကျအောင် မိသက်ကထိန်းသည်။

“မင်းသမီးနဲ့ချစ်သူဖြစ်မှ သူ့အိမ်တွေကို ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ သူ့ကို ငါသွေးမဆောင်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ကို ငါ ကျုံးမသွင်းခဲ့ဘူး ညီ၊ နင်နဲ့ငါရဲ့ ဆက်ဆံရေး ရိုင်းပင်းမှုတွေကို ငါအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောထားပါ လျက်နဲ့ သူ့ဖက်က အထင်လွဲသလိုလို သံသယရှိသလိုလို စကား ပြောလာတော့ ငါခံနိုင်ရည် မရှိခဲ့ဘူးညီ။ သူလည်း ဒီလောကသား တွေအကြောင်းသိတာပဲ။ ဒီသတင်းဟာ အစစ်အမှန်လား အတုအရောင်လား။ သူ့ခွဲခြားတတ်ရမယ်လေ။ နင်နဲ့ငါရဲ့ ဆက်ဆံ ရေးက သူနဲ့မတွေ့ခင် ဟိုအပျိုမဝင်ခင်ကတည်းက နယ်မှာဆက်ဆံ လာတဲ့ဆက်ဆံရေး အဲဒါကို ငါတို့က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရမှာလား။ သူ အချစ်တစ်ခုကို ဆေးဆိုးထားတာမြင်ပေမယ့် အဖြူရောင်နဲ့ အပြာရောင်ကို သူမ ခွဲခြားတတ်တဲ့လူလိုပဲ ညီ။ ဟုတ်တယ် သူ့ကို ငါချစ်တယ်။ ချစ်လွန်းလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ချစ်သူကို လူလယ်ကောင် မှာ သိက္ခာတွေချတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေနေ ငါ့ဘက်က ဒူးထောက်ပြီး မတောင်းပန်ဘူး”

မိသက်ကို ကိုယ်နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချတော့ အပြုံးနွမ်းနွမ်းနဲ့ မိသက်က ပြုံးပြသည်။

“အေးဟယ် ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း အသဲကွဲ

တော့ အတူတူ”

သူဘာသာပြောပြီး သဘောကျစွာ အော်ရယ်သည်။

“ငါ အဖြစ်မှန်တွေတော့ နင့်လူကိုသွားပြောရမယ် မိသက် မဟုတ်ရင် သူက ဟုတ်နေတယ်ပဲ ထင်နေလိမ့်မယ်”

“ဘာမှမဆိုဘူး နင်မသွားနဲ့”

ကျွန်တော်နဲ့ မိသက်ပြောနေကြစဉ်မှာ မိသက်နေတဲ့ တိုက်ခန်း တံခါးမက ပွင့်လာကာ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ လူရွယ်က ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ချောချောသန့်သန့်ပါ။

“ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ တွက်သွား”

မိသက်ရဲ့ ဒေါသနဲ့ စကားတို့ကြောင့် ကျွန်တော်မိသက် လူဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ ထိုလူရွယ်က မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပါ အားတုံ့အားနာဟန်ကြည့်ပြီး

“ကိုညီခိုင်စိုးကိုပါ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခုနစကားအားလုံးကို ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်မှားတာပါ ကိုညီခိုင်စိုးနဲ့ သက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မောင်နှမစိတ်ထားကို ကျွန်တော် တလွဲထင်မိတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်ကတောင် ကိုညီခိုင်စိုး လောက် သက်အပေါ် မကောင်းခဲ့တဲ့လူပါ။ ညကတည်းက အန် ကယ်မိုးနဲ့တွေ့ပြီး အန်ကယ်ရှင်းပြခဲ့တယ်လေ။ ညတည်းက

လာချင်တာပါ။ သက် ကျွန်တော့်ကို တအားစိတ်ဆိုးနေတာ သိလို့

“ကဲ ရှင် ရှင်းပြီးပြီမို့လား ရှင်ပြန်တော့”

မိသက်ရဲ့ ခပ်မာမာနဲ့ ပြောလာတော့ ထိုလူရွယ်က ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရပ်နေပါသည်။

“မိသက်”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် မိသက်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါတယ်။ မျက်ရည်စက်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ မိသက်က နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားသည်။

“ဟိုက မှားမှန်းသိလို့ လာတောင်းပန်နေပြီပဲ။ နင် ချစ်သူချင်း မာနမထားသင့်ဘူး မိသက်။ ကိုဇော်ဇော်ကို ပြန်သွားရင် နင် အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်မို့နေမှာပါဟာ နင် မညာစမ်းပါနဲ့ နင်က ငါ့ထက် အများကြီးကံကောင်းပါတယ်။ ငါတို့ ပြဿနာက ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ ပြဿနာ ကဲ ကိုဇော်ဇော်ကို”

ဇော်ဇော်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“မိသက် ခင်ဗျားကို မမှန်းနိုင်ပါဘူး”

“ညီ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မိသက်က ရှက်ရှက်နဲ့အော်တော့ ကျွန်တော်ရယ်သည်။

ရွှေသင်္ဃာတေ

“နင် အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ မိသက်”

ကျွန်တော်ဇော်ဇော်ကိုကို မျက်စေ့မှိတ်ပြတော့ ဇော်ဇော်ကိုက မိသက် အနားသွားသည်။

“သက်”

သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော် အလိုက်သိပေးရတော့မှာပေါ့။

“ကဲ ငါ့သွားမယ် မိသက်။ ကိုဇော်ကိုကို ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုညီခိုင်စိုး ခင်ဗျားကျေးဇူး ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ဟဲ့ နင်တို့လည်း သိပ်ကဲမနေကြနဲ့ နောက်မှာ အန်တီ ထွေးရှိတယ်”

“ဟာ ခွေးကောင်”

ရှက်ရှက်နဲ့ စွတ်အော်လိုက်တဲ့ မိသက်ကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မောကာ တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ငါ အဆင်မပြေပေမယ့် ကျန်တဲ့ချစ်သူတိုင်းတော့ အဆင်ပြေချင်ပါတယ်။

+++++

ရွှေသင်္ဃာတေ

ချိန်းဆိုထားတာက ဦးဝင်းနေတဲ့ သုဝဏ္ဏဘက်က ဖြစ်မှာပါ။
ခြံစောင့်ဦးမောင်းက ရယ်ပြုံးနှုတ်ဆက်ကာ ...

“ကိုယ်တော်လေး ဟိုမှာလူစုံနေပြီ”

ကျွန်တော်ခပ်သုတ်သုတ်နဲ့ ခြံထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့
ညိုကြီးက မနတ်အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားတာ။ ဦးဝင်း
အိမ်မှာ စုံမယ်တဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ ပြောလွှားခဲ့ပါ။ အဝင်တံခါးကို
ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲဝင်လာတော့—

“ဪ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ညွှန်းပိုင်ရှင်ဆိုတော့ မာန်တက်ပြီး
နောက်မှ ရောက်လာတာ တွေ့လား ဦးဝင်း”

ကိုကင်းက ရောက်ရောက်ချင်း အချွန်နဲ့မသည်း။ ဦးအေး
ဝင်းဘေးမှာ သူတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း လူရွယ်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရပါတယ်။ ဦးဝင်းတုဆိုတာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ရွှေသင်္ဃာတေ

ညိုကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တော့—

“ကဲ ညီခိုင် အားလုံးကတော့ သိပြီးပြီ မင်းပဲ မိတ်ဆက်ဖို့
ကျန်တော့တယ်။ ထုတ်လုပ်ရေး ကိစ္စတွေကို ခါတုကို လွှဲလိုက်ပြီ
မိမိအမြဲတမ်းတော့ မလာနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ပဲ ဒီကောင်ကို ကြည့်
ကျက်ထိန်းသိမ်းကြပေါ့ကွာ။ သူ့နာမည်က ဖိုးလပြည့် တဲ့
ဝဲတုအရင်းပဲ သားကြီး”

ဦးဝင်းက တော်တော်ချစ်ပုံရသည်။ လူရွယ်ကလည်း ဦးဝင်း
တုဆိုတဲ့အတိုင်း သဘောကောင်းဖော်ရွေပုံရသည်။

“သူနာမည်က မင်း ခုနစ်ကားပြောကြတဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။
အသဲကွဲ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ညီခိုင်စိုးဆိုတာလေ”

“ဟာ ဦးဝင်းကလဲ”

အကြောင်းသိနေသူချင်းမို့ အားလုံးကရယ်ကြသည်။

“မဟုတ်လို့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။

“သားကြီး အခုရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းက ဇာတ်ကစီးသွားတယ်
လို့ ပြောရမှာပဲကွ ဒီဇာတ်လမ်းကို မတည်ခင် ညီခိုင်နဲ့ သူ
ကောင်မလေးက အစက အရမ်းချစ်ကြတယ်။ ဒီဇာတ်က တည်ဖို့
ပြဿနာတစ်ခုကို ရှာဖွေမိရင်း အဲဒီပြဿနာအတိုင်း အပြင်မှာ

ရွှေသင်္ဃာတေ

လိုက်လိုက်ဖြစ်နေကြတာ အံ့ဩစရာကိုကောင်းတာ။ သူ့အကြောင်း
ကို အခုရိုက်မှာ အဖြစ်ကတော့ဟေ့ ဆရာငြိမ်းက စတာ”

ဆရာငြိမ်းဆိုလို့ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဖိုးလပြည့်နဲ့ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောမိကြရင်း ခင်မင်
စရာကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရလိုက်ပြီဆိုတာ ကျွန်
တော်သိလိုက်ပါတယ်။

+++++

ရွှေသမင်္ဂါဇာပေ

တစ်နေ့တော့ မိုးသည်းမှာပါ
ခက်နက်နက်မှားနေတဲ့ အိပ်မက်တွေ
မျက်ရည်နဲ့ ရောထွေးလို့
ငါ့လျှောက်ရမယ့်လမ်းမှာ
ဗရမ်းဗတာကို ကြံဖြန့်ထားကြတာ
နင်းဖြတ်လျှောက်ဖို့ ဆိုတာလည်း
ငိုကြွေးသူကို အားနာတယ်လေ။

+++++

ရွှေသမင်္ဂါဇာပေ

ညီခိုင်စိုးအကြောင်းကို အစကမသိရှိခဲ့။ ကားရိုက်ဖို့တွဲသွား
တွဲလာမိကြရင်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။ သူ
(ဒဏ်ရာ) အကြောင်းကိုလည်း သူမပြောပြခဲ့။ ကိုကင်းဆီက
နည်းနည်းကြားလိုက် ကိုညိုဆီက တိုးလို့တန်းလန်းကြားလိုက်ရ
လေးလေးဆီက နည်းနည်းနဲ့ တစ်တစ်စ ဖုံလာခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့နေ့ချိုဖူးရဲ့အစ်မ နေ့ချိုဦးနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်
လုပ်ရင်း ဆုံတွေ့ကာ မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ သူမအဖေက သဘောမ
တူ အတင်းတားတဲ့ကြားကနေ နေ့ချိုကို ရအောင်ခိုးခဲ့သည်။
အငယ်မ နေ့ချိုဖူးကလည်း သူ့ကို အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို
ခင်မင်ရှာပါတယ်။ သူတို့ တော်တော် ကြာအောင် ပေါင်းသင်းပြီး
နေ့ချိုအဖေက အလိမ္မာနည်းနဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်ကာ ပြန်ခေါ်သည်။
နောက်တော့ နေ့ချိုနဲ့ သူ့ကို ပေးမတွေ့တော့ပါ။ သူက နွဲမလှေ

နေ့ချိုကလည်းသူ့ဆီ ပြန်မလာပေမယ့် အိမ်မှာအမြဲတိုက်ပွဲ
ဝင်သည်။ အငယ်မကလည်း ကူညီရှာပါတယ်။

သူတို့ မဆင်းရဲပေမယ့် အချမ်းသာကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူက
တစ်သီးတည်းသောသား ဖေဖေက သူငယ်ငယ်လေး ကတည်းက
ဆုံးသည်။ မေမေက ဈေးတဈေးအထည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပါတယ်။
သူကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ် ခဲ့တာပေါ့။
ကံကောင်းချင်တော့ မေမေအစ်ကို လေးလေးဝင်း က
တစ်ဦးတည်းသောသမား ပြီးတော့လူပျိုကြီး ချမ်းလည်းချမ်း
သာပါသည်။

လေးလေးက သူမဆုံးခင် အမွေစားအမွေခံအဖြစ် သူပိုင်
ဆိုင်သမျှကို လွှဲပေးခဲ့သည်။ လေးလေးလုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးလုပ်
ပေးခဲ့ရသည်။ လေးလေးကတော့ တစ်ခါတစ်ရံသာ ဝင်ဝင်ပါ သည်။
အဲဒီတော့ နေ့ချိုအဖေက လေသံပြောင်းလာပါတယ်။
နေ့ချိုတို့ညီမနှစ်ယောက်ရဲ့ အယူခံဝင်မှုကလည်း အောင်မြင်
ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လက်ထပ်ပွဲကို တော်တော်ကြာမှ
လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း အငယ်မက သူကြီးကြီးရှိရာ မြစ်ကြီး
နားကို ထွက်သွားတယ်လို့တော့ သိလိုက်တယ်သူ့အနီးကတော့

သူတို့အဖေနဲ့ ညီမနှစ်ယောက် ဘယ်လို တိုက်ပွဲဝင်ကြကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

အငယ်မ နွေချိုကို သူညီမရင်းတစ်ယောက်လို ပိုမိုသံယောဇဉ်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းက နွေချိုဖူး မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အငယ်မကိုတွေ့တော့ သူ အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်မိသည်။ မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာတော့မှ နွေချိုဖူး ပုံစံက အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေသည်။ သူကလည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင်။

“ဟဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ အငယ်မ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုလင်းကလည်း”

နွေချိုဖူးက သူ့နာမည်အရင်း လင်းသိုက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ခေါ်သည်။ သူ့ဇနီးသည်ကတော့ မေမေတို့ခေါ်တဲ့ အတိုင်း ကိုပြည့်တဲ့။ ဇနီးသည်က သူတို့စကားပြောနေရာကို လျှောက်လာပြီး---

“ကိုပြည့် ညီမကြည့်ရတာ အသဲကွဲနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟာ မမကလည်း”

ဇနီးသည်က အမှတ်တမဲ့ ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နွေချိုဖူး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

နွေချိုဖူးရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် ရပ်မသွား။ ညရောက်တော့ သူ့ဇနီးက မြန်မာခွေထိုးကြည့်သည်။ သူမတို့ အဖေက ခရီးထွက်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အေးအေးလူလူ ရှိနေတာနဲ့ ဇနီးသည်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ ယူလာသည်။

“နွေ ဇာဖေ ပြန်လာရင် မေမေဆီ တစ်လှည့်သွားရအောင်”

“ကောင်းတယ်ကိုပြည့် သွားလေ။ ကိုပြည့် ဒီဇာတ်လမ်းက ကောင်းတယ်နော်”

အဲဒီအချိန်မှာ အငယ်မဝင်လာပါတယ်။ သူ့အစ်မဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ကာဗာ မျက်နှာပုံးကိုကြည့်ပြီး---

“ဪ ညီခိုင် ဇာတ်ညွှန်းပဲ ညီခိုင်က အရမ်းတော်တာ နွေရဲ့ ဝင်ဖို့လည်းကောင်းတယ် တစ်ရက်လောက် နွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

သူ့အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ဇနီးသည်က ဘာမှမဖြစ်အငယ်မ နွေချိုမျက်နှာက မသိမသာပျက်သွားတာ လူသတိထားမိလိုက်တယ်။ သူလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အတွေးနက်သွားတယ်။

“ကိုပြည့်ရယ် ညီခိုင်ဆိုရင် နွေ့ကို မိတ်ဆက်ပေးနဲ့ အငယ်မ

www.burmeseclassic.com

ကို မိတ်ဆက်ပေး သူ့ခရေဇီလေ”

သူ့အစ်မ စကားကြောင့် နွေချိုဖူးက ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ...

“ဒီလူက ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး”

အဲဒီစကားကိုပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို ချာခနဲတက်သွားပါတယ်။ ဇနီးသည်က တအံ့တဩနဲ့ ...

“ဟောတော် အငယ်မက အဆန်းပါလား အစကတော့ ညီခိုင်စိုးဇာတ်လမ်းက ဘယ်လောက်ကောင်းတာ သူပဲ အမွန်းတင်နေပြီး အခုတော့လည်း ချက်ချင်း”

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိရသည်။ သိသလို မသိသလိုလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်ရက်ကျတော့ သူတို့တိုက်က ထုတ်တဲ့ အခြား ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ရိုက်ဖို့ပြင်ဆင်ကြရင်း သက်စန္ဒာနဲ့ ရိုက်ကွင်းမှာ ဆုံသည်။

သက်စန္ဒာဘေးမှာ သူနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်မယ့် ဇော်ဇော်ကို ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ တွေ့ရသည်။

ကိုညိုတို့အုပ်စုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သက်စန္ဒာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်နေပါသည်။

“ကိုလပြည့် ညီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲကဒဏ်ရာတွေကို ကားကြီး

ရွှေသမင်ဇာပေ

ရိုက်မလို့ဆို”

ရိုက်ကွင်းကလည်း ပြင်ဆင်နေကြတုန်းမို့ စကားကောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စပ်စုချင်နေပါတယ်။

“စန္ဒာ”

“ဘာလဲ ကိုလပြည့်”

“စန္ဒာ ညီခိုင်ကောင်မလေးကို မြင်ဖူးလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဇော်ဇော်ကိုကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ကျသည့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ အရေးကြီးလို့ဟ”

“မမြင်ဖူးဘူး ကိုလပြည့်ရဲ့ ကိုညိုနဲ့တော့ ရင်းနှီးတယ်”

“အဲဒီကောင်မလေး နာမည်ရောသိလား”

“အင်း မေ့တော့တော့ပဲ ညီ အခုရေးနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါဘူးလား”

“ပါတော့ ပါတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ကိုညိုကို မေးကြည့်ပေါ့”

“အချိန်မတိုင်သေးလို့ပေါ့ဟ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သက်စန္ဒာ လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်လာသည်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ကိုလပြည့် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်။ စန္ဒာတို့ သိလို့မရဘူးလား။ ဒီကောင်ကိစ္စဆို စန္ဒာတို့လည်း ကူညီမှာပေါ့နော် ဇော်ဇော်”

သူ့လူကို လှည့်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ ကိုညီ ကိစ္စဆို ကျွန်တော်ပါ အားတက် သရော ကူညီမယ်”

ကျွန်တော်လည်း မထူးပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ကအငယ်မ မူပျက် နေပုံကို ပြောပြမိပါတယ်။ စန္ဒာက စကားဆုံးတော့ လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားရင်း ...

“ဇာတ်လမ်းထဲမှာဘယ်လိုရေးထားလဲ”

“ဟန်နီတဲ့”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် စန္ဒာက မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားတော့ နည်းနည်းကြားဖူးတယ် ဒီနာမည် မဟုတ်ဘူး။

“ကြာပါတယ် ကိုညီဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်ကြည့်စမ်း ကိုလပြည့်”

မထူးပါဘူးဆိုပြီး ကိုညီရိုက်ကွင်းကို လှမ်းဆက်သည်။ ဖုန်းဝင်တော့ ဖုန်းကို စန္ဒာထံပေးပြီး ...

“ရော နင်ပဲ မေးကြည့်တော့ ဟိုကောင်မသိစေနဲ့ဦးလို့

ရွှေသမင်ဇာပေ

စကားပိတ်ထား”

စန္ဒာက ကျိတ်ရယ်ရင်း---

“ကိုညီလား စန္ဒာပါ ဒီမှာအရေးကြီးလို့ ညီ ကောင်မလေး နာမည် ဘယ်သူလဲ ဪ အင်း ကိုညီ အခုစန္ဒာတို့ မေးမြန်းကြ တာ ညီ မသိစေနဲ့ဦး ဪ နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေ တာလဲ”

စန္ဒာက အနိုင်နဲ့ပိုင်းရယ်မောရင်း ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သူ့ကို ပိတ်သည်။

“ကိုညီပါ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ နည်းနည်း ညစ်ထူးလိုက်တယ် ညီကောင်မလေးနာမည်က နွေဓါတ်တဲ့”

“ဟင်”

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ရုတ်တရက်လည်း ဝမ်းသာ သွားတယ်။

“ဟုတ် ဟုတ်နေလား ကိုလပြည့်”

ဇော်ဇော်ကိုတောင် အလောတကြီးမေးသည်။

“လုံးဝ အိုကေတယ်ကွ အဲဒီကိစ္စကို ငါတို့ပြန်အကွက်ဆင်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ပြန်လုပ်ပေးရမယ်။ ဒီလိုလုပ် မနက်ဖြန် နင် ရိုက်ကွင်းရှိလား စန္ဒာ”

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ခိုး”

“ဒါဆို ငါ့ကိုညှို့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး နင့်တိုက်ခန်းလာခဲ့မယ် ဇော်ကို မင်းပါလာခဲ့လေ”

“ဟာ လာရမှာပေါ့”

“အဲဒီရောက်မှ အစီအစဉ်ဆွဲမယ် ကဲ ငါသွားဦးမယ်”

သူတို့လည်းဝမ်းသာနေကြသည်။ အမှန်က ညီနိုင်ကိုလည်း သနားတယ်။ သူတို့ကို အများဆုံးကျညီပေးခဲ့တဲ့ အငယ်မကိုလည်း သူ့ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမယ်လေ။

အိမ်ရောက်တော့ နွေကို သူတိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဇာတ်စုံခင်းပြုရသည်။ ဇနီးသည်မှာ သူ့စကားကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ ...

“ဟယ်”

“ဟုတ်လား”

“သနားပါတယ်နော်”

ဇနီးသည်က စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပေါ့။

“နွေ မင်းညီမဆီက ညီနိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး အစ်မေးကြည့်စမ်း”

“စိတ်ချ ကိုပြည့် ဒါမျိုးတော့ နွေလည်း ဝါသနာပါတယ်”

လျှာတစ်လစ်ထုတ်ရင်း နွေက ကလေးဆန်ဆန်ပြောတော့...

ရွှေသမင်ဇာပေ

“ငါ့မိန်းမက အဲဒီဝါသနာတော့ ရှိသားပဲ”

“ဪ ကိုပြည့်ရယ် နွေက မိန်းမလေ”

“ဪ ကိုပြည့်က မသိရင် အခြောက်ကြီးပေါ့”

“အဲလို သဘောပြောမိလို့လား”

နွေက ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ပြန်မေးလာတာကြောင့် ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွထုမိသည်။ နွေက ရယ်ပါတယ်။ နွေကို ပုရားဖက်ကာ နဖူးကိုနမ်းမယ်အလုပ်မှာ---

“အဟမ်း--အဟမ်း”

ဘယ်သူချောင်းဟန်သံလဲလို့ လှည့်ကြည့်စရာ မလိုအောင် သိလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်ရော နွေပါ လူချင်းခွာကာ သတိအနေအထား ဖြစ်သွားသည်။

ယောက္ခမကြီးက လှေကားပေါ်က ဆင်းလာကာ သူတို့လင်မယားကိုကြည့်ပြီး ...

“အလုပ်က အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါတယ် ဖေဖေ”

“မင်တို့ တိုက်ကထုတ်တဲ့ အခွေ ညကကြည့်တာ မဆိုးဖူးကွ ဇာတ်လမ်းလေးလည်း ကောင်းတယ် တင်ပြပုံလည်း ကောင်းတယ်။ ဒါရိုက်တာ အသစ်လား”

ရွှေသမင်ဇာပေ

နေက မျက်ရိပ်ပြသည်။ အကွက်ဝင်ပြီဆိုတာ သိလိုက်တာမို့
 “ဒါရိုက်တာနဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးသမားက ညီအစ်ကိုလိုဖြစ် နေကြ
 တာလေ လူငယ်ကလည်း လူငယ်အတွေးလေးတွေကလည်း
 ကောင်းတာ ပါတာပေါ့။ အခုနောက်ပိုင်း သူတို့အဖွဲ့က ကားသိပ်ရိုက်
 ရတာ ဖေဖေရဲ့”

“အေးလေ အောက်ခြေမလွတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ ကွာ”
 အဖိုးကြီးက ပြောပြီးခြံထဲဆင်းသွားပါတယ်။ အဖိုးကြီး
 ထွက်သွားမှ ...

“ဪ ယောက္ခမရယ် ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ဖက်တာတောင်
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိရပါလား”

ကျွန်တော် ညီးညူသံကြောင့် မိန်းမက ရယ်ပါတယ်။

+++++

“ညီမလေး”

“ဪ မမ”

သူမ ရေးလက်စ ခိုင်ယာရီကို ပိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့် သည်။
 မမက အဲဒါကိုမြင်တော့ ပြုံးသည်။ သူမက မမရဲ့ အပြုံးကြောင့်
 မလုံမလဲ ဖြစ်မိသည်။

မမက သူမအိပ်ယာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“မမနဲ့ ကိုပြည့်ကိစ္စကြောင့် ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာတက်နေ တုန်း
 ညီမလေးပြောဖူးပါတယ်။ ညီမလေးချစ်သူရှိတယ် ဆိုတာ လော။
 မမလည်း မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုနောက် ပိုင်း
 ညီမလေးကြည့်ရတာတစ်မျိုးဖြစ်နေလို့”

ညီမလေးက ငြိမ်သက်သွားတယ်။ စာရေးစားပွဲပေါ်က
 အဖုံးပိတ်ထားတဲ့ ဘောပင်ကိုသာ ငေးမောနေသည်။

“မမကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ညီမလေးရယ်။ မမကို မတိုင်ပင်လို့ ညီမလေး ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်မှာလဲ။ မမနဲ့ ဖေဖေ ပြဿနာတက်တုန်းကလည်း ညီမလေးပဲ ကိုပြည့်နဲ့ မမတို့ဘက်က ရပ်တည်ပေးပြီး ဖေဖေကို ညှိနှိုင်းပေးခဲ့တာ။ မမအသိဆုံးပဲလေ။ အခု ညီမလေး ကိစ္စကျတော့ မမတို့ တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေ တယ်လေ”

ညီမလေးက ခေါင်းရမ်းသည်။ ချက်ခြင်းဆိုသလို မျက်ရည် ရစ်ဝိုင်းလာရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ...

“ဒီလူ့အကြောင်းကို ညီမလေးခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပြီ မမ အလကား သစ္စာမရှိတဲ့လူ”

ညီမလေးရဲ့ အမူအယာကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လောက်ဟု ခန့်မှန်းမိခဲ့ပါသည်။

“ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ ရပ်ကြည့်လို့ မရဘူး ညီမလေးရဲ့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မျှ ကြည့်ရတယ်လေ။ သူ့ဘက်က ဘာအကြောင်းတွေရှိလဲ မသိပဲနဲ့ သူ့မှားပါတယ်လို့ တရားသေ လည်း ပြောလို့မရဘူး။ ညီမလေးလူက ဘယ်သူလဲ ဇာတ်ညွှန်း ရေးဆရာ ညီနိုင်စိုးလား”

“ဟင် မမဘယ်လိုသိလဲ”

မမက ရယ်သည်။

“ညီမလေးရဲ့ အမူအရာပျက်နေတာတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုပြည့် က ခန့်မှန်းကြည့်တာပေါ့”

“ကိုလင်း သိတယ်”

မမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ ညီမလေးတို့ ပြဿနာတွေကိုပြောပြစမ်း မမကို”

ထိန်းဝှက်ထားရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ချင်တဲ့ စကားတွေ အလွမ်းဆိုတာ အမောမပြေနိုင်တဲ့ ရောဂါလားဟင် ...။

“သူ့နာမည်က မမသိတဲ့အတိုင်း ညီနိုင်စိုးတဲ့ ညီမလေးက သူ့ကို ကိုကိုလို့ခေါ်တယ် မမ”

မာလာနဲ့ ကျွန်မလျှောက်တဲ့ လမ်းကလေးတ စတယ်။ နှင်း တွေပြန်ကျလာတယ်။ ၃၅ လမ်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကန်ဘောင်လမ်းကလေး။ ကိုသန်းနိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

အပြင်းထန်ဆုံး အားစမ်းပွဲတစ်ခု။ စကားလုံးတွေရဲ့ ပေါက် ကွဲဇာန်ခါမှုက ရေပြင်တွင် လှုပ်ခတ်သွားတယ်ထင်ရတယ်။

ကိုကိုနဲ့နွေချို နောက် ခပ်ရင့်ရင့်ပြောဆိုလာတဲ့ မင်းနဲ့ငါ။ ညီမလေးစကားဆုံးတော့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်း တွေ---

၁၇၆

ဒီခိုင်းခ

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ် ပြဿနာဆိုတာ ဖြစ်လာပြီးမှ တော့ အဖြေရှာကြတာပေါ့။ ကိုပြည့်ပြောပုံအရဆိုရင် ညီခိုင် စိတ်ဓာတ်က ဒီလိုမဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ခဲ့လို့လဲ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်လာခဲ့ပြီပဲ မမရယ်”
မမက မငြင်းပါ။ သူမကို ဂရုစောသက်သလို ငေးကြည့်နေပါတယ်။

+ + + + +

ရွှေသင်္ဃန်

ကမ်းခြေဆေးမိုး

၁၇၇

“ဟာ ကိုလင်းလည်း ပါလာပါလား”

ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကိုညို ကိုကွင်းကောင်တို့ စန္ဒာတိုက်ခန်း တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာတော့ စန္ဒာက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ဟဲ့ လာရမှာပေါ့ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့အစမျှာ ငါတို့ပါတာပဲ ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်း စန္ဒာက---

“ဟိုကောင်မေးသေးလား”

ညိုကြီးက မျက်နှာရှုံ့ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မေးတာပေါ့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုဖြေပြီး လစ်လာရတာ”

ကိုကင်းက---

“လမ်းမှာ လပြည့်ပြောတော့ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းခယ်မကို မင်းမိန်းမ မေးကြည့်တယ်ဆို”

ရွှေသင်္ဃန်

၆

“မိန်းမက နည်းနည်းချင်းမေးနေရတာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ စန္ဒာ
ဒီကောင်ကိုစွဲ ဂျာနယ်မှာပါလာတဲ့ သံသယတွေ စတာ ပေါ့ ဒါပေ
ပြဿနာဖြစ်တော့ အံ့သြဖွယ်ကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒါ တွေ့နဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့
“ဒါဆို ဘာနဲ့ဆိုင်လဲ”

ညိုကြီးက ဖြတ်မေးသည်။ ကျွန်တော်က

“မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်စာတ်လမ်းရေးဖို့အတွက်
ပြဿနာ မေးခွန်းလေးတစ်ခုကို မေးရာက အခုလို ဖြစ်ကြတာ
ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူထပ်သိနိုင်သေးလဲ”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် ညိုကြီးက---

“နှစ်ယောက်တော့ရှိတယ် တစ်ယောက်က နယ်က မာလာ
သူပြန်မလာသေးတော့ခက်တယ်”

“နောက်တစ်ယောက်ကရော”

စန္ဒာက မိန်းမပီပီ-စပ်စပ်စုစုနဲ့ ဝင်မေးသည်။

ညိုကြီးကလည်း ယောက်ျားပီပီ တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေ
တယ်။

“ကိုသန်းနိုင်”

+++++

“ဟဲ့ နင်မြင်ဖူးလို့လား ရှေ့ကသွားရအောင်”
ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာရှင်း စန္ဒာက ခပ်တည်တည်နဲ့ ရှေ့က
သွားတော့ ကိုကင်းက အခုလိုပြောပါတယ်။

“မမြင်ဖူးဘူး”

စန္ဒာစကားကြောင့် အားလုံးကရယ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နီးစပ်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်မေးတော့
ကန်အစပ်ကဆိုင်ကို ဆိုင်ရှင်ကလက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

သူတို့ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်သွားကြတာပေါ့။ စားပွဲ
ထိုးလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

သက်စန္ဒာက

“နန်းကြီးသုတ်”

ကျန်တဲ့လူတွေက လက်ဖက်ရည်ပဲ မှာကြပါတယ်။ စားပွဲထိုး
လေး နောက်တစ်ကြိမ် အစားအသောက်တွေ လာချပေးတော့ ...

“ညီလေး ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကိုသန်းနိုင်လား”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကိုတို့ကို အရေးကြီးလို့ ခဏခေါ်ပေးပါလား”

ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားကာ လက်ဖက်
ရည်ဖျော်နေတဲ့ အစ်ကိုကြီးကို သွားပြောသည်။

ကိုသန်းနိုင်လို့ထင်ရတဲ့ အစ်ကိုကြီးက အသက်သုံးဆယ်
ငါးနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ် ထင်ရပါတယ်။ ၈၀၀၀ အသား လတ်
လတ်နဲ့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာက အမြဲကို ပြုံးချိုနေ
တဲ့မျက်နှာမျိုး။

“ဆို ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

စန္ဒာက ဝင်ပြောပါတယ်။

“အစ်ကို ခဏလောက် ထိုင်ပေးလို့ ရမလားမသိဘူး”

ကိုသန်းနိုင်က ခေါင်းညိတ်ရယ်မောကာ ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူ ကာ
ထိုင်သည်။

“ပြောပါဦး ကိစ္စလေး”

“ကျွန်မတို့အားလုံးက ညီနိုင်မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ဗျာ”

ကိုသန်းနိုင် အံ့သြသွားပုံရတယ်။

“ဟာ ကျွန်တော်ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ
စဉ်းစားနေတာ”

ကျွန်တော် ဝင်မေးကြည့်သည်။

“ဒီကောင်လေး အထင်လွဲနေတဲ့ ကိစ္စကို ပြောရအောင်ဗျ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သူ့ကောင်မလေးလက်ထပ်တာ မဟုတ်ဘူး သူ့အစ်မ လက်
ထပ်တာပြောရင် ပွဲကပြီးသွားပြီ”

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး”

ဇော်ဇော်က အခုလိုမှတ်ချက်ချတယ်။ စန္ဒာက ကျွန်တော့် ကို
လက်ညှိုးညွှန်ရင်း---

“ဒါဆို ကိုလပြည့်နဲ့ နေ့ချို့ကို ဒီကောင်အထင်မှားတာပေါ့”

“မင်းက ကိုလပြည့်ကို မသိဘူးလား”

ကိုကင်းက မေးလာတာကြောင့်---

“ဪ ကိုကင်းကလည်း ကျွန်တော်သတင်းစာဖတ်တော့
ကိုလပြည့်လို့မှ မရေးထားတာ ကိုလပြည့်နာမည်ရင်း ဘယ်သူ

ကျွန်တော်က သဘောကျစွာရယ်ရင်း---

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော့်နာမည်ရင်း လင်းသိုက်နာမည်ပဲ ထည့်ထားတာ”

“ကဲ ကိစ္စတွေကို သူ့ဟာနဲ့သူရှင်းသွားပြီ ကာယကံရှင် နှစ်ယောက် သိဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ”

“ချက်ခြင်းတွေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး နည်းနည်းနှိပ်စက်လိုက်ဦးမှ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ နှစ်ယောက်လုံးက မမေးမစမ်းနဲ့ သံသယ တွေထားနေကြတာ ကျွန်တော်တို့သာ မဝင်ရင် ပွဲကဘယ် လောက်ပေရှည်မလဲ မသိဘူး”

ကိုညိုက မကျေမနပ်ထပြောသည်။

ကျွန်တော် ဇာတ်ဆရာဝင်လုပ်ရပါတယ်။

“တွေ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခယ်မက မနက်ကတင် မြစ်ကြီးနားကိုသွားပြီ ဟိုမှာကြာမယ်ထင်တယ်”

“ဟာကွာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်မှ”

ကိုကင်းက မကျေမနပ်ပြောသည်။

“ကြာတာတော့ ကြာမယ်ထင်တယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကြီးတော် နေမကောင်းလို့ပြောတယ်။ သူ့ကြီးတော်က သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာတဲ့ ကျွန်တော်မိန်းမပြောတယ်”

“ကဲ ဒါတွေထားတော့ ဟိုကောင်လေးကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်

ပြပါဦး”

ကိုသန်းနိုင်အပြောကြောင့်---

“စိတ်ချ အမြန်ဆုံးကိုလွှတ်ရမယ်၊ ရုံးတင်ထားတဲ့ ဇာတ်က ပုံအတိုင်းဆို ဇာတ်သိမ်းပြောင်းရတော့မယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်”

ညိုကြီးက ဝင်ပြောသေးသည်။

“ဟဲ့ စန္ဒာ ဒီဇာတ်လမ်းကို နင်ကြေကြေညက်ညက် လေ့လာ ထား နင်က နေ့ချိုနေရာဝင်သရုပ်ဆောင်ရမှာ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် စပ်စုနေတာ”

ကိုကင်းက---

“ငါကရော”

ညိုကြီးက---

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားနေရာကပဲပေါ့”

“ကောင်းကွာ”

ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံရှင်းမယ်လုပ်တော့ ကိုသန်းနိုင်က လက်မခံ။ မိတ်ဆွေသစ်တွေမို့ မယူပါရစေနဲ့တဲ့။

“အဲဒါဆို ရိုက်ကွင်းထဲမှာ အစ်ကို့ဆိုင်တော့ ပါရလိမ့်မယ် အစ်ကို”

“လုပ်ကြပေါ့ကွာ”

“ကဲ သွားမယ်အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်ကို လွှတ်လိုက်
မယ် စိတ်ချ”

အားလုံး တက်ကြပျော်ရွှင်နေကြတယ်။

+++++

“မင်းကွာ တစ်ခေါက်တစ်လေတောင် ခြေဦးမလှည့်ဘူး”

ကိုသန်းနိုင်က ကျွန်တော်ဝင်လာလာပြီးပြီးချင်းပဲ ခွေး
ကောင်လို့ဆဲရေးပြီးပြီး ပြီးတော့အခုလိုဆူဟောက်လို့မဆုံးမနေ့က
အဖြစ်မှန်တွေ သိရတော့ ကျွန်တော်မယုံချင်ခဲ့ပါ။ အဲဒီအတွက်
ကျွန်တော်အပေါ် စေတနာထားကြတဲ့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်
မိပါတယ်။

သက်သာလောက်ပြီ ထင်ရဲ့မှ ဒဏ်ရာက မကျက်မှန်း အခု
အခြေအနေမှ ပိုသိရခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ကအလုပ် အလွမ်းက အလွမ်း
ဆိုတာ သီးသန့်ခွဲခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကိုသန်းနိုင်က သူ
လက်ဖက်ရည်ကို သူပြန်သောက်ရင်း

“ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆိုရင် နွေမိုးဆောင်းရဲ့ ပြကွက်အောက် မှာ
မင်းအလုပ်လုပ်တာတွေပြမယ်။ အချိန်ကာလတစ်ခုလုံး ပြကွက်ထဲ

မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ သုံးလေး စက္ကန့်လည်း ဖြစ်မှာပဲ ဒီမှာညီခိုင် အခုဟာက သရုပ်ဆောင်နေတာဘဲ တကယ့် ဖြစ်ရပ်တွေက အချိန်ကာလအကြာကြီးကို သံသယက အနိုင်ရ ထားလိုက်တာ မင်းတို့လဲသေပြီ ခံစားစမ်း”

ကိုသန်းနိုင်ရဲ့ ဂရုဏာဒေါသကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးမိ။

“ငါက ဘေးကလူဆိုပေမယ့် အငြိမ်မနေရဘူး။ ငါ့ဦးလေး လမ်းထဲသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစုံစမ်းကြည့်တော့ နွေချိုက နှစ် ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်က ဘာမဟုတ်တဲ့ စကားရည် လုပ် လေးကနေ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ လမ်းခွဲမှုကြီးဖြစ်ကြတာ ငါအရမ်း ကိုအံ့သြတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မာနကိုလည်း ငါအံ့သြမိတယ်။ ချစ်သူအပေါ်ကို အနိုင်ရလိုမှု သက်သက်နဲ့ မာနထားကြတာ ငါ့တစ် သက်မှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်တစ်လုံးမှ ပြန်မပြောမိ။ ပြောမိတာက——

“ကျွန်တော်သိပ်ကိုမှားသွားပါတယ် အစ်ကို”

“နေပါဦး မင်းကရာ အိမ်ထောက်ကျဖူးလား”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါပြသည်။

“အဲဒီလို နွေချိုကို ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ရင် မင်း ဒီပြဿနာ ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နွေချိုနဲ့ သူ့ခဲအို လပြည့်နဲ့

ပတ်သက်မှုကို မေးကြည့်ရမယ်။ အခုတော့ ချစ်သူကြားမှာ မအံ့ မနွေးထားမှုတွေက မင်းတို့ကို ပြန်နှိပ်ကွပ်လိုက်တာပဲ။ အချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မရအောင် မင်းတို့ ပြိုင်ဆိုင်မှုအား သိပ်ကြီးလွန်း တယ်ကွ။ မင်းကို ငါဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်က အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ပြောပြမယ် ညီခိုင် မင်းနားထောင်ချင်စိတ်ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအစ်ကို”

ကန်ရေပြင်က လေအေးအေး သူတို့ရှိရာ ဦးတည်လာပါ တယ်။

“တစ်ခါက ကန်အပြည့်ဖူးလွန်းနေတဲ့ မှော်အိုင်ကြီးတစ်အိုင် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီမှော်အိုင်ကြီးက အဝေးကလွမ်းကြည့်လိုက်ရင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးနဲ့ ခွဲမရအောင် သိပ်တူတာပေါ့။ မှော်ကို မြင်ဖူး ချင်တဲ့သူက မှော်ဆိုတဲ့ အရာဘယ်မှာလဲလို့ မှော်မြင်ဖူးသူကို ပြခိုင်းတဲ့အခါ မှော်မြင်ဖူးသူက ခုနရေအိုင်ကြီးဆီခေါ်သွားတယ်။ ရေအိုင်ဆီရောက်တော့ မှော်မြင်ဖူးသူက ရေကန်အလယ်ကို ခဲတစ်လုံးချပြတယ်။ မှော်ဖူးနေတဲ့ ရေအိုင်ကြီးအလယ်မှာ ခဲတစ် လုံးရဲ့ ဂယက်ကြောင့် လှိုင်းတွေက မှော်တွေကို ရေတစ်ကွက်စာ ဖယ်ရှားပြတယ်။ အဲဒီအခါ ကြည်လင်နေတဲ့ ရေတစ်ကွက်စာကို မှော်မမြင်ဖူးသူက မြင်ရတယ်။ မှော်တွေအောက်မှာ ရေဆိုတဲ့

သဘောပေါ်ကွာ။ ဒီဇာတ်ကြောင်းကို ငါပြောပြတာ အဓိပ္ပာယ်
တစ်ခုရှိတယ်လို့။ သံသယဆိုတာ ဒီအကြောင်းအရာ တွေလိုပဲလေ။
ယုံမှတ်မှားမှုဆိုတာ မှောင်လိပ် စိတ်ကို အမှိုက်တိုက်ဖြစ်အောင် အမြဲ
ဖုံးနေတယ်။ သန့်စင်တဲ့ အမှန်တရားကတော့ မှောင်အောက်က
ရေလိုပဲ ကိုကို အမှန်တရားကို မြင်ဖို့ သံသယမရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့
အရာရာကြည့်တက်ဖို့ လိုမယ်”

ရင်ထဲကို စွဲငြိစေနိုင်တဲ့စကားတွေ ဒီအတွက် ကျွန်တော်
ကိုသန်းနိုင်ကို အတိုင်းအဆမဲ့ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ငါတို့ရင်ခွင်အလယ်မှာ မှောင်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီ နွေချို။
အမှန်တရားကို သိချင်လို့သည်ရင်း အမြဲတမ်းမှားခဲ့တဲ့ အတိတ်
ကို အမှတ်ရနေပါမယ်။

ချစ်သူတိုင်း ထမ်းပိုးထားရတဲ့ “အလွမ်း”ဆိုတာတိုင်းမှာ
ငါတို့ထမ်းရွက်ရတဲ့ အလွမ်းရဲ့ တာဝန်လောက် ဘယ်သူမှ လေးပင်
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါသတိရနေပါတယ် နွေချို ပြန်လာ ခဲ့ပါ။

+++++

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

+x+ + + + +

ပိတ်ကားပေါ်က အလင်းရောင်က မှေးမှိန်သွားတယ်။ တစ်
ရံလုံးက မီးရောင်တွေ လင်းထိန်သွားတယ်။ သူမကို ကျွန်တော်
ကြည့်တော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းကိုတွေ့သည်။
နွေချိုက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာကြည့်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်က မျက်
ရည်စက်ကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ အချိန်မီဖယ်ရှားသည်။

သူမရဲ့ အဖော်ဖြစ်သူ မိန်းကလေးက အံ့သြဟန်နဲ့ ရယ်ရင်း

“ဟယ် နင်မျက်ရည်ကျနေတယ်။ အဲဒီလောက်ကြီးလည်း
ဝင်မခံစားနဲ့လေ။ ရုပ်ရှင်ကို ရုပ်ရှင်လိုပဲ ခံစားစမ်းပါ ကြည့်နေ
တာချင်း အတူတူ နင်ကပိုကိုပိုတယ်”

ရံထဲမှာ လူလည်းရှင်းစပြုနေပြီ။ သူမတို့ထွက်သွားမယ်
အလုပ်မှာ

“နေချို”

ကျွန်တော့်ရဲ့အသံက တောင်းပန်သူတစ်ယောက်ထက်
အလွမ်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အက်ကွဲတုန်ခါမှုတွေ ပါဝင်နေမှာပါ။

သူမရဲ့အဖော်မိန်းကလေးက အံ့သြဟန်ရှိပြီး ကျွန်တော်
နေချိုကို တလှည့်စီကြည့်သည်။

သူမက လှည့်ကြည့်မလိုလုပ်ပြီးမှ သူမအဖော်ကို အတင်းဆွဲ
ခေါ်ကာ ရံထဲမှ ထွက်သွားပါတယ်။

ငါ့နှုံးနီနီပြီလား ချစ်သူလေးရယ်။

အင်းပေါ့လေ ငါတို့ဘဝမှာ ဝေးကွာခြင်းဆိုတာ လူစိမ်းတစ်
ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ငါသိပါတယ် နေချို။ တကယ်တော့ မာနဆို
တာ ရင်ထဲမှာ မထားသင့်တဲ့ အမှိုက်တစ်ခုပါကွာ။

ဒီကားကို အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့အတွက် ချစ်သူပြန်လာမယ့်
လမ်းကိုအလွမ်းနဲ့ မှန်းမျှော်ရင်း ငါကြိုးစားခဲ့ရတာ နင်သိရဲ့လား။

ဒီတစ်နေ့ဟာ ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ မင်းနဲ့ငါရဲ့ ပေါင်းဆုံရာ
နေ့တစ်နေ့လို့ ထင်ထားခဲ့တယ်။

အခုတော့ ငါမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

+++++

ရွှေသမင်စာပေ

“ဟာကွာ ဒီကောင်အဖြစ်ကလည်း ဇာတ်ပေါင်းခန်းရောက်မှ”

ညိုကြီးက စိတ်ပျက်သံဖြင့်ပြောတော့ ကိုလပြည့်က

“ငါ့ယောက္ခမအကြောင်း ငါသိတယ်။ ငါနဲ့ ငါ့မိန်းမတောင်
ခိုးပြေးပြီးမှ မရရအောင် ပြန်ခွဲတာနော်”

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောနိုင်။ ကိုလပြည့်က
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး---

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ ငါ့မိန်းမ နေ့ကတော့ နည်းနည်းစိတ်
ပျော့ချင်တယ်။ အငယ်မကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းကျော
မာတယ်”

“အခုအခြေအနေက”

“စေ့စပ်ပြီးမှတော့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ နီးလာပြီလေ။ အဘိုး
ကြီး စိတ်ကြိုက်ရွေးထားတဲ့အထဲက အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

ကိုလပြည့်နဲ့ ညိုကြီးက စကားတွေ ပြောနေသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော် ဝရံတာဆီသို့ ထထွက်သွားပါတယ်။ မင်း အမျက်
မပြေနိုင်သေးဘူးလား နွေချို။

နှင်းတွေကလည်း ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲနော်။ မဟောင်း
နှမ်းသေးတဲ့ အေးစိမ့်မှုတွေနဲ့ ငါ့ကိုရင်ဖွင့်ကြိုဆိုကြပါတယ် နွေချို။

ပြန်လာရင် ပြန်လာခွင့်ရှိပါတယ်လို့ အမြဲပြောတတ်တဲ့
ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခုံတန်းလျားရဲ့ စကားကို မင်းကြားမှကြား
ပါရဲ့လားနွေချို။

နေသားပေသားကျနေတဲ့ အလွမ်းတွေ---

ထုံပေပေ နှလုံးသား ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေတဲ့ ငါနဲ့ မင်းရဲ့
အပြန်လမ်းအိပ်မက်တွေ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။

ဟော ဟိုအရင်တုန်းက ဇာတ်လမ်းလေးဟာ အခုလို နှင်း
မကွဲခင် စခဲ့တယ်။

နှင်းရာသီအစောဆုံး ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ဟာ အခုလို
နှင်းတွေထဲမှာပဲ ကြေကွဲစွာ အဆုံးသတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်လို
ထင်ထားမိမှာလဲ မိနွေချို။

အေးခဲပါများလို့ ထုံကျင်သွားကြတာလား။ အေးစက်ပါများလို့
ငါတို့အချစ်တွေ သေဆုံးသွားရတာလား နှင်းကိုငါ မေးကြည့်ချင်
တယ်ဟာ။

ခုံတန်းလျားပေါ်မှ ကျွန်တော်ထရပ်ကာ ကန်ဘောင်လမ်း
လေးအတိုင်း ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုသန်းနိုင်ရဲ့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်
သောက်လေ့သောက်ထရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို စားပွဲထိုးလေးက
အသင့်လာချပေးတယ်။

နှင်းတွေက ငိုလို့ကောင်းတုန်းပဲထင်ပါရဲ့။ ကန်ရဲ့အနားတစ်
ဖက်ကို မမြင်နိုင်တဲ့အထိ အုံ့ဆိုင်းနေတယ်။

ကျွန်တော့်အတွေး ကျွန်တော်စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော်ခိုလှုံ
နေတုန်း ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ကို ဖိတ်စာလေးတစ်ခု ပြုတ်ကျ
လာတယ်။ ကျွန်တော်မော့ကြည့်တော့ ကိုသန်းနိုင်။ ကိုသန်းနိုင် က
ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

“အခု နေ့လည်တစ်နာရီ လက်ထပ်ပွဲစတော့မယ်”

ကျွန်တော်ကြောက်လန့်နေရတဲ့ သတင်းတစ်ခုက အချိန်
စောစွာ ကျရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ရှေးမင်းကို ဆက်ဆက်လာဖို့ သူဖိတ်ထားတာ”

အယူခံဝင်ခွင့်မရှိတဲ့ ချစ်သူရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လား။ ဒူးထောက်
သူကိုမှ အနိုင်ထပ်လိုချင်တဲ့ သူမရဲ့ အတ္တလား။

“မင်းသွားမှာလား ညီနိုင်”

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မဖြေမဲ၊ ကိုသန်းနိုင်က သက်ပြင်းချ ရင်း ကျွန်တော့်အနားက ထွက်သွားပေးပါတယ်။ ဖိတ်စာလေး ကတော့ ခုံပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းဆီပြန်ရောက်တော့ ညကြီးက---

“ဟေ့ကောင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ ကိုလပြည့်ပြီး ရင် လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ညကြီးက---

“ဟေ့ကောင် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ”

“ဟာ ထပါဆို”

ကျွန်တော်လေးပင်စွာ ထရပ်ရင်း ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲသည်။ ပြင်ဆင်ပြီးစီးချိန်၌ အံကိုက်စွာ ကိုလပြည့်ကားက တိုက်ခန်းအောက်မှာ ရောက်နေပါသည်။ ညကြီးက လက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းကို ယူလာကာ တိုက်ခန်းတံခါးသော့ပိတ်ပြီး ကျွန်တော် နဲ့အတူ ဆင်းလာပါတယ်။

ညကြီးနဲ့ ကိုလပြည့်က ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ ပြောကြပါတယ်။ သူကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တစ်လမ်း

ရွှေသင်္ဃာတေ

ရုံး လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရာ ဟိုတယ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ကားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။

သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာကောင်းအောင် ကျွန်တော့်ရင်ခုန် စဲတွေက ဆူညံနေခဲ့တယ်။ ချစ်သူကို ရင်မဆိုင်ရဲချင်လောက် အောင် ချောက်ချားနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုလပြည့်နဲ့ ညကြီးက တစ်ပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ခဏကြာတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။

“နွေ ဒါကိုယ်ပြောတဲ့ ညီခိုင်လေ။ ညီခိုင် ဒါကိုယ့်အမျိုးသမီး နဲ့ချီဦးတဲ့”

“ဪ ကိုညီခိုင်ဆိုတာကို တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင်” ကျွန်တော်ရဲ့ နွေချိုနဲ့ မျက်လုံးမျက်စုံးတွေဆင်တဲ့ ထိုအမျိုး သမီးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

လူမှူးရေး နားမလည်ဘူးလို့ပဲထင်ထင် ကျွန်တော် ဒီအချိန်မှာ တာမှပြောချင်စိတ်မရှိခဲ့ပါ။

“ငါပြန်ချင်ပြီ ညကြီးရာ”

“ဟာ မင်္ဂလာပွဲကပဲ စတော့မယ် သည်းညည်းခံစမ်းပါကွာ” ခဏအကြာမှာ မင်္ဂလာပွဲစတင်ပါတယ်။ ဩဘာစာဖတ်သူက

ရွှေသင်္ဃာတေ

တရည်တလျား ပြောနေပါတယ်။ သြဘာစာဖတ်ပြီး သုံးဆောင်မိသလို ရှိလာပါသည်။ ဟုတ်တယ် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နေချိန်အတွက် နိုင်ကြပါပြီလို့ပြောတဲ့အခါ စကားပြောသံတွေ တီးဝိုင်းက သီဆိုသံတွေ ကြားရပါတယ်။

ညိုကြီးက စားသောက်ရန် ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းကို ကိုင်စမှာ ...

“ဟော သတို့သား သတို့သမီးတောင် လာကြပြီ ကိုလပြည့် နေ့ချို့က တော်တော်လှတာပဲဗျ”

ကျွန်တော်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲနဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ

ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းခြင်းကိုင်ထားတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်မှာ ...

“ဟင်”

သတို့သားကို သူမမြင်ပါ။ သတို့သမီး ကျွန်တော့်ရဲ့ နေ့ချို့လည်း လုံးဝမဟုတ်ခဲ့။ ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းကိုင်ကာ ယောင်ယမ်းပြီး ထရပ်မီတော့ ညိုကြီးနဲ့ ကိုလပြည့်ရဲ့ ကျိတ်ရယ်သံကို ကြားရသည်။

ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို ကိုသန်းနိုင်၊ ကိုကင်းနဲ့ စန္ဒာတို့စုံတွဲက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ထိုင်သည်။

မျက်နှာတွေကလည်း ရယ်ချင်သလို ပြုံးချင်သလို မျက်နှာတွေနဲ့ ကျွန်တော် သတို့သမီးကို သေချာအောင်ကြည့်လိုက်တော့

မိသလို ရှိလာပါသည်။ ဟုတ်တယ် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နေချိန်အတွက် လာတဲ့ ကောင်မလေး။

ကျွန်တော့်ကို လူတချို့မှ ဝိုင်းကြည့်တော့မှ သတိရကာ ရှက်နဲ့ ပြန်ထိုင်မိသည်။

“ကိုလပြည့်”

“ဘာလဲကွ”

“သတို့သမီးက နေ့ချို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကို နွယ်ချို့ အဲလေ နေ့ချို့ပါလို့ ဘယ်သူပြောလို့ လဲ”

“ဒီလူကြီးပဲ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆို”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုသန်းနိုင်ကရယ်ရင်း---

“မင်းကို လက်ထပ်ပွဲစတော့မယ်ပဲပြောတာ နေ့ချို့မင်္ဂလာဆောင်မယ်လို့ ပြောလို့လား”

“ဟာ ကိုသန်းနိုင်ပဲ ဖိတ်စာပေးပြီးတော့”

ကိုသန်းနိုင်က တိုက်ပုံအကျီထဲက ဖိတ်စာကိုထုတ်ကာ ...

“ရှေ့ မင်းမဖတ်ကြည့်တဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာ”

ကျွန်တော် ဖိတ်စာကိုဖွင့်ကြည့်တော့---

မောင်မြတ်မင်းဦး မသစ္စာဝေတဲ့။

“ဟာဗျာ ခင်ဗျားတို့ မကောင်းဘူးဗျာ နေ့ချို့ကရှေ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုလပြည့်ကရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် အခုမှအဖြစ်သည်းမနေနဲ့၊ မင်းရဲ့မြို့စေ့စေ့ပေကပ်ကပ်လုပ်ပုံတွေကြောင့် ငါ့ခယ်မက ငါတို့အုပ်စုနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မင်းကို ပညာပေးတာ အခုမင်္ဂလာဆောင်က သူညီမဝမ်းကွဲဟေ့ကောင် သတို့သမီးနောက်က သတို့သမီးအရံကို မျက်စိရှင်ရှင်ကြည့်ပါဦးဟ”

ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆောင်းရာသီသတို့သမီးလေးပဲ။ သူမက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေးတယ်။

“ကိုလပြည့် ကျွန်တော်နေချိန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“ဟာ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဟေ့ကောင် လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေဆူညံသွားတယ်။ ကိုလပြည့်က

“ဒီနေ့တော့ သူလည်းအလုပ်ရှုပ်နေတာ တွေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ် မနက်ဖြန်မနက် ကန်ဘောင်ပေါ်က မင်းတို့တွေနေကျ နေရာကို သူလာလိမ့်မယ်”

“တစ်ကယ်နော်”

ရွှေသမင်္ဂါလေ

“စိတ်ချပါကွာ အဲဒါပေမဲ့ ဒီကအပြန် မင်းဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟဲဟဲ”

သူတို့ရဲ့ အကျပ်ကိုင်မှုကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက် ပါပြီ။

“ကဲ အကောင်းဆုံးဆိုင်ကိုရွေးကြဗျာ”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ကိုလပြည့်က

“ငါ့မိန်းမကို သွားခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း မိန်းမကိုကြောက်နေပြန်ပြီ”

“ဪမင်းက ငါ့ခယ်မကိုမရသေးဘူး ငါ့မိန်းမကိုတောင်

ကန်တန်တန်လုပ်ချင်နေပြီ အေးငါ့မိန်းမနဲ့တိုင်ပြောမယ်”

ကိုလပြည့်စကားကြောင့် ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့

မျက်နှာချို သွေးရတာပေါ့။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ နောက်ဆိုအမျိုးအရင်းကြီးတွေ ဖြစ်တော့မယ့်ဟာကို”

ကြည့်နူးချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်သိမ်းလေးဖြစ်ပါစေ လို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းခဲ့တာ ပြည့်ဝပါသည်။

+++++

ရွှေသမင်္ဂါလေ

ကျောက်ဆောင်တွေက ငိုကြွတယ်
ကမ်းခြေလေးရေ
မင်းအတွက် ငါတို့ကာဆီးထားပေမယ့်
မုန်တိုင်းတွေက အဝင်ကြမ်း
မင်းကိုခပ်ရင့်ရင့် နမ်းရှုပ်သွားကြတာ
ကမ်းခြေလေးက
ပျက်ဆီးသွားတဲ့ သူ့ရှင်ခွင်အတွက်
ဟောဒီဆောင်းရာသီနှင်းမိုးတွေနဲ့
အေးစက်စက် ဆေးကြောပစ်မှာတဲ့

+++++

ရွှေဘမင်ဇာပေ

ကျွန်တော်ရဲ့ ဂဏ္ဍာမငြိမ်ပုံကြောင့် ကိုသန်းနိုင်က ရယ်သည်။
သက်တော့ကို ကျွန်တော်တကြည့်ကြည့်နဲ့မို့

“မင်းတို့ ဘယ်နှစ်မှာရှိချိန်းထားလို့လဲ”

အဲ ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော်နဲ့ နွေချိုရဲ့တွေ့ဆုံမှုတိုင်းဟာ
ဆောင်းမနက်ခင်းနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်မှာရှိဘယ်နှစ် မိနစ်လို့
သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။

“မသိဘူး”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ”

“မိတိုင်း ဒီလောက်နောက်မကျပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“မင်္ဂလာဆောင်နေရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“မနောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ”

“မနောက်ပါဘူး ငါ့ညီရာ”

ရွှေဘမင်ဇာပေ

အရေးထဲ ကိုသန်းနိုင်က နောက်နေပါသေးသည်။

“ကဲ မင်းကန်ဘောင်ပေါ်ကို သွားတော့”

“ဒီမှာချိန်းထားတာဆို”

“မင်းကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟင် အစ်ကိုပဲပြောပြီး”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခုနက”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုပဲပြောပြီး”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း”

ကိုသန်းနိုင်က ကျွန်တော့်ကို အကြောင်ရိုက်ကာ တဟား
ဟားရယ်လို့မဆုံး။ ငါ့မှာ ငပေါကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ ချာတိတ်ရေ။

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း ကန်ဘောင်ပေါ်ကို သွားပါကွာ”

“အစ်ကိုမနောက်နဲ့နော်”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ”

ကျွန်တော် ကန်ဘောင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။
နှင်းတွေကကျ ချမ်းကလည်းချမ်းနေသေးသည်။ အချမ်းပြေ အောင်

ရွှေသင်္ဃာတေ

စီးကရက်ပူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမှာ
တော့သည်။ အိတ်ထဲက မီးခြစ်ကို ဆွဲအထုတ်မှာ တုန်တုန်ရီရီနဲ့
မီးခြစ်က လွတ်ကျသွားသည်။

“ဟာ”

ကုန်းအောက်ကို ကျသွားတဲ့ မီးခြစ်က ဘယ်နေရာမှန်း မသိခဲ့
တော့ ခေါင်းကုတ်ပြီး ကုန်းအောက်ကိုထပ်ဆင်းပြီး ရှာကြည့်သည်
မတွေ့။ အရေးထဲ အဆင်မပြေမှုက တစ်ခုပြီးတစ်ခု စောင့်ခေါ်
နေသေးသည်။ ရှာလို့မတွေ့တဲ့အဆုံး ဘေးဘိဝံယာကို အမှတ်
တမဲ့ကြည့်တော့---

“ဟော”

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နှင်းရိပ်ဖြူ
ဖြူလေးဟာ ဆောင်းရာသီဝတ်စုံနဲ့ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာတစ်စောင်း
မိုထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် မီးခြစ်လေးပဲ ဆက်ရှာရမလိုလို သူမဆီပဲ သွားရ
မလိုလို ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်တော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး သူမဆီ
လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“နွေချို”

သူမက အပြုံးနဲ့ ဘာလဲဆိုတဲ့သဘောမေးဆက်ပြသည်။

ရွှေသင်္ဃာတေ

“ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့နော်”

သူမက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုကို နွေချိုဘာပြောထားလဲ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားရသည်။

“ဘာပြောထားလို့လဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး

“နွေချိုလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ မီးခြစ်ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရပါပြီ။

“ဟိုနားမှာ ဆေးလိပ်သောက်မယ်ဆိုပြီး ထုတ်လိုက်တာ ဘယ်ဘက်လွင့်ကျသွားလဲ မသိဘူး”

“ကိုကိုနော် အဲဒီမီးခြစ်ရှာမတွေ့မချင်း ကိုကိုကို ပြန်လက်မခံဘူး”

“ဟာကွာ”

“မရဘူးကွာ သွားရှာ”

ကျွန်တော် အောင့်သက်သက်နဲ့ ခုနနေရာတို့ ပြန်လာရ ပါတယ်။ အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရခဲ့။

နောက်တော့ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်မရှည်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး ကုန်းအနိမ့်တစ်ခုကို ခုန်ဆင်းကာ

ရွှေသမင်စာပေ

ကျွန်တော်ခုနကျသွားတဲ့ မီးခြစ်ကို ကောက်ယူသည်။

“ရော့”

မျက်စောင်းက ထိုးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်နဲ့ ခုနခုံတန်းလေးဆီ ပြန်သွားကာ ပြန်ထိုင်နေပါ တယ်။ ကျွန်တော်က သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း--

“နွေချို ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ကွာ နောက်ဆို ကိုကို နွေချို မကြိုက်တဲ့ စကားမပြောတော့ဘူးနော်။ အခုဆိုကြည့် ဘာမဟုတ် တဲ့ ပြဿနာလေးနဲ့ မတန်အောင် ကိုကို အလူးအလဲခံလိုက်ရတာ။ နောက်တစ်ကြိမ် နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုခံနိုင်ရည် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ သူမခိုဝင်လာခဲ့တယ်။

“ကိုလင်းတို့ ကိုသန်းနိုင်တို့ အစီအမံကြောင့်သာ ကိုကိုကို တွေ့ခွင့်မရတာ နွေချိုလေ အဖြစ်မှန်တွေ သိတော့ ကိုကိုဆီ ပြေး လာချင်လိုက်တာ တကယ်”

“သံသယဆိုတာ တကယ်တော့ မီးထက်ပြင်းတဲ့ အမျိုးအစား ပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို”

ရွှေသမင်စာပေ

၂၀၆

ဒီဇိုင်းခ

နှင်းတွေကြားထဲက နေမင်းသည် ငြိမ်းချမ်းလှပမှုနဲ့ လင်းပြ
နေရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်တွေ ဆက်မက်ကြဦးမှာပါ။
ထဲအိပ်မက်တွေက နှင်းအိပ်မက်တွေပဲဖြစ်မှာ သေချာပါ တယ်လေ။

ဒီဇိုင်းခ

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေသစ်စာပေ